BARBARA PERKINS

Dragoste și spini

Traducerea și adaptarea în limba română de
ILEANA JITARU

ALCRIS

Capitolul 1

– Doamnelor și domnilor, peste zece minute vom ateriza pe aeroportul din Mutala. Vă rugăm să vă prindeți centurile de siguranță și să stingeți țigările. Sperăm că ați făcut o călătorie plăcută cu compania noastră și vă dorim un sejur plăcut în republica Lanbwe.

Vocea impersonală a însoțitoarei de bord o trezi pe Karen din visare. Slavă Domnului că ajungea în sfârșit la destinație. Cele paisprezece ore de zbor de la Londra la Johannesburg, apoi alte trei ore la bordul Boeingului care făcea naveta între capitala sud-africană și cel mai apropiat vecin al său, republica Lanbwe, i se păruseră interminabile. Își întinse membrele amorțite și aruncă o privire prin hublou.

În ciuda luminii orbitoare a soarelui care o obligă să clipească des, descoperi cu stupefacție peisajul care va fi de acum înainte cadrul ei de lucru. "Dumnezeule! unde sunt văile înverzite ale Angliei?", gândi ea, descumpănită de spectacolul care se desfășura în fața ochilor ei albaștri aproape transparenți. Cât vedeai cu ochii, se

întindea o imensă câmpie prăfuită, aridă și uscată, unde creșteau doar câțiva arbuști piperniciți. Pe alocuri, rupând această monotonie a peisajului, o linie mai albicioasă și bătătorită semnala existența unui drum care lega între ele niște locuințe rotunde, care păreau cu atât mai izolate cu cât erau singurele construcții din această zonă îngrozitor de plată.

Era vis sau realitate? Karen nu reușea să definească.

Bineînțeles, văzuse o mulțime de fotografii și de documente despre această mică țară a Africii înainte să plece, dar realitatea depășea de departe orice imaginație. Oare era cu putință ca pe acest pământ atât de neprimitor să trăiască oameni? "Haide, haide. Nu este momentul să te descurajezi" își zise ea, gândindu-se la contractul pe un an pe care-l semnase ca moașă la spitalul din Mutala. Un an! Era enorm de mult!

– N-o să mă părăsești ca să pleci să te pierzi la celălalt capăt al lumii! exclamase mama sa când îi spusese vestea. Este îngrozitor de periculos pe acolo, draga mea. Dacă ți se întâmplă ceva ...

– Haide, mamă, nu dramatiza! o întrerupsese ea. N-o să fiu singură pentru că voi locui cu Tessa. Îți amintești de ea, nu-i așa? Împărțeam același apartament pe vremea când îmi efectuam stagiul la "St. John". Sigur că-ți amintești, ți-am vorbit adeseori despre ea.

– Oh, da, îmi amintesc. Era laborantă într-un grup de cercetare, cred.

– Exact, și a plecat în Africa într-o misiune de studii a Organizației Mondiale a Sănătății. Am corespondat mereu cu ea. Mai ales de când s-a instalat la Lanbwe unde este asistenta directorului ei de teză, profesorul Cranshaw, precizase ea, cu emoție. În scrisori, îmi descrie

Mutala ca fiind un oraș absolut modern. Așa că n-ai de ce să-ți faci griji.

– Fără îndoială, răspunsese mama sa fără convingere. Totuși, nu înțeleg de ce pleci atât de departe ...

– Pentru că simt nevoia să-mi îmbogățesc experiența profesională. La Londra, nu mai învăț nimic.

Pretextul era cam subțire, dar doamna Raven păruse dispusă să-l creadă. Slavă Domnului! Altfel, cum ar fi avut Karen curajul să-i dezvăluie mamei sale că, în realitate, nu voia decât să-l întâlnească pe Richard Cranshaw de care era îndrăgostită în taină de mai bine de trei ani?

De altfel, nimeni, nici măcar Tessa nu bănuise pasiunea pe care o nutrea pentru strălucitul patolog ale cărui cursuri le urmărea cu asiduitate în timpul stagiului ei. Dacă prietena ei îl considera chițibușar și plicticos, Karen în schimb îi purta o admirație necondiționată și credea că descoperise în el idealul său masculin. Calm și chibzuit, el își considera cercetările ca fiind opera vieții sale, și le consacra tot timpul. Nu avea nimic din acei donjuani fanfaroni care se jucau cu femeile și le seduceau precum o pisică pândește o pasăre prinsă în capcană. Dimpotrivă, era întotdeauna politicos și extrem de respectuos cu ele. Tessa, pe care manierele savantului o agasau la culme, pretindea că de fapt curtoazia lui nu avea egal decât în indiferența lui.

De unde să știe Tessa că un zâmbet fermecător sau un compliment mai insistent ascundea de cele mai multe ori o culme a duplicității? Karen, în schimb, știa. Tatăl său fusese unul dintre acei bărbați care știau să cucerească femeile, era fermecător, elegant,

curtenitor. Fără îndoială, de aceea își părăsise fiica de numai opt ani și soția, pentru a trăi o dragoste perfectă cu o alta.

Karen nu-l iertase niciodată pentru faptul că întunecase viața mamei sale, care de altfel nu s-a mai recăsătorit vreodată, și moștenise de la ea o neîncredere viscerală față de sexul opus.

Confruntarea ei cu universul neiertător al spitalelor îi accentuase și mai mult această tendință. Foarte curând, devenise chiar o maestră în arta de a scăpa de avansurile internilor a căror distracție favorită era să alerge după fuste. Chiar și cei mai îndrăzneți se temeau de aerul ei rece și distant, de distincția ei firească, dar mai ales de replicile tăioase. Nu-i păsa că o considerau arogantă. Părerea lor n-o interesa. Nu voia să asculte decât vocea lui Richard Cranshaw, al cărui spirit era mult prea elevat pentru a se coborî la un comportament atât de josnic.

Richard Cranshaw! După atâta timp se mai gândea încă la el cu o strângere de inimă. Ce șoc îngrozitor avusese când aflase că pleca în Africa pentru o durată nedeterminată! Luni întregi suportase de bine de rău ideea că nu-l va mai vedea.

Cu atât mai mult cu cât Tessa, prietena ei cea mai bună, fusese curând obligată să plece și ea, lăsând-o singură la Londra. Singură, doar cu visele sale ...

Și apoi, văzuse acel articol într-o revistă medicală. Ministrul sănătății din Lanbwe deplângea o lipsă acută de moașe în țara sa, și lansa un apel la bunăvoință și la voluntariat. Ocazia era nesperată și Karen și-a trimis imediat candidatura.

Avionul făcu un viraj pe aripă înainte să înceapă coborârea spre aeroport. Trezită brusc din visare, Karen se aplecă spre hublou. Peste

câteva minute se va întâlni cu Tessa, care promisese să o aștepte la sosire. Și cine știe? Poate că profesorul Cranshaw o va însoți ...

Pe măsură ce se apropia de pista de aterizare, Karen zări un grup de blocuri înalte care păreau să fi răsărit ca prin minune în mijlocul deșertului. În jurul lor se înghesuiau căsuțe minuscule făcute din pământ bătătorit, cu acoperișul plat sau acoperit cu tablă ondulată, dintre care unele se aliniau cumințI de-a lungul arterelor largi, în timp ce altele se înghesuiau într-o dezordine incredibilă. Văzută de sus, capitala nu părea mai mare ca un orășel englezesc.

Deodată, roțile Boeingului atinseră pista asfaltată cu un șoc ușor. În sfârșit! Ajunsese cu bine. Pasagerii, în cea mai mare parte africani, așteptară ca aparatul să se imobilizeze complet înainte să se ridice. Karen, care începea să resimtă oboseala călătoriei, îi urmă cu un mers mai nesigur.

Abia ieși din avion și avu impresia că intră într-un cuptor. Pielea i se uscă într-o clipă și ochii, orbiți de lumina puternică a soarelui, o ardeau ca focul. Era doar începutul lui martie și vara din Lanbwe se apropia de sfârșit. Dumnezeule! Cât de departe păreau toamnele umede și răcoroase din Anglia!

Aeroportul din Mutala nu era în realitate decât o clădire simplă a cărei zugrăveală se cojea pe alocuri.

Karen îi urmă ca o somnambulă pe tovarășii ei de călătorie până la postul vamal, unde un ofițer local îmbrăcat într-o uniformă bine ajustată pe corp, îi întâmpină cu aerul grav al funcționarului conștient de extrema importanță a sarcinii sale.

Se exprima într-o engleză foarte șlefuită, doar cu un mic accent care nu era lipsit de farmec.

Este adevărat că Lanbwe fusese nu cu mult timp în urmă protectorat britanic.

De îndată ce completă formularele de intrare și își recuperă bagajele, Karen se îndreptă spre sala de așteptare unde rămase zece minute interminabile, scrutând atentă toate chipurile în speranța că-l va descoperi pe cel al Tessei. Din păcate, holul se goli, repede și curând nu mai rămase decât însoțitoarea de bord care venise odată cu ei. Și nici nu se punea problema s-o deranjeze, pentru că era foarte ocupată să cocheteze cu singurul european prezent!

"Probabil că este vreun steward sau vreun comandant de bord" gândi Karen, privindu-l cu un ochi circumspect. Înalt, cu o înfățișare atletică, blond ca spicul de grâu, îmbrăcat cu un pantalon negru și o cămașă albă care îi puneau în valoare tenul bronzat, era exact genul de bărbat pe care ea nu-l suporta. Câte femei nu cucerise oare debitându-le nerozii? Cu siguranță multe, judecând după privirea extaziată ațintită spre el de interlocutoarea lui.

Agasată de ceea ce vedea, Karen se întoarse dând din cap dezaprobator și își reluă căutarea. Din păcate, împrejurimile aeroportului erau îngrozitor de pustii! Nu zări nici o urmă de Tessa.

Karen se simți dintr-o dată pierdută și chiar puțin ridicolă cu bagajele în jurul ei, cu taiorul sobru și cocul din care îi cădeau pe ceafă câteva șuvițe blonde ondulate. Pentru cineva care detesta să fie remarcat, era o treabă bună ...

– Domnișoara Karen? auzi deodată o voce gravă și cu un timbru plăcut în spatele ei.

Tresări și, întorcându-se brusc, răspunse:

– Da, eu ...

Zâmbetul, care deja îi apăruse pe buze, se șterse de îndată ce-l recunoscu pe bărbatul pe care-l surprinsese flirtând cu stewardesa. O privea fix cu niște ochi cenușii care păreau să o străpungă dintr-o parte în alta. Fără îndoială că aceasta era tactica lui de a-și subjuga victimele.

– Ce dorești? întrebă Karen, înfruntându-l.

– Liniștiți-vă, n-am de gând să vă deranjez, îi replică el pe un ton zeflemitor. Mașina Tessei a rămas în pană și, cum aveam treabă pe aici, m-a rugat să vă duc eu în locul ei. Mă numesc Nicholas Kyle.

– Îmi pare bine. Karen Raven.

– Da, știu.

Spusese aceasta fără nici un pic de amabilitate, aproape cu ostilitate și, fără să mai adauge ceva, îi luă din mână geanta de voiaj.

– Vă las să duceți valiza. Dacă se deschide cumva, nu vreau să fiu făcut vinovat, spuse el înainte de a porni spre ieșire.

"Ce bădăran!" gândi Karen, uluită. Cum îndrăznea să se poarte atât de grosolan cu ea, pe care abia o cunoștea? Își pierduse brusc manierele de seducție pe care le folosise față de stewardesă. Dar este adevărat că nici Karen n-ar fi fost dispusă să-i asculte balivernele.

De voie , de nevoie, se hotărî totuși să-l urmeze. La urma urmei, de ce ar fi contat pe o primire mai prietenoasă din partea acestui mitocan?

Mergea atât de repede, încât îl ajunse din urmă abia când el se opri în sfârșit lângă un Range Rover de culoare verde. Fără un cuvânt, deschise portbagajul și puse înăuntru geanta de voiaj și valiza. Niciodată o tăcere nu fusese mai elocventă ca a lui, și Karen simți curând aproape la modul fizic, agresivitatea lui.

– Începusem să cred că Tessa s-a înșelat asupra datei sosirii, zise ea numai ca să spună ceva.

– Nu-i stă în obicei. Și apoi, nu există decât un zbor pe săptămână care vine din Africa de Sud, spuse el ridicând agasat din umeri. Așezați-vă în față, este deschis.

"Cum să refuzi când ești invitat cu atâta amabilitate?" gândi Karen cu umor, așezându-se docilă pe scaunul pasagerului.

– Sunteți într-adevăr prea amabil, pentru că ați acceptat să vă ocupați de mine în locul Tessei, zise ea cu o ușoară ironie, când el se așeză la volan.

– Nici vorbă. Aveam treabă pe aici. Atâta tot.

Nu putea fi mai laconic de atât. Așa că renunță să mai inițieze o conversație cu o ființă atât de puțin binevoitoare. Se străduí să se concentreze asupra peisajului. Dacă ar putea spune că exista vreun peisaj. Zări doar un drum desfundat, un praf galben care se infiltra peste tot, pietre, câteva tufișuri rahitice și cactuși cu sutele. Lanbwe nu era deloc mai îmbietoare de pe sol decât din avion.

– Să nu sperați să găsiți iarbă verde în această perioadă a anului, spuse ironic Nicholas Kyle ca și cum i-ar fi citit gândurile. Suntem în plin sezon secetos.

– Există deci și un sezon umed? întrebă ea pe același ton.

– Da, în septembrie. Oh, bineînțeles, nu plouă prea multă vreme. Atunci, iarba crește într-o zi ... și moare la fel de repede, uscată.

Sub aparenta banalitate a spuselor lui, lui Karen i se păru că ghicește o notă de sadism. Ca și cum ar fi vrut să-i descrie acest pământ sub înfățișarea lui cea mai aspră. Se gândea oare să o descurajeze?

– În stânga vedeți hotelul Holiday Inn, continuă el pe un ton neutru.

Privirea lui Karen se îndreptă mecanic spre un imobil înalt de două etaje, numai din oțel și sticlă a cărui prezență în mijlocul deșertului era cel puțin neobișnuită. Pe deasupra, cine s-ar fi așteptat să descopere aici un panou pe care se putea citi scris cu litere mari negre, "Pisicină" și "Casino"?

După vreo doi-trei kilometri prin acest peisaj de la capătul lumii, mașina intră pe ceea ce părea să fie o stradă. De o parte și de alta a drumului asfaltat, alei private conduceau spre niște bungalouri în culori pastelate, izolate în grădini în care creșteau leandri și crini de un portocaliu intens grație unui sistem sofisticat de irigații. "Probabil că este cartierul rezidențial" își zise Karen, care nu îndrăznea să pună întrebarea irascibilului ei șofer.

Cel mai ciudat lucru însă, i se păru faptul că aceste artere erau toate pustii. Nici pietoni, nici turiști. Nimeni și nimic în afara eternului praf galben care învăluia totul și se depunea apoi într-un strat fin pe asfalt.

Acest prim contact cu Africa nu era deloc încurajator, și chiar când traversară centrul localității ceva mai animat, Karen nu reuși să scape de o neliniștitoare impresie de singurătate. În afară de asta, cui și-ar fi putut mărturisi dezamăgirea? În orice caz nu tovarășului ei de călătorie. Privirea acestuia rămânea într-adevăr fixată pe șosea, ca și cum ar fi vrut să evite vreo " coliziune" chiar și vizuală, cu pasagera sa.

Totuși, când ieși din oraș, ea exclamă, ridicând puțin tonul:

– Cum? Nu trecem pe la spitalul din Mutala?

– Nu. Vă conduc direct la Dendaa. Acolo îi cazează guvernul pe cei ce vin să lucreze aici. Veți locui probabil în aceeași casă cu Tessa, îi explică el, indiferent. În ceea ce mă privește, n-am de gând să vă plimb ca să vizitați regiunea.

– Nu este vorba aici despre turism! Vreau doar să-mi cunosc noul loc de muncă.

– Ei bine, o să mai așteptați.

Deodată, înainte ca ea să aibă timp să protesteze, el trase brusc de volan spre dreapta ceea ce o proiectă violent în portieră. Preț de o clipă, crezu că este o manifestare a ostilității față de ea. Dar când se redresă, constată că un nor de praf ascundea aproape complet șoseaua.

– Este o altă mașină în fața noastră, comentă el. În sezonul acesta, trebuie să fii mereu extrem de atent.

De îndată ce depășiră însă vehiculul, el adăugă zâmbind ironic:

– După spusele Tessei, sunteți moașă. Vă previn de pe acum că, dacă vă așteptați la o promovare venind aici, s-ar putea să fiți dezamăgită. Lanbwe nu mai este protectorat englez și posturile cu responsabilitate le dețin localnicii. Dar poate că aveți un alt motiv de a vă pierde în inima Africii, nu-i așa? insistă el.

Karen tresări. Întrebarea aceasta indiscretă trezise brusc în ea imaginea doctorului Cranshaw. Nu, nu era cu putință. Nimeni nu avea de unde să bănuiască. Și acest Nicholas Kyle mai puțin decât oricine ...

– În afară de acela de a-mi îmbogăți experiența nu există altul, răspunse ea cu o voce pe care și-o dorea sigură. Pe de altă parte, n-am avut niciodată de gând să iau locul cuiva, c u atât mai puțin de

a face pe șefa. Chiar și la Londra, știm cum se petrec lucrurile la Lanbwe.

– Într-un mod pur teoretic, o ironiză el. Când vin din Anglia, oamenii se cred încă într-una din coloniile lor și își imaginează că le este permis totul. Slavă Domnului, se trezesc aproape imediat la realitate, și vă garantez că la fel ca ei, nu veți sta mai mult de trei zile.

– Ce vă dă dreptul să fiți atât de categoric? replică ea, iritată. Mă cunoașteți abia de cinci minute.

Care nu-i fu stupefacția să-l vadă pe interlocutorul ei frânând în plină viteză cu riscul de a derapa! După ce opri motorul se întoarse spre ea, cufundându-și privirea cenușie în ochii ei. Pentru prima oară, Karen își dădu seama de limpezimea ochilor lui.

– Foarte bine. Dacă tot ați abordat acest subiect, măcar să-l lămurim repede, spuse el sec. Numele de Kyle nu vă reamintește nimic?

Karen făcu ochii mari, mirată.

– Nu. De ce? Ar trebui să-mi amintesc?

– Când Tessa mi-a vorbit de o oarecare Karen Raven, m-am gândit că este vorba despre altcineva. Coincidența ar fi fost prea mare. Totuși, când v-am zărit la aeroport, mi-am dat imediat seama cu cine am de-a face. Cu una dintre acele domnișoare cu ifose și cu pretenții care sunt atât de sigure pe ele încât refuză să arate puțină înțelegere față de tot ceea ce le-ar deranja marile lor principii sau micile lor obișnuințe.

– Dar, nu vă permit să ...

– Îndrăzniți să mă contraziceți! Nici măcar n-ați vrut să asistați la funeraliile tatălui dumneavoastră, lansă el cu ochi scânteietori.

La aceste cuvinte, un văl opac întunecă vederea tinerei. I se părea că, brusc, toată copilăria ei trecută ieșea la suprafață, mai dureroasă ca oricând.

– Haide, amintiți-vă, continuă el nemilos. A doua lui soție se numea chiar Norma Kyle, nu-i așa? Ei bine, era mătușa mea, și pe cale de consecință, tatăl dumitale a devenit unchiul meu. Îl iubeam nespus și ...

– Nu-i de mirare. Dumneata faci parte din aceeași categorie, spuse ea aruncându-i o privire disprețuitoare.

– Mulțumesc, voi considera asta ca pe un compliment. Era un om generos ...

– ... care nu a ezitat totuși să-și părăsească soția și fiica.

– Uite ce este, eu nu știu ce ascundea divorțul părinților dumitale, și poate că nici dumneata nu știi. Oricum, nu ești îndreptățită să-i judeci. Eu știu doar că a doua căsătorie a tatălui dumitale, unchiul meu, i-a adus fericirea și stabilitatea la care spera. Printre altele, vreau să-ți spun că a păstrat mereu fotografia dumitale.

Karen tresări, străbătută brusc de un val de emoții. Totuși, era mult prea orgolioasă încât să recunoască în fața lui Nicholas Kyle că această ultimă dezvăluire o tulburase, și își reținu cu greu lacrimile care deja îi umeziseră ochii.

– M-am întrebat multă vreme cum o fi arătând această verișoară îndepărtată, continuă el. Dar dorința mea de a te cunoaște s-a evaporat în ziua când am înțeles cine ești de fapt. Trebuie să ai o inimă de piatră ca să-i refuzi unui tată bucuria de a-și revedea fiica.

– Ce te privește pe dumneata asta? Orice ai crede, nu vom face parte niciodată din aceeași familie! se enervă ea.

Și acum, te-aș ruga să plecăm.

– Cu mare plăcere.

Cu aceste cuvinte, el demară atât de brutal încât Karen fu cât pe ce să cadă de pe scaun.

– Sper că ți-am satisfăcut curiozitatea, spuse el sec. De acum încolo, nu vom mai vorbi despre această poveste. În aceste condiții, nu te mira că nu te-am primit cu brațele deschise la aeroport. Cu atât mai mult cu cât n-am nici o simpatie pentru sclifositele care-i privesc pe ceilalți ca pe niște cantități neglijabile.

Karen era mult prea uluită pentru a-i replica. După lungile ore de zbor și după acest contact dificil cu un pământ neospitalier, reamintirea neprevăzută a unui trecut dureros o lovise în plin. Cu ce drept îndrăznise omul acesta s-o critice? Ce știa el despre viața pe care o dusese alături de o mamă posesivă căreia îi devenise singura susținere morală? Despre nopțile în care plânsese în tăcere pe perna ei? Despre prietenii din copilărie care nu pierdeau nici o ocazie s-o întrebe cu perfidie dacă are vești de la tatăl său? Despre modul în care învățase să-și strângă pumnii pentru a nu izbucni în plâns în public? Nu, el nu-și putea imagina toate astea ...

Mașina luă deodată un viraj scurt, proiectând-o pentru o clipă spre pieptul musculos al lui Nicholas Kyle. Înainte să aibă timp să se redreseze, el luă un alt viraj proiectând-o de data asta în portieră, înainte de a se opri într-un scrâșnet de cauciucuri.

Abia revenită din emoții, Karen își dădu seama că ajunseseră într-un fel de localitate asemănătoare cu acele sate ale coloniștilor unde căsuțele albe, toate la fel, înconjurate de o mică grădină, se înșirau într-un ritm regulat. În fața uneia dintre ele, i se păru că

recunoaște silueta băiețoasă a Tessei, care aproape că dispărea sub capota unui Volkswagen portocaliu plin de praf.

Nicholas Kyle claxonă de mai multe ori și o strigă vesel pe fată prin geamul deschis al mașinii. Tessa scoase nasul din motor și, scoțând un țipăt de bucurie, alergă imediat spre ei. Nu se schimbase. Mică de statură, cu o înfățișare sportivă îmbrăcată în blugi și tricou, cu părul șaten ondulat tuns foarte scurt și cu ochelari, fără să fie frumoasă, emana din ea o veselie care-i atrăgea imediat toate simpatiile.

– Karen! exclamă ea. Oh, îmi pare rău, aș fi vrut atât de mult să te întâmpin la aeroport, dar mașina mea n-a vrut să asculte nimic.

– Ai verificat bujiile, așa cum ți-am spus? interveni Nicholas Kyle, recăpătându-și căldura umană pe care nu i-o arătase lui Karen tot drumul.

– Da, dar am constatat că de fapt bateria era moartă, răspunse Tessa. Vecinul meu, David Rouse, tecmai a luat-o s-o încarce. Cam târziu, este adevărat. Sper că nu te-ai supărat pe mine, Karen, adăugă ea adresându-se prietenei sale. Dar, draga mea, pari epuizată. Slavă Domnului că Nick a acceptat cu plăcere să vină să te ia, altfel cred că m-aș fi îmbolnăvit.

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, o liniști Karen coborând din mașină fără să-i acorde vreo privire șoferului ei. Aș fi luat un taxi.

Nicholas Kyle coborî la rândul lui din mașină și verifică suspensiile și caroseria Volkswagenului Tessei cu lovituri puternice.

– Sper că aceea pe care ai închiriat-o pentru prietena ta să fie în stare mai bună ca aceasta, spuse el făcând o grimasă. Altfel, va trebui ca una dintre voi să urmeze niște cursuri de mecanică.

Dar dacă vrei, pot s-o verific eu. Ce nu fac eu pentru tine?

– Ești adorabil, Niack, răspunse Tessa roșind. Dar domnul Townley care mi-o cedează este inginer, și m-a asigurat că până diseară când mergem s-o luăm, o va face ca nouă.

Karen urmărea această conversație complet buimăcită. Prietenia profundă care părea să existe între Tessa și Nickolas Kyle o punea într-o situație imposibilă. Cum să împace într-adevăr afecțiunea pe care i-o purta prietenei sale cu antipatia viscerală pe care o resimțea față de Nicholas Kyle? Hotărât lucru, sejurul acesta în Africa începea sub cele mai proaste auspicii.

– Dumnezeule! Cât ești de palidă, Karen! exclamă Tessa. Cei de la spital sunt de-a dreptul nebuni dacă vor să începi lucrul chiar de mâine. Nici măcar nu vei avea puțin timp ca să te adaptezi.

– Nu-ți face griji pentru mine, o liniști Karen. Îți jur că mă simt foarte bine.

– Ei, da! Știu că nu suporți să-ți plângi de milă, dar nu-mi spune că nu ești obosită. Îți ordon, mă auzi, îți ordon să te duci înăuntru și să te odihnești.

Apoi, întorcându-se spre Nicholas Kyle, adăugă pe un ton vesel:

– Iar tu, Nick, intră să bei ceva. În felul acesta, o vei cunoaște mai bine pe Karen.

– Nu, mulțumesc, Tessa. Acum trebuie să mă întorc la lucru. Dar, liniștește-te, eu și prietena ta vom mai avea și alte ocazii să ne întâlnim.

Spusese aceasta cu un zâmbet în colțul gurii care nu prevestea nimic bun. Fără nici o explicație, scoase bagajele lui Karen din mașină, le abandonă fără probleme pe trotuar și, după ce urcă la

volan, făcu un gest de adio cu mâna, care putea foarte bine să se fi adresat amândurora sau doar Tessei și plecă.

"Ce personaj arogant! Să dea Domnul să nu-l mai întâlnesc niciodată!" gândi Karen privindu-l cum se îndepărtează într-un nor de praf. Slavă Domnului, deocamdată scăpase de el.

Dar Tessa deja îi luase valiza și geanta de voiaj și se îndrepta cu un pas hotărât spre casă. După o clipă de nehotărâre, Karen o urmă. Avea impresia că se află într-un vis. Căldura intensă la care adăuga oboseala călătoriei făcea să i se pară totul ireal. Pereții de un alb orbitor, grădina pe jumătate uscată unde doar câteva flori de gălbenele reușeau să înflorească, totul i se părea a face parte dintr-o lume imaginară. Chiar și interiorul răcoros și plăcut al noii ei locuințe nu reuși să o aducă la realitate, iar flecăreala neîncetată a Tessei începea s-o obosească.

– Cât mă bucur că ești aici! declară ea făcându-și de lucru prin salon și prin bucătărie. Ce noroc pe mine să împart apartamentul cu prietena mea din Anglia! Chiar îmi pare rău că n-am putut să vin la aeroport. În fine, bine că Nick a fost în măsură să mă înlocuiască! Asta-i esențialul. Pana mea de mașină va avea măcar meritul de a-ți fi permis să faci cunoștință cu viitorul tău patron.

Karen tresări, de parcă ar fi lovit-o un fulger.

– Cine? strigă ea.

– Cum? Nu ți-am spus? El este directorul general al spitalului din Mutala. De fapt, este specialist în obstetrică, chiar dacă se ocupă și de multe alte domenii. Face chiar o cercetare în domeniul tratamentului bolilor infantile datorate mizeriei și malnutriției. O să vezi, este o personalitate, se entuziasmă ea.

Uluită, Karen o asculta pe Tessa elogiindu-l pe Nicholas Kyle. Asta-i mai lipsea! Va trebui să lucreze sub ordinele singurei persoane din lume cu care dorea să evite orice relație ...

Deodată îi trecu prin minte o idee năstrușnică.

– Îl cunoști bine? o întrebă pe Tessa, observând-o cu un ochi inchizitor.

– De ani de zile, răspunse aceasta roșind. Profesorul Cranshaw și cu mine l-am mai întâlnit în Somalia unde conducea o misiune de studii pentru Fondul de Salvare al Copilăriei. Când am venit să lucrăm aici, am avut surpriza să-l regăsim la spitalul din Mutala. Este o nebunie, unde te duci, reîntâlnești mereu aceleași persoane. Dar flecăresc întruna, și tu pari epuizată ... Du-te și te culcă puțin, dacă vrei.

– Nu ... nu este nevoie. Sunt ... sunt atât de bucuroasă că mă aflu aici. Cred că te-ai mirat când ai primit scrisoarea mea. Ce vrei, nu ești singura care are gustul aventurii!

Karen renunțase s-o mai întrebe pe Tessa ce fel de legătură avea cu Nickolas Kyle. În fond, momentul nici nu era prea bine ales. Și apoi, era adevărat. Era chiar obosită, și deprimată de asemenea. Totul începuse prost.

Din fericire, Richard Cranshaw o va întâmpina a doua zi la spital. Datorită lui, îl va uita repede pe odiosul Nickolas Kyle, căruia oricum era foarte hotărâtă să-i țină piept ...

Capitolul 2

A doua zi dimineață, Karen se trezi mai bine dispusă, cu toate că în ajun, o altă veste proastă o deprimase. Într-adevăr, Tessa îi spusese că ea și cu Richard Cranshaw se mutaseră de la spital la universitate, care se afla la celălalt capăt al orașului. Deși prietena ei o asigurase că savantul trecea adeseori pe la vechiul lor loc de muncă, dezamăgirea nu fusese mai puțin dureroasă.

Totuși, după o noapte de somn odihnitor, simți cum un fel de emoție, de bucurie și neliniște în același timp făcea să-i bată inima cu putere. Ce o aștepta oare la capătul acestui drum desfundat care lega Dendaa cu Mutala? Știa doar că spitalul fusese construit cu zece ani în urmă, și mintea ei vedea o mare clădire modernă făcută doar din oțel și sticlă.

Astfel că stupefacția ei fu mare când descoperi o clădire lungă, cu un singur etaj, în spatele căreia se zăreau o serie de bungalouri din pământ, risipite într-un imens parc. Hotărât lucru, Africa îi pregătea noi surprize.

Trase mașina în parcarea rezervată personalului, Volkswagenul pe care Tessa îl închiriase de la niște prieteni care plecaseră pentru mai multe luni, și se îndreptă spre ceea ce i se părea a fi pavilionul administrativ.

Secretara, o tânără africană amabilă, o conduse imediat la asistenta-șefă. Aceasta, o femeie înaltă, destul de plinuță, originară din Lanbwe, o fixă cu o privire severă pe tot parcursul întrevederii. Un pic impresionată, Karen își aminti tot ce-i spusese Nicholas Kyle. Fără îndoială, femeia se temea că are de-a face cu una dintre acele europene hotărâtă să se impună față de colegii ei africani, pentru că îi preciză foarte clar că deși era asistentă cu diplomă, nu trebuia să conteze pe un tratament de favoare și să se aștepte să efectueze și muncile cele mai ingrate. Karen încuviință cu bunăvoință și spuse că este gata chiar să le ajute pe tinerele stagiare să-și pregătească examenele.

Evident, această ofertă păru să-i placă șefei care catadicsi să-i mulțumească zâmbind ușor înainte de a o trimite la magazie să-și preia noua uniformă.

De îndată ce își puse halatul alb de bumbac cu mâneci scurte și boneta apretată, Karen oftă mulțumită. Acum, se simțea în sfârșit pe un teren cunoscut. Doar atât, pentru că habar n-avea unde se află maternitatea.

Din fericire, remarcase un plan la intrarea în spital pe care erau foarte clar indicate toate serviciile, și nu-i mai rămânea deci decât să repereze drumul prin acest labirint de pătrățele care reprezentau bungalourile.

– Te-ai descurajat oare mai înainte de a începe? se auzi o voce zeflemitoare în spatele ei.

Karen tresări, ca sub efectul unei descărcări electrice. Stăpânindu-și de bine de rău bătăile inimii, se întoarse și-l descoperi pe Nicholas Kyle fixând-o cu ochii lui cenușii pătrunzători.

– Ei bine, cum a decurs întrevederea dumitale cu asistenta-șefă? continuă el. În general, nu prea le menajează pe asistentele străine.

La aceste cuvinte, Karen fu cât pe ce să izbucnească în râs. Cine se credea el? Părul lui era la fel de blond ca și al ei și pielea, deși bronzată de soarele Africii, nu semăna deloc cu aceea a localnicilor.

– Prin "străini", ea înțelege nu doar albii, ci și toți cei care nu sunt născuți în Lanbwe, preciză el ca și cum ar fi citit-o ca pe o carte deschisă. Asta înseamnă că și doctorul Olinga, care este originar din Uganda, sau doctorul Kani, care vine din Lesotho, sunt și ei vizați. Ce vrei, aici autoritatea este în mâinile localnicilor, adăugă el.

– Dumneata ești totuși directorul acestui spital, obiectă ea.

– Eu sunt tolerat, nimic mai mult. La fel cum vei fi și dumneata dacă vei fi dispusă să urci treptele fără să ai pretenția de a le sări și dacă îți vei îndeplini sarcinile fără mofturi, spuse el privind-o cu duritate. Noi doi suntem singurii albi din acest spital. Sper să fii demnă de încrederea care ți s-a acordat.

– Cu siguranță, răspunse Karen sec pentru că lecțiile lui de morală începeau s-o îngrozească. Până una-alta, ai putea să-mi arăți unde se află serviciul de maternitate. La urma-urmei, sunt aici ca să muncesc nu să stau de vorbă.

– Tocmai într-acolo merg și eu. N-ai decât să mă urmezi, răspunse el conducând-o spre o alee lungă care lega între ele vreo cinci-șase

bungalouri. Pentru știința dumitale, află că spitalul are trei sute cincizeci de paturi și că grupează toate dispensarele de pe o rază de sute de kilometri.

– Da, știu asta.

– Ah, este adevărat! Te-ai documentat înainte să vii aici, spuse el pe un ton sarcastic. Totuși, află că Africa văzută din Anglia ține mai mult de imaginație decât de o realitate trăită.

– Cred că ...

– Nu, nu ești în măsură să-ți imaginezi, pentru că trebuie să ai suficientă modestie ca să accepți ordine de la oameni care nu s-au format într-o instituție atât de tradițională ca prestigiosul "St. John" din Londra.

– Nu văd de ce stagiul meu la "St. John" ar fi o problemă, replică ea, stăpânindu-și de bine de rău iritarea.

– Este bine să știi de la început că respectul ierarhiei și ifosele căpătate acolo n-au valoare aici, replică el cu voce tăioasă. Fiecare dintre noi trebuie să facă adeseori treburi care nu sunt de resortul lui. Eu însumi a trebuit să operez o apendicită, să diagnostichez un ulcer varicos sau să consult copii bolnavi de bilharzioză. Asta atunci când nu trebuie să acorzi îngrijiri de urgență răniților din vreun accident de circulație. Trebuie spus că, în țara asta, coliziunile de acest gen sunt aproape endemice, și că ...

Se întrerupse pentru a saluta un african în halat alb care, trecând pe lângă ei, aruncă o privire surprinsă spre nou-venită.

– Este doctorul Olinga, murmură Nicholas Kyle.

Karen urmări îndelung cu privirea silueta robustă a doctorului. Brusc, își dădu seama cât de mult contrasta părul ei blond ca spicul

grâului și ochii albaștri cu toate aceste chipuri cu pielea de culoarea abanosului. O cuprinse dintr-o dată un sentiment îngrozitor de izolare, accentuat și mai mult de prezența ostilă alături de ea a lui Nickolas Kyle.

Trebui să facă apel la tot orgoliul său pentru a nu lăsa să i se vadă tulburarea.

– Plecăm adeseori în delegații? întrebă ea pe un ton cât se poate de neutru.

Interlocutorul său zâmbi amuzat.

– La drept vorbind, nu. Suntem mult prea ocupați la spital sau să răspundem solicitărilor de îngrijiri medicale în tot districtul pentru a ne pierde timpul cu vizitele de inspecție. Dar o să-ți dai seama foarte curând ce înseamnă să fii moașă în Africa.

Karen își mușcă buzele pentru a nu-i răspunde că, pe când era la "St. John", era deja considerată ca un excelent profesionist, capabilă să înfrunte orice situație critică. Știa însă că era inutil de a discuta cu el. Orice ar fi spus ea, era dinainte condamnată. La momentul potrivit, va ști să-i dovedească faptul că era mai puțin incompetentă decât credea el.

– Ai ajuns, spuse el, trezind-o brusc la realitate. Dacă nu te superi, te voi abandona aici. Ești destul de mare ca s-o găsești singură pe doamna Labatsu, noua dumitale șefă. Și apoi, trebuie oricum să înveți să te descurci singură, adăugă el zâmbind. O să mai avem ocazia să ne întâlnim. La revedere ... verișoară Karen.

Ea tresări la tonul lui sarcastic dar, revenindu-și repede, se feri să facă vreun comentariu și intră în bungalou fără să-i mai acorde vreo privire. Din fericire, Nicholas Kyle era, la fel ca ea, ușor de reperat

printre toți negrii care circulau prin incinta spitalului, și nu-i va fi greu să-l evite pe viitor.

Doamna Labatsu o primi nici cu ostilitatea asistentei– șefe, nici cu expresia bănuitoare a doctorului Olinga. Dimpotrivă, o întâmpină cu un oftat de ușurare.

– Minunat! exclamă ea. Te așteptam cu nerăbdare. Vino, avem mult de lucru.

Cu aceste cuvinte, o conduse fără să mai piardă timpul într-o încăpere de mărime mijlocie, foarte sumar mobilată unde ... patru femei erau pe cale să nască. Regăsindu-și instantaneu reflexele profesionale, Karen se ocupă imediat de una dintre ele.

Travaliul decurse fără probleme, cu singurul neajuns că fu obligată să-și exprime sfaturile prin intermediul unui tânăr stagiar care vorbea la fel de bine engleza și dialectul viitoarei mame. Dar acest inconvenient i se păru neînsemnat când după ce-l cântări, spălă și înfășă cu grijă pe nou-născut, zări un mic zâmbet abia perceptibil apărând pe fețișoara lui șifonată. Ce minune! Era primul bebeluș african pe care-l moșise! Și se afla în Lanbwe abia de câteva ore! La gândul acesta, simți cuprinzând-o o caldă emoție și lacrimi îi umeziră ochii.

Dar nu era momentul să se înduioșeze, și Karen, care învățase de multă vreme să-și domine emoțiile, își recăpătă aerul impenetrabil și rece pentru a se duce să-i dea raportul doamnei Labatsu. Impresiile derutante despre această țară ciudată începeau deja să se șteargă în fața rutinei.

Profitând de un scurt răgaz, asistenta-șefă a serviciului o conduse să viziteze locurile. Bungaloul era compus dintr-o serie de încăperi

mai mult sau mai puțin spațioase care dădeau toate într-o sală comună centrală unde erau dispuse vreo patruzeci de paturi în două rânduri aliniate cu grijă.

– Unitatea noastră este împărțită în trei secții, îi explică doamna Labatsu cu amabilitate. De partea aceasta se află noile internate, în mijloc sunt cazurile cu complicații, și aici lăuzele. Încăperea din capăt este rezervată tinerelor mame care trebuie să rămână aici mai mult timp după naștere.

O conduse apoi spre un fel de rezervă unde erau depozitate medicamentele și instrumentarul. O stagiară de vreo șaptesprezece ani tocmai era ocupată cu curățirea seringilor hipodermice.

– Nu, domnișoară, exclamă doamna Labatsu încruntându-se. De câte ori ți-am spus să sterilizezi instrumentele cu alcool pur? Uneori, am impresia că vorbesc cu pereții, îi mărturisi ea lui Karen.

– Este foarte tânără, ar trebui scuzată, spuse aceasta.

– Din păcate, nu pot să-mi permit să fiu indulgentă, oftă interlocutoarea sa. Pentru a obține diploma de asistente, elevele noastre trebuie să treacă obligatoriu de stagiul la maternitate. Administrația contează și pe mine să selecționez cele mai bune 0elemente. Este o grea responsabilitate, să știi.

Karen îi zâmbi cu înțelegere. Șefa ei îi inspira o simpatie din ce în ce mai mare. De talie mijlocie, cu pielea mai neagră ca abanosul, cu trăsăturile ei fine și regulate, cu ochii vioi, doamna Labatsu era o femeie mereu preocupată de ceva și veșnic în mișcare.

– Cel de al doilea sterilizator al nostru nu este încă reparat, continuă ea, necăjită. Numai Dumnezeu știe de când îl tot cer! Ah, domnișoară Raven, vei găsi cele necesare pentru nașteri în acest

dulap. Din păcate, avem foarte puține materiale, și trebuie să facem economie pentru cazurile de urgență. Acum, dacă vrei să mă urmezi îți voi arăta sala de prematuri.

Aceasta era de-a dreptul rudimentară, încât Karen rămase stupefiată. Trei incubatoare, două leagăne, o masă de examinare, câteva scaune pentru tinerele mame autorizate să-și hrănească bebelușul, constituia tot mobilierul acestei încăperi minuscule. O infirmieră africană tocmai avea de lucru pe lângă un nou-născut, rahitic.

– Domnișoară Raven, ți-o prezint pe Rosa Angkina, una dintre șefele de grupă, spuse doamna Labatsu.

Cu fața acoperită pe jumătate de mască, aceasta îi aruncălui Karen o privire amicală care-i merse drept la suflet. Ce puteau să însemne atunci avertismentele lui Nicholas Kyle? Dacă avea de gând s-o descurajeze, poate chiar să o incite să plece, atunci își pierdea timpul. Până acum, în afară de asistenta-șefă a spitalului care evident nu era o fire prietenoasă, pe nimeni nu deranja prezența ei. Dimpotrivă. Astfel, se consola oarecum pentru încăperile strâmte, lipsa de materiale și mijloace cu care trebuia de acum să se mulțumească.

– Ce aș mai putea să-ți spun? se întreba doamna Labatsu căutând în jurul ei o inspirație. Îți voi arăta o sală prenatală altădată. Află doar că le ținem pe tinerele mame și pe bebelușii lor în observație cel puțin patruzeci și opt de ore. După care sunt trimise în satul lor, unde stagiarele noastre le vizitează încă zece zile.

– Fără îndoială, va trebui să fac și eu la fel?

– Nu, nu imediat. Prefer ca moașele experimentate să rămână la spital. Doar dacă nu este vreun apel urgent, firește. Dar în cazul

dumitale, va trebui să-ți mai dau pe cineva să te ajute pentru că nu cunoști limba și asta ar însemna să mă lipsesc dintr-o dată de două persoane. Personalul nostru este atât de redus, oftă ea. Ah, mă gândesc că ... Ai mai lucrat la blocul operator?

– Bineînțeles, răspunse Karen, un pic descumpănită de toate aceste probleme care se puneau.

– Perfect. Oricum, este mai bine ca unul din membrii echipei noastre să asiste la operații. Mai ales la cezariene. Infirmierele mele cunosc adesea mai multe lucruri despre nașteri decât chirurgii înșiși, spuse ea izbucnind în râs.

Karen o ascultă cu ochii măriți de stupefacție. Unde nimerise oare? De când nu te mai puteai încrede în medici?

– La ce oră au loc vizitele? întrebă ea cu interes.

– Niciodată. Încă este bine dacă doctorul Olinga sau doctorul Kyle trec din când în când să vadă dacă viitoarele mame se simt bine. Înțelegi, ne lipsesc foarte mulți doctori. Toți sunt ocupați până peste cap și n-au timpul material să facă vizite regulate. În caz de urgență, trebuie să telefonezi în stânga și-n dreapta ca să găsești unul disponibil. Slavă Domnului, doctorul Kyle este disponibil întotdeauna să ne vină în ajutor. Ce om fermecător! Dar fără îndoială l-ai cunoscut deja, este un compatriot de-al dumitale.

Karen tresărise când auzise numele chirurgului, dar reuși să răspundă fără să-și arate tulburarea:

– L-am întâlnit de vreo două ori, atâta tot.

– Adevărat? Eram convinsă că ai venit la invitația lui. De obicei, europenii preferă să muncească în Africa de Sud unde viața este mai ușoară. Aici, condițiile de viață sunt atât de aspre, mai ales pentru o

tânără singură. Totuși, sunt sigură că dacă vei avea nevoie de ceva, doctorul Kyle va fi oricând gata să te ajute.

La aceste cuvinte Karen își stăpâni o expresie de îndoială. Conversația aceasta începea s-o agaseze. Dar cum s-o întrerupă pe doamna Labatsu, care părea să-l aprecieze mult pe chirurg, fără s-o ofenseze?

Din fericire, aceasta schimbă ea însăși subiectul.

– Ah, mai este ceva. Echipa de zi își termină treaba în mod normal pe la ora șapte, dar astăzi în mod excepțional, vei fi liberă la ora patru.

Karen îi zâmbi cu recunoștință. Nu-i displăcea perspectiva câtorva ore de odihnă în plus. Din păcate însă, bucuria ei fu de scurtă durată când află ce avea de făcut. Programul de aici avea de ce să surprindă o fostă asistentă la "St. John" obișnuită să lucreze în ture. Obiceiul de aici presupunea ca personalul să lucreze de noapte o săptămână întreagă, apoi de zi în săptămâna următoare. "Asta dezechilibrează și cel mai solid sistem nervos", gândi Karen, brusc descurajată.

– Profită de această primă zi ca să te familiarizezi cu locurile, continuă doamna Labatsu. Mâine, eu sunt liberă și, dacă vor fi cumva mai multe apeluri de urgență, vei fi probabil nevoită să conduci serviciul în locul meu.

– Cum? Nu atât de repede! exclamă Karen. N-ar putea să te înlocuiască una din stagiare până când mă voi mai obișnui cu departamentul?

– Din păcate, nu! Responsabilitatea serviciului trebuie să și-o asume obligatoriu o asistentă cu diplomă. Stagiarii, chiar și experimentați, nu sunt abilitați să-și asume o asemenea sarcină.

Totuși, liniștește-te, îi zâmbi ea cu bunăvoință. Nu este sigur că vei fi pusă la treabă atât de repede. Totul va depinde de câte nașteri vor fi în afara spitalului.

– Și ... în general ... sunt multe?

– Știi, acoperim o zonă foarte întinsă. Din păcate, adeseori suntem anunțați în ultimul moment la vreo naștere dificilă. Și atunci este prea târziu s-o mai aduci pe mamă la spital, și suntem obligați să trimitem o moașă s-o asiste. Nici nu-ți imaginezi toate problemele care se pun la un spital ca al nostru, conchise ea nu fără o oarecare mândrie.

"Oh, ba da!" oftă Karen în sinea ei. Unde era spitalul "St.John" a cărui organizare perfectă excludea orice improvizație posibilă? Cât timp va avea curajul să lucreze în condiții atât de precare?

Restul după-amiezii îi confirmă temerile. Până la ora patru, Karen își petrecu timpul într-adevăr fie alergând după materiale sau medicamente care mereu lipseau, fie încercând să discute cu pacientele care nu înțelegeau decât dialectul lor.

Când în sfârșit se întoarse la Dendaa, era la fel de epuizată ca după un maraton.

– Doamne, cât de obosită pari! exclamă Tessa când ajunse și ea acasă. Sper că n-ai avut o zi prea proastă?

– Ar fi putut să fie și mai rău, zise ironic Karen. M-am rătăcit, am căutat tot timpul materiale pe care nu le-am găsit, am dat sfaturi în engleză unor oameni care nu înțeleg o iotă, și în sfârșit a trebuit să-mi scot aproape cu forța mașina din parcare. Familia uneia dintre paciente ocupase un întreg teritoriu în jurul mașinii mele. N-am văzut în viața mea o asemenea "tabără". Au aprins chiar focul, îți dai

seama? Și cel mai extraordinar era faptul că toată lumea considera asta ca absolut normal.

Chipul Tessei se întristă.

– Cel puțin nu ești prea dezamăgită? întrebă ea cu un nod în gât.

Karen o privi nedumerită înainte de a înțelege de ce deodată prietena ei era atât de tulburată. Biata Tessa, atât de bună și de generoasă! Fără îndoială, se considera vinovată de neplăcerile ei.

– Nicidecum, se grăbi ea s-o liniștească. Munca la spital este pasionantă și oricum nu mă așteptam să găsesc aici autobuze cu etaj sau echivalentul Casei Parlamentului. Nu, de fapt cred că nu mi-am revenit încă după călătoria de ieri. În afară de asta, îmi trebuie timp ca să mă adaptez acestui climat și noului meu ritm de viață. Iartă-mă dacă îți par puțin posacă, adăugă ea sărutând-o afectuos pe amândoi obrajii.

Într-o clipă, Tessa își recăpătă buna dispoziție și ... incorigibila tendință de a face pe mama-cloșcă.

– Acum să-mi faci plăcerea să te duci să te culci imediat, îi ordonă ea pe un ton care se voia sever. Mă felicit că am verificat cu grijă că n-ai nevoie de nimic înainte de a mă întoarce la universitate. Altfel, Dumnezeu știe când te-ai fi hotărât să te culci.

Karen izbucni în râs.

– Tessa! Când vorbești așa, parcă o aud pe mama!

– Poate, dar am dreptate! Dacă vrei să-ți reintri în formă, începi prin a recupera orele de somn care-ți lipsesc.

– Voi încerca. Numai că nu-mi va fi prea ușor, cu noul meu orar. Săptămâna viitoare sunt de noapte. Asta îmi lasă prea puțin timp să mă aclimatizez.

– Da ... evident, răspunse Tessa îngândurată. Dar, mă gândesc acum, l-ai revăzut pe Nick?

– Da, azi-dimineață am făcut câțiva pași împreună, răspunse Karen crispându-se involuntar. Dar ce mi-ai spus adineauri? Tu lucrezi și diseară?

Doctorului Cranshaw nu-i este milă de tine? întrebă ea cu o voce răgușită. Apropo, nici n-am avut timp să mă duc să-l salut. Ce-o să creadă despre mine?

Tessa ridică din umeri, agasată.

– L-am anunțat că ai venit, dar știi cum este el, n-a reacționat în nici un fel. N-am mai întâlnit vreodată pe cineva atât de indiferent. Este imposibil să știi ce gândește. Mai ales acum. Este ocupat până peste cap. Școala de Medicină care tocmai s-a deschis la Mutala i-a cerut să facă o serie de conferințe și colac peste pupăză, biologa care îi făcea cercetările s-a întors în Statele Unite luna trecută. Nick nu ți-a spus toate astea?

– Abia dacă ne-am vorbit, răspunse Karen mai scurt decât și-ar fi dorit.

Totuși, în fața privirii uimite a prietenei ei, precizâ pe un ton mai calm:

– Este atât de ocupat și el, încât este greu să ai o discuție cu el.

– Aici, mă uimești, răspunse Tessa, neconvinsă. Nick este întotdeauna atât de volubil. Ar trebui să-i ceri să-ți vorbească despre Lanbwe, nu există un profesor mai bun în această privință. Se află aici doar de vreo șase luni, și folosește deja cinci-șase limbi africane printre care și swahili, și cunoaște aproape toate obiceiurile acestei țări, se entuziasmă Tessa.

– Nu mă îndoiesc, răspunse Karen cu o ironie care nu-i scăpă Tessei.

– Nu-mi spune că ești supărată pe el! exclamă aceasta. Nu se poate! Și eu care l-am invitat la o cină într-o seară ... Între altele, este cel mai bun prieten al meu ...

Extrema nedumerire de pe chipul Tessei lăsa să se înțeleagă că în realitate îi era mai mult decât atât. La acest gând, Karen avu o strângere de inimă. Se simțea sfâșiată între tristețea că o rănise involuntar pe prietena ei, și dorința de a o proteja de un donjuan fără scrupule.

– Ascultă, Tessa, este adevărat că eu nu-l apreciez. Dar tu nu ești obligată să-mi împărtășești antipatia.

– Dar, zău că nu înțeleg! Ce s-a întâmplat? Nick este băiatul cel mai adorabil de pe pământ.

– Cu femeile, în mod sigur, răspunse Karen tăios. Are un mod de a li se adresa încât nu poți să te înșeli.

– Karen! exclamă Tessa, uluită. Nu te știam atât de puritană.

– Mulțumesc.

– Oh, scuză-mă! N-am vrut să spun asta. Și apoi, este ridicol, să nu ne certăm pentru asta ... Chiar dacă eu continuu să-l consider pe Nick ca pe un om de treabă. Este adevărat că este frumos și plin de farmec. Care-i problema? Te asigur că este și omul cel mai integru din câți am cunoscut, și pe deasupra este și un medic demn de toată lauda. Chiar și doar acest detaliu ar trebui să pledeze în favoarea lui. Nu crezi?

Nu, Karen nu credea asta. Era furioasă și îndurerată în același timp că Tessa se înșelase într-atât în privința acestui sinistru doctor Kyle.

– Bine, să nu mai discutăm, sugeră Tessa cu un oftat. Ești prea obosită ca să judeci calm, și presupun că vei avea ocazia să-ți dai seama de eroarea ta. Deocamdată, avem lucruri mai importante. Ce vrei să mănânci?

După această discuție, întrebarea i se păru lui Karen atât de neașteptată încât izbucni în râs.Veselia ei spori când Tessa, care se dusese în bucătărie, îi propuse cu o solemnitate irezistibilă:

– Alege: am ouă și ... ouă. Așa că dacă vrei să mănânci ceva pe bază de ouă, sunt gata să-ți prepar.

Într-adevăr, asta era tot ce conținea frigiderul Tessei. Această întrerupere avu cel puțin meritul de a destinde atmosfera între cele două prietene și de a le ajuta să uite pentru o vreme de mica lor ceartă.

Când spre sfârșitul mesei, Karen fu cât pe ce să adoarmă cu nasul în farfurie, Tessa o prinse matern de braț și o conduse în camera ei.

– Acum, la culcare, îi ordonă ea.

Karen se supuse cu plăcere. I se închideau ochii de somn și abia se mai ținea pe picioare. Din păcate, a doua zi serviciul ei începea la ora șapte și jumătate, și se strecură între cearșafurile curate și răcoroase cu penibila senzație că, oricând se va trezi, tot va fi prea devreme.

În ciuda oboselii, avu un somn agitat. Coșmaruri întrerupte de imagini fugare îi bântuiau mintea. O vedea pe Tessa amenințând-o cu misterioase represalii dacă nu se împăca repede cu Nicholas Kyle care, pe de altă parte, cu zâmbetul lui sarcastic pe buze, o impiedica să ajungă la Richard Cranshaw, pe care-l zărea în depărtare plimbându-se indiferent.

A doua zi când sosi la serviciu, Karen era foarte prost dispusă și la fel de obosită. Noroc că nu avu apeluri prea multe, și Rose Angkina rămase lângă ea tot timpul, scutind-o astfel de grija de a conduce singură serviciul. Altfel, ziua decurse fără incidente și chiar putu să profite și să se familiarizeze cu noul ei loc de muncă. În fond, meseria era aceeași ca în orice parte a lumii, și bebelușii africani scoteau aceleași țipete ca și cei din Anglia.

Bineînțeles că lipsa cronică de materiale și medicamente precum și metodele mai puțin ortodoxe ale medicilor continuau s-o surprindă, chiar s-o șocheze. Trebuia, de exemplu, să plaseze doi bebeluși prematuri în același incubator, în ciuda riscului de îmbolnăvire. În toată cariera ei, Karen nu mai văzuse așa ceva. Totuși, față de fatalismul personalului se străduia să nu vorbească despre numeroasele aberații pe care le constata, și continuă să-și facă treaba cât mai bine cu putință.

După ce își termină munca, ieși din bungalou și, în ciuda norului fierbinte de praf care îi usca instantaneu pielea, se îndreptă spre parcare unde se afla mașina ei.

Aproape că ajunsese, când inima îi tresări în piept. Bărbatul acela înalt ... nu, era un miraj. Era altcineva ...

Dar era chiar Richard Cranshaw care venea spre ea, cu privirea pierdută însă, ca de obicei, numai Dumnezeu știe în ce gânduri. "Sunt sigură că nici măcar nu m-a recunoscut. Este atât de distrat", gândi Karen cu duioșie. Îl sorbea din priviri, incapabilă să-l strige sau să facă vreun gest.

– Karen! auzi deodată o voce în spatele ei.

Tresări, readusă brutal la realitate și se întoarse repede.

Îi îngheță sângele-n vene când îl văzu pe Nicholas Kyle, care cobora suplu ca o felină din Range Roverul său. El mai lipsea! Chiar în momentul în care îl văzuse pe cel pe care-l iubea în secret de mai bine de doi ani.

Richard Cranshaw îl zărise și el pe Nicholas Kyle, și veni drept spre ei. Când ajunse aproape, o privi pe tânără cu surprindere, ca și cum îi reveneau în memorie amintiri destul de vagi.

– Dumneata nu ești cumva domnișoara Raven, prietena Tessei? exclamă el. Da, chiar așa este, firește ...! Cât pe ce să nu te văd! Îți dai seama, Nicholas, adăugă el adresându-se acestuia.

Nicholas Kyle era chiar ultima persoană pe care Karen și-ar fi dorit-o martoră la întâlnirea ei cu Richard Cranshaw. Totuși, mascându-și dezamăgirea, trebui să se mulțumească doar de a-l saluta cât mai convențional posibil.

– Cu siguranță, Tessa v-a spus despre venirea mea aici, preciză ea pe același ton.

– Da, într-adevăr, răspunse el cu acel imperceptibil zâmbet care avea darul s-o tulbure. Chiar dacă Tessa îmi spune adeseori că sunt distrat, îmi amintesc perfect de dumneata, domnișoară Raven. Cum aș putea de altfel s-o uit pe una din cele mai bune eleve ale mele în patologie?

Întorcându-se apoi spre Nicholas Kyle, adăugă cu o notă malițioasă:

– Deși am bănuit-o multă vreme că nu-mi urmărește conferințele de la "St.John" decât din prietenie față de asistenta mea cu care împărțea un apartament. Dar, spuneți-mi, s-ar părea că voi vă cunoașteți ...

– Da, ne-am mai întâlnit de vreo două ori, răspunse Nicholas Kyle pe un ton ironic. Acestea fiind zise, scuzați-mă că vă stric reîntâlnirea după atâta timp, dar dacă doriți, domnule profesor, să ajungem la timp la acea întrunire ...

– Oh, mai avem vreo cinci minute la dispoziție. Și apoi, nu pot începe fără noi, nu-i așa? Ce surpriză plăcută să te revăd, draga mea Karen. Acum, spitalul din Mutala se poate mândri cu una din cele mai bune profesioniste. Ce crezi, Nick?

– Venind de la dumneavoastră, un asemenea compliment este o garanție, replică el, aruncându-i o privire ironică lui Karen care păli ca varul.

Din fericire, Richard Cranshaw nu observă tulburarea ei. Era oare distrat, sau discret? Tessa avusese dreptate când spusese că era foarte greu să ghicești la ce se gândește savantul.

– Ce te-a îndemnat să vii aici? întrebă el. La Londra aveai totuși în față o carieră strălucită. Doar dacă nu cumva ți-ai urmat logodnicul sau soțul?

– Nu ... de fapt ...

Cu obrajii în flăcări, Karen ezită. Prezența stânjenitoare a lui Nicholas Kyle la această întrebare directă, și mai ales personalitatea puternică a lui Richard Cranshaw o făcură o clipă să-și piardă prezența de spirit.

– Păi ... își reveni ea după o inspirație profundă, am corespondat multă vreme cu Tessa care îmi vorbea în scrisorile ei cu un asemenea entuziasm despre Africa încât ...

– ... ți-ai dorit să vii aici, o completă el. Este o idee excelentă. Cu atât mai mult cu cât mi se pare că, în ultimul timp, îi este cam dor de casă.

Tăcu o clipă, ca și cum s-ar fi gândit profund la ceva, după care adăugă îngândurat:

– Doar dacă nu cumva este vorba de surmenaj. Poate că ar trebui s-o las să se odihnească mai mult.

– Nu, nu cred, interveni Nicholas Kyle, S-ar putea ca, dimpotrivă, s-o răniți.

Karen îl privi nedumerită. Ce aștepta el? Ca Tessa să se prăbușească sub volumul enorm de muncă pe care i-o încredința doctorul Cranshaw?

– Poate că ai dreptate, spuse acesta. Oricum, acum trebuie să plecăm. Draga mea Karen, sper că vei veni cât de curând să vizitezi universitatea. Astfel, vom avea ocazia să ne revedem.

– Cu plăcere, raspunse ea, evident încântată.

– Fii sigură, interveni atunci Nicholas Kyle fără ca profesorul Cranshaw să audă. Comunitatea noastră este atât de mică, încât este aproape inevitabil să nu te întâlnești.

Karen tresări. Își dăduse oare seama de sentimentele pe care le nutrea față de Richard Cranshaw? Sau poate o amenința cu prezența lui oriunde s-ar duce ...

Înainte să aibă timp să-i dea replica, el se și întorsese și plecase. De ce trebuia să fie atât de antipatic? În plus, îi stricase și prima întâlnire cu bărbatul pe care-l iubea. O agasa totul la el: manierele, ironia mușcătoare, comportamentul de Casanova, totul. Mai rău chiar, o îngrozeau.

Deodată, își dădu seama că în loc să se bucure de întâlnirea cu Richard Cranhaw, nu contenea să analizeze defectele lui Nicholas Kyle. La gândul acesta o cuprinse o iritare confuză. De ce trebuia să

se gândească la el astfel? Nu merita să-i acorde nici măcar o secundă din gândurile ei. "Și pe viitor, crede-mă, voi face tot posibilul să nu-ți mai ies în cale, domnule Kyle. Chiar și dacă această comunitate europeană din Mutala este minusculă", gândi ea cu hotărâre.

Capitolul 3

Din păcate, a doua zi, întâmplarea făcu ca Nicholas Kyle să fie singurul medic disponibil să vină să examineze o bolnavă de care răspundea Karen. Biata femeie prezenta semnele alarmante ale unei infecții uterine și în fața stării sale critice, Karen se hotărî să facă apel la inamicul ei declarat. Neînțelegerile dintre ei nu mai contau când era în joc viața unui om.

Dar observă destul de repede că se încrezuse prea mult în puterile sale. În timp ce el consulta pacienta adresându-i-se acesteia cu multă blândețe într-un dialect african, Karen îi surprinse de mai multe ori privirea ațintită spre ea. Era total lipsită de bunăvoință și părea să exprime mai departe o ostilitate surdă față de ea. Bineînțeles, nu-i păsa de părerea lui. Dar în acest caz, de ce avea o strângere de inimă atât de dureroasă de câte ori li se întâlneau privirile?

Noroc că doamna Labatsu veni să pună capăt acestei stări de neliniște care începea s-o tulbure serios. Avea într-adevăr nevoie de

o moașă experimentată care s-o supravegheze pe una din stagiarele sale care asista prima naștere. Fericită să scape de reproșurile mute ale lui Nicholas Kyle, Karen se grăbi să accepte și se duse imediat la sala de nașteri.

Câteva minute mai târziu, se lupta cu butonul unei baterii de oxigen care se blocase, când brusc, peste umărul ei, o mână bărbătească deblocă butonul recalcitrant. Karen tresări și se întoarse să-i mulțumească necunoscutului care nu era altul decât Nicholas Kyle în persoană.

– Data viitoare, evită să întorci șurubul în sens invers, zise el, sarcastic. Când ai vreo îndoială, ascultă-mi sfatul. Citește modul de întrebuințare.

Fu cât pe ce să-l pălmuiască. Dar o simplă asistentă nu se revoltă când un superior face o remarcă la adresa ei, și Karen își stăpâni furia, afișând o indiferență glacială. Nu cadadicsi să-i arunce măcar o privire până când el ieși din încăpere.

Nașterea decurse fără probleme, și Karen ieși liniștită din sală, minunându-se de miracolul nașterii unui copil.

– Domnișoară Raven!

Karen se întoarse și o văzu pe doamna Labatsu făcându-i semn să vină în biroul ei.

– Eu trebuie să merg în altă parte. Va trebui ca dumneata să te ocupi de bolnava pe care a îngrijit-o doctorul Kyle. Oh, apropo, doctorul mi-a sugerat să nu te mai pun de noapte până când nu vei fi adaptată complet noului dumitale ritm de viață. Amintește-mi să te înlocuiesc pe planul de lucru.

– Nu este nevoie sunt aproape adaptată și ...

– Nu, doctorul Kyle are dreptate. Trebuie să fii într-o formă bună ca să faci față serviciului. Deocamdată, ai grijă de bolnava cu infecție uterină. Dacă se întâmplă ca starea ei să se înrăutățească, nu ezita să-l chemi pe doctorul Kyle.

Karen încuviință din cap, dar în sinea ei era furioasă pe doctor. De ce se amesteca? O credea atât de fragilă sau ... nepriceputǎ? Fără îndoială, se aștepta și la recunoștința ei pentru faptul că o scutise de munca de noapte. "O să-ți mulțumesc cât se poate de politicos!" gândi ea, hotărâtă să nu-i dea prea multă atenție.

Nu avu ocazia s-o facă, deși doctorul îi ceruse să-l asiste la o cezariană. Unul dintre micuții prematuri avea într-adevăr dificultăți respiratorii și, în absența doamnei Labatsu, consideră că este mai bine să trimită în locul ei, pentru a-l asista pe doctor, o stagiară experimentată, pentru ca ea să se poată ocupa personal de nou-născut. Cu atât mai rău dacă doctorul Kyle vedea în asta vreun inconvenient, dar nu voia să riște încredințând copilul în grija unei asistente debutante.

Nicholas Kyle nu făcu însă nici un comentariu la această situație. Este adevărat că restul zilei fu deosebit de încărcat și avu mult de lucru pentru a-i mai păsa de părerea doctorului. Lipsa de personal îi făcea sarcina cu atât mai dificilă cu cât trebui să asiste trei nașteri la rând și să facă două internări, fără să mai pună la socoteală îngrijirea bebelușului femeii cu infecția uterină. Slavă Domnului, își cunoștea bine meseria și avea destul sânge-rece încât să se achite de toate aceste sarcini fără să intre în panică vreo clipă.

Când se întoarse, doamna Labatsu îi ascultă raportul cu un aer aprobator. Apoi, într-un mod foarte neașteptat, o felicită pentru

calitatea muncii ei. Mai întâi surprinsă, Karen acceptă după aceea cu plăcere acest compliment nesperat. Ce păcat că doctorul Kyle nu era aici să audă!

Zilele următoare trecură ca un vis, monotone și destul de obositoare. Karen se obișnuia încetul cu încetul cu noua sa viață. Dacă pe Tessa o vedea destul de rar din cauza programelor lor diferite, vecinii din Dendaa, în cea mai mare parte cupluri căsătorite, se împrieteniseră cu ea și o invitau adeseori la cină, la vreun picnic sau la o plimbare.

În tot acest timp, doctorul Cranshaw nu-i dădu nici un semn de viață. Fără îndoială, era cufundat ca de obicei în dragele lui cercetări și uitase de prezența la Mutala a fostei lui eleve. Era atât de distrat! Firește că ar fi dat orice ca să-l vadă, dar trebuia să se mulțumească doar cu speranța unei noi întâlniri întâmplătoare. Cât îl privește pe Nicholas Kyle, n-avea de ce să se plângă pentru că acesta rămase invizibil în tot acest timp.

Din fericire, el încă nu apăruse când doamna Labatsu hotărî s-o trimită pe Karen la o urgență, undeva în junglă. Era prima ei urgență! Asistenta-șefă o rugase pe Rose Angkina s-o însoțească. În ziua aceea, în secție totul era calm, și cele două tinere nu erau indispensabile.

Fără să mai aștepte, își adunară materialul și se repeziră în parcare, unde le aștepta o ambulanță gata de plecare.

– Pune geanta și trusa de nașteri în spate, o sfătui Rose cu un zâmbet amical. Noi o să urcăm în față, lângă șofer.

– Ce noroc că pot să mai văd și alte locuri! exclamă Karen, încântată de aventură.

– Da, adevărat, cu condiția să nu rămânem în pană.

– Să nu-mi spui că asta se întâmplă des!

– Nu, slavă Domnului. În cazul acesta, ar trebui să mergem să căutăm ajutoare. Șoferul n-are voie să părăsească vehiculul. Dacă l-ar abandona și numai cinci minute, ar fi sigur că n-ar mai găsi nimic la întoarcere. Furtul este aici aproape instituționalizat, și localnicii sunt experți în materie, spuse ea izbucnind în râs.

Speriată de această dezvăluire care se vede că o amuza mult pe Rosa, Karen se așeză în mașină fără un cuvânt. Ce să spună? Cu cât avea impresia că înțelege mai mult această țară, cu atât descoperea noi fațete care-i scăpaseră și care în fond o șocaseră profund.

– Unde mergem? întrebă ea de îndată ce șoferul cu șapcă cu cozoroc și tricou alb porni motorul.

– La vreo optzeci de kilometri de aici, în junglă, răspunse Rose ca și cum ar fi fost vorba de o simplă plimbare.

– Dar cum am fost anunțați? se miră Karen.

– Oh, o rudă de-a bolnavei a plecat pe bicicletă până la stația de benzină de pe autostradă, de unde ne-a telefonat. Ne așteaptă acolo ca să ne arate drumul.

Descumpănită de explicațiile colegei sale, Karen își aminti de cabinele telefonice așezate din trei în trei metri acasă. Dar Anglia nu era Africa. Cum ar fi putut să uite asta în timp ce traversau periferiile orașului Mutala? Ieșiră brusc spre o câmpie dezolantă și aridă. Zări deodată, în mijlocul deșertului, câteva parcele izolate unde niște cereale încercau de bine de rău să înlocuiască arbuștii chirciți care constituiau singura vegetație din zonă.

Fără îndoială, aceasta era prima fază a planului de dezvoltare a agriculturii despre care auzise Karen vorbindu-se. Mai rămânea de

aflat dacă va fi suficient doar atât pentru a învinge uscăciunea teribilă a acestui pământ.

Ambulanța trecu repede de aceste "culturi" și își continuă drumul printr-o câmpie nesfârșit de întinsă care vibra sub lumina intensă a soarelui african. Din când în când, trecea în viteză pe lângă gropile din șosea, sau pe lângă cirezile de vite slăbănoage pe care vreun puști zdrențăros sau un bătrân cocârjat le mâna folosindu-se de un ciomag gros. Era pentru prima oară când Karen vedea aceste enorme bovine ale căror coarne imense păreau prea grele pentru trupurile lor descărnate. În acest peisaj lunar, i se păreau că aparțin unei alte lumi, unui alt univers.

Deodată, tresări.

– Priviți! exclamă ea arătând cu degetul spre un fel de procesiune care înainta într-un șir lung pe lângă șosea.

Îmbrăcate în rochii în culori vii și cu capul acoperit cu niște turbane foarte complicate, femei indigene cu o ținută maiestuoasă mergeau, fără măcar să se încovoaie sub povara grea a unor vase de lut. Trecând pe lângă ele, Karen se aplecă pe geam pentru a le putea admira trăsăturile fine și mândre și pielea de un negru aproape albăstrui.

– Sunt nomazii "hereros" care își schimbă locul taberei, spuse Rose pe un ton disprețuitor. Se plimbă mereu, astfel, prin toată Africa.

Judecând după tonul ei dezaprobator, Karen înțelese că locuitorii din Lanbwe nu-i iubeau prea mult pe acești călători.

– Au costume foarte colorate, remarcă ea, încântată de splendoarea spectacolului ce i se oferea privirii.

– Sunt dintre aceia care refuză să se supună altor legi decât ale lor, continuă cu același dispreț Rose. Închipuiește-ți că nu-și dau copiii la școală și nu cred în binefacerile medicinei. Sunt niște sălbatici, conchise ea ridicând din umeri.

Șoferul, care până atunci tăcuse, aprobă cu un zâmbet complice spusele Rosei.

Karen nu le împărtășea părerea. Oamenii aceștia degajau o noblețe care o impresiona. Îi aminteau de ciudatele personaje din cărțile de povești ale copilăriei ei, și simți o afecțiune irezistibilă față de ei. Fără îndoială, în ochii ei aceștia simbolizau libertatea și o anume imagine a Africii care-i era dezvăluită în mijlocul acestui deșert ostil, copleșit de soare. I se părea că în suflet i se trezea un sentiment necunoscut. Un fel de gust de aventură, de spații largi și de viață pe care nu-l simțise niciodată până acum.

Deodată, ambulanța se opri lângă un copac spinos. Un bărbat îmbrăcat într-un pantalon prăfuit și un tricou zdrențuit, stătea ghemuit la rădăcina copacului. Când văzu mașina se ridică brusc și se repezi spre nou-veniți debitând un șir neîntrerupt de cuvinte în dialect.

Rose îi răspunse imediat în limba lui, și după vreo două minute de discuții, o invită pe Karen să treacă împreună cu ea în spatele mașinii, în timp ce necunoscutul se va așeza în locul lor în față pentru a-l îndruma pe șofer până în satul lui.

Din păcate, geamurile din spate ale mașinii erau vopsite în alb și Karen regretă că nu mai putea privi peisajul. Doar zdruncinăturile mașinii atesta faptul că șoferul ieșise de pe șosea și o luase pe o pistă desfundată.

În decursul drumului care dură mai bine de o oră, Karen află de la ghidul lor că soția acestuia avusese o naștere deosebit de grea, la capătul căreia se produsese un "eveniment anormal" pe care însăși bătrânele care o asistaseră nu fuseseră în stare să-l stăpânească. Din păcate, nu putu afla mai multe. Firește, nimeni nu se gândise să anunțe spitalul mai devreme, și numai Dumnezeu știa în ce stare se afla tânăra mamă și bebelușul ei.

Brusc, ambulanța se opri și șoferul opri motorul. În sfârșit, ajunseseră! Karen era epuizată după acest drum lung și istovitor. Totuși, fără să piardă un minut, își pregăti materialul și se grăbi se coboare.

Dar abia deschise portiera și încremeni de stupefacție. În fața ei se afla un mic sat format din niște case rotunde de pământ cu acoperișul din paie. Copilași pe jumătate goi, cu abdomenele bombate, alergau să-i vadă pe nou-veniți sub privirile indiferente ale unor pui rahitici care căutau în disperare să găsească un viermișor.

Era pentru prima oară când Karen se confrunta cu o asemenea sărăcie, și acest spectacol dezolant îi îndurera sufletul. Totuși, ca de fiecare dată când o emoție evidentă o tulbura, își recăpătă repede cumpătul și aerul impasibil.

Ghidul le conduse pe ea și pe Rose până la o colibă a cărei unică intrare era păzită de trei bărbați. De îndată ce le zăriră pe cele două tinere, se dădură la o parte ca să le lase să treacă.

Pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu obscuritatea dinăuntru, Karen văzu un grup de femei bătrâne ghemuite în jurul uneia mai tinere, întinsă chiar pe pământ. Una dintre ele remarcă prezența celor două asistente, se ridică atât de repede pe cât îi permitea vârsta

înaintată, și începu să vorbească repede. În timp ce Rose discuta cu ea, Karen începu să examineze bolnava.

Aceasta, cu ochii închiși, cu fața trasă, abia dacă mai respira. Alături de ea, zăcea un bebeluș, încă legat de mamă prin cordonul ombilical. Era evident că placenta nu fusese evacuată și bătrânele ezitaseră să despartă copilul de mamă. Karen constată însă cu ușurare că din fericire acesta era viu. Totuși, nu era nici o secundă de pierdut. În ciuda căldurii sufocante din colibă, bietul de el era înghețat de frig.

Totul se derulă apoi foarte repede. După ce tăie cordonul ombilical, Karen înveli imediat copilul într-o pătură, și aceasta, în ciuda protestelor vehemente ale uneia dintre bătrâne, probabil bunica bebelușului, care insista să-l spele. Rose reuși nu fără greutate s-o facă să înțeleagă că trebuia mai întâi să-l încălzească și apoi să se ocupe de mamă.

Starea acesteia era critică. În ciuda unei injecții specifice, placenta nu se desprindea. Cum să o transporți astfel la Mutala fără să riști o hemoragie?

– Trebuie să o extragem manual, sugeră Rose privind-o cu îngrijorare pe Karen. Îți mărturisesc că n-am făcut-o niciodată.

– Nu există din păcate altă soluție, oftă Karen. O voi face eu, în timp ce tu vei supraveghea perfuzia.

De îndată ce sterilizară prosoapele și instrumentarul, Karen respiră adânc și se strădui să-și reamintească gesturile pe care le repetase de zeci și zeci de ori în timpul cursurilor. Dar doar în timpul cursurilor! Pentru că și pentru ea era o premieră, și inima îi bătea atât de tare în piept, încât i se părea că este pe punctul de a exploda.

Totuși, după câteva minute, îi adresă Rosei un zâmbet satisfăcut care o făcu pe aceasta să sară în sus de bucurie. Câștigase! Intervenția se derulase perfect.

Cu toate acestea, acum că pericolul imediat era îndepărtat, era bine s-o transporte pe femeie în cel mai scurt timp la spitalul din Mutala împreună cu bebelușul ei unde vor primi îngrijiri complete.

Dar rămânea de rezolvat o problemă majoră: s-o convingă pe bunică să-și lase fiica și nepotul să plece. Aceasta refuza într-adevăr cu încăpățânare să se despartă de ei. Karen începea să se teamă că oamenii din sat n-o vor susține și-i vor impiedica să-i ducă pe cei doi la spital. Rose avu însă o inspirație genială și îi propuse bătrânei să-i însoțească. Era simplu, dar trebuia să te fi gândit ...

Câteva minute mai târziu, grație iscusinței tinerei asistente, Karen o instală pe pacientă în ambulanță sub privirea atentă a bunicii. Sătenii, care făcuseră cerc în jurul mașinii, urmăreau toate gesturile râzând sau făcând în limba lor comentarii ciudate pe care ea nu le înțelegea.

Deodată, își întoarse privirile, evident atrași de un eveniment mai interesant. Intrigată, Karen încercă zadarnic să distingă ceva prin geamurile vopsite în alb. Ajunse până la ea doar murmurul mulțimii și lătratul frenetic al câinilor. Deodată, auzi în mijlocul acestui vacarm zgomotul unui motor. "O mașină aici?" se miră ea. Cine ar fi putut să aibă această idee bizară să vină în acest loc izolat și neospitalier?

Înainte de a avea timp să întrebe ceva, o auzi pe Rose exclamând:

– Doctore Kyle! Dumneavoastră aici? Nu știam că au trimis și după dumneavoastră.

– Nicidecum, am liber astăzi, răspunse doctorul. Mă hotărâsem să vizitez o școală la vreo douăzeci de kilometri spre sud când am zărit ambulanța. Am venit în caz că aveți nevoie de ajutor.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Karen ieși din mașină afișând un aer de totală indiferență, și chiar dacă îi fu destul de greu să-și stăpânească un fior când întâlni privirea doctorului, rămase rece.

– Aveți necazuri? întrebă el.

– Nu, acum totul este în ordine, răspunse Rose. Domnușoara Raven ne-a scos din impas. A fost formidabilă ... Dar, poate doriți să verificați ce am făcut noi, se grăbi ea să adauge, amintindu-și brusc că vorbește directorului spitalului.

– Nu este nevoie, am încredere în voi, declară el, aruncându-i o privire fugară lui Karen. Și apoi, nu vreau să mă amestec în treburile voastre. În privința nașterilor, voi moașele vă pricepeți la fel de bine ca noi. Dacă totul este în ordine, nu vă mai reții. Aveți încă un drum lung în fața voastră.

Cu aceste cuvinte, deschise portiera ambulanței și, cu un imperceptibil zâmbet pe buze, o invită pe Karen să urce. Semăna cu o expediere fără drept de apel. Înghițindu-și umilința, ea se supuse fără un cuvânt. Era ridicol! De ce le expedia ca și cum ar fi fost doar niște servitoare?

Dar, înainte să fi avut timp să găsească un răspuns la această întrebare, ambulanța porni și intră din nou pe pista desfundată. Alungându-și imaginea lui Nicholas Kyle din minte, Karen mângâie duios obrazul bebelușului pentru a verifica dacă se încălzise. Din fericire, era cald. "Ce extraordinară înverșunare de a trăi se ascunde în acest corp mic și fragil!" gândi ea cu admirație.

Mama începea și ea să-și recapete puterile chiar dacă avea încă pulsul slab și rapid. Slavă Domnului, și ea scăpase!

– Acesta este felul de a fi al doctorului Kyle: își abandonează asistentele de îndată ce nu le mai poate fi de folos, spuse dintr-o dată Rose râzând. Sunt sigură că nu se duce doar să viziteze școala, ci să-i consulte pe copii. El practic n-are liber niciodată.

– Face adeseori astfel de activități extraspitalicești? întrebă Karen pe un ton ironic.

– Oh, da. Își petrece tot timpul liber în junglă, astfel încât doctorul Jeriku pretinde că este singurul european cu care sătenii acceptă să vorbească. Îl înțeleg foarte bine!

Rose mai verifică apoi ritmul cardiac al pacientei lor.

– N-am mai întâlnit niciodată un caz atât de dificil, spuse ea privind-o afectuos pe tânăra mamă. De ce trebuie să fim anunțați mereu în ultimul moment?

– Se întâmplă chiar atât de des?

– Din păcate, da! Uneori, ajungem prea târziu, oftă ea. Mă felicit că te-am luat să mă însoțești de data asta. Eu n-aș fi reușit niciodată s-o salvez pe această femeie dacă aș fi luat cu mine o stagiară. Cum este Maud, de exemplu.

O nepriceputǎ! Trebuie să-i repeți de o sută de ori un lucru. La tine, se vede imediat că ai experiență.

La aceste cuvinte, Karen zâmbi. Dacă ar ști Rose că tocmai făcuse prima intervenție de acest fel din întreaga ei carieră! Dar tăcu, savurând gândul că Rose ei îi lăudase meritele în fața lui Nicholas Kyle. Asta poate îl va învăța pe arogantul doctor să nu mai judece oamenii după prima impresie ... Ar fi vrut să afle și părerea Rosei

despre el, dar aceasta era ocupată să aranjeze instrumentarul și consideră că nu este cazul s-o deranjeze.

Ambulanța ajunse la spital fără incidente chiar dacă drumul păru mai lung decât la ducere. Este adevărat că șoferul mergea mai încet, pentru a n-o zdruncina prea mult pe femeie. De îndată ce îi instală în salon pe tânăra mamă și pe bebelușul ei, Karen se prezentă la raport la doamna Labatsu.

– Este perfect, spuse acesta privind fața trasă și ochii obosiți ai tinerei. Cred că ai muncit destul pentru astăzi. Du-te acasă și odihnește-te.

– Dar îmi termin serviciul abia peste o oră ...

– Te voi înlocui cu altcineva. Vreau ca mâine să fii în formă, spuse asistenta-șefă cu un zâmbet binevoitor.

Karen era fericită că poate pleca de la spital mai repede decât de obicei. Era istovită și prin minte îi treceau o mulțime de imagini. Rochiile multicolore ale femeilor "hereros", copiii cu abdomenul bombat, căldura, praful, câmpia fără sfârșit, întâlnirea cu Nicholas Kyle, totul i se amesteca în minte și o cufundau într-o stare de exaltare pe care n-o mai cunoscuse.

De îndată ce ajunse la Dendaa, se repezi în casă pentru a-i povesti Tessei pățaniile ei. Avea atâta nevoie să le împărtășească cuiva! Din păcate, prietena ei lipsea. Se părea că ieșise undeva. Cine știe, poate chiar cu doctorul Kyle. Erau atât de apropiați unul de altul ...

Gândul acesta o arse dintr-o dată ca un fier înroșit. În ciuda forței ei de caracter, nu fu în stare să-și alunge neliniștea care o cuprinsese. După un duș bun, în disperare de cauză, se plimbă câteva clipe prin grădină. Numai că, în Africa soarele apune repede.

Surprinsă de răcoarea bruscă a aerului, se văzu obligată să intre în casă.

Cât de singură se simțea dintr-o dată ... Trecând prin fața oglinzii, își văzu chipul obosit și trist. Cearcăne adânci îi înconjurau ochii și șuvițele lungi care-i cădeau pe umeri o făceau să arate mizerabil. Orice ar fi crezut despre ea Tessa sau doctorul Kyle, nu era o fandosită. Dar probabil că doctorul era înclinat să le catalogheze astfel pe femeile care rezistau farmecului său. Pentru că, în fond, nu era decât un Casanova asemenea ... soțului mătușii lui ...

Această bruscă evocare a tatălui său îi provocă o strângere de inimă și lacrimile îi umeziră ochii. Nu, nu folosea la nimic să plângă. Adunându-și toate puterile, își luă caietul de notițe și începu să citească ceea ce studiase despre bolile tropicale. La urma urmei, venise aici ca să mai învețe meserie ... dacă pe Richard Cranshaw nu-l putea vedea prea des ... În orice caz, nu făcuse mii de kilometri numai pentru a-și răscoli amintirile neplăcute sau pentru a se lăsa umilită de un donjuan agresiv ca doctorul Kyle ...

Culmea ironiei, prima persoană pe care o întâlni a doua zi când se duse la spital fu chiar el. Indiferentă la privirea neprietenoasă pe care acesta i-o aruncă, vru să-și continue drumul când el o reținu în mod neașteptat, prinzând-o de braț.

– Domnișoară Raven, țin să te felicit pentru sângele-rece de care ai dat dovadă ieri. Da, vezi dumneata, mi se întâmplă și mie să recunosc calitățile colaboratorilor mei. Când există calități, adăugă el înainte de a-i întoarce spatele și a pleca.

Descumpănită, Karen îl privi îndepărtându-se. Părea obosit și nu se bărbierise din ajun. Doamna Labatsu îi dezvălui mai târziu că

doctorul Kyle își petrecuse noaptea operând victimele unui accident de circulație. Asta explica mina lui descompusă, dar nu-i scuza tonul pe care-i vorbise.

La această amintire, Karen simți cum o cuprinde furia pe care nu și-o manifestase pe moment, și își începu serviciul foarte prost dispusă. Nici chiar perspectiva celor două zile care urmau după săptămâna în care lucrase de zi, nu o calmă.

În afară de asta, trebuia să viziteze la domiciliu pe una dintre pacientele lor și pe bebelușul acesteia, care ieșiseră acum câteva zile din spital. Locuiau în Old Katedi, care era considerată ca o mahala rău famată a orașului. Și pe bună dreptate, judecând după condițiile mizerabile de igienă care domneau acolo. La început îngrozită, Karen își pierdu răbdarea când constată că în ciuda numeroaselor sfaturi pe care le dăduse tinerei mame, aceasta continua să folosească apă nesterilizată pentru a-și hrăni copilul.

"Vorbe în zadar, nimeni nu te ascultă" gândi ea descurajată, îndreptându-se spre maternitate. Aici, o aștepta o altă surpriză. Mama ei îi scrisese o scrisoare lungă în care se plângea cu amărăciune de îngrozitoarea singurătate în care o abandonase fiica ei, și-i sugera printre rânduri să se întoarcă repede în Anglia.

Această scrisoare, în loc s-o reconforteze pe Karen, o exasperă și mai mult.

De când divorțase, doamna Raven își îndreptase toate speranțele spulberate spre fiica ei, și uneori Karen era forțată să recunoască nu fără oarecare rușine că excesul acesta de afecțiune îi era o povară. De data aceasta, dezamăgirea mamei sale o tulbură mai mult decât de obicei.

Cu o strângere de inimă, se refugie în salonul de prematuri. Spectacolul bebelușilor din jurul ei era singurul care ar fi putut s-o facă să uite necazurile de peste zi.

Tresări când văzu în încăpere o stagiară care se ocupa de un bebeluș. Descumpănită de această prezență neașteptată, bâigui ceva cu o voce care se voia sigură, dar care devenise mai aspră decât și-ar fi dorit.

– Unde este doamna Labatsu? întrebă ea.

– Cred ... cred că a plecat deja, se bâlbâi interlocutoarea ei, impresionată de expresia glacială a Karenei.

– Adevărat? replică aceasta dând frâu liber proastei ei dispoziții. Din acest motiv este salonul acesta atât de dezordonat? De îndată ce termini cu copilul, încearcă să faci ordine aici. Cum te numești? Farula, nu-i așa? citi ea pe ecusonul fetei.

Dar înainte ca fata să-i răspundă, o voce răsunătoare strigă:

– Farula! Du-te la internări imediat. Domnișoara Raven se va ocupa să facă ordine în locul tău.

Karen se întoarse brusc și-l văzu sprijinit de ușă, cu brațele încrucișate pe pieptu-i puternic, pe Nicholas Kyle, care o fixa cu o privire scânteind de furie.

– Te-am prins în flagrant delict, domnișoară Raven, continuă el după ce Farula ieși. Eram sigur că nu ești mai bună decât celelalte europene care ajungând aici și cred că totul le este permis. Numai că dacă unele lucruri pot fi tolerate unora, cu totul altfel stau lucrurile când este vorba despre o asistentă diplomată. Trebuie cumva să deduc că dumneata nu ești o adevărată profesionistă, domnișoară?

Capitolul 4

Karen tresări, atinsă de acuzația nedreaptă a lui Nicholas Kyle. Hotărât lucru, doctorul își schimba foarte repede părerile. Nu mai departe de azi-dimineață o complimentase pentru aceleași calități profesionale pe care acum i le nega!

– Cred că n-ai avut de ce să te plângi de munca mea până acum, obiectă ea sfidându-l cu privirea. Dar poate că, de fapt, asta încerci să faci.

Doctorul Kyle se încruntă și o privi o clipă îngândurat.

– Ar fi mai bine să-mi explici ce anume te tracasează în loc să vorbești prostii, zise el, sarcastic. Mă faci să mă gândesc la o fecioară neprihănită față de care un neavenit s-a purtat cu lipsă de respect!

– Oh, te rog. Nu fi ridicol.

În mod normal, o asistentă n-ar fi trebuit să i se adreseze șefului de serviciu pe un asemenea ton, dar el o enerva atât de mult încât nu reușea să-și păstreze cumpătul.

– Acum, lasă-mă în pace, zise ea, plină de nervi.

Vreau să fiu singură ... trebuie ... trebuie să fac ordine în salon, se grăbi ea să precizeze.

– Nu înainte să-ți justifici comportamentul. Te-am văzut intrând adineauri furioasă, gata să sari la primul venit. Ce înseamnă asta?

– Nu te privește.

– Ba dimpotrivă, atâta vreme cât provoci conflicte într-unul din serviciile mele.

Cu o ultimă tresărire de orgoliu, Karen încercă să-i reziste și-l înfruntă îndelung cu privirea. Dar în fața privirii lui implacabile sfârși prin a ceda, fără ca totuși să renunțe la o oarecare răceală.

– Fie, dacă ții neapărat. Ei bine, am primit o scrisoare de la mama. Biata de ea, se simte foarte singură. Dar cred că nu te interesează asta. Singurul lucru care te interesează este faptul că tatăl meu n-a primit vești de la ea. Nu-ți pasă că el nu s-a interesat niciodată de ea, și că n-a căutat să afle dacă avea nevoie de ceva ...

– Oh! constat cu plăcere că supărarea nu te-a făcut să pierzi simțul realității, o ironiză el.

– Ce îndrăznești să insinuezi?

– Dumneata ai fost prima care ai abordat problema interesului material.

– Despre asta este vorba! se indignă ea. Că tatăl meu și-a lăsat toată averea noii sale familii îmi este complet egal. Voiam să spun doar că mama a suferit când ...

– ... când a aflat că a murit fără să-i lase ceva, o întrerupse el, furios. Ce lipsă de afecțiune, nu-i așa? Să te gândești să dispari fără să-ți faci testamentul! Constat că decesul lui nu ne-a tulburat din același motiv pe mine și pe dumneata. Cât privește pe mama

dumitale, este într-adevăr regretabil că a pierdut pensia alimentară, dar cred că lucra, zise el cu un zâmbet ironic. Doar au divorțat de mai bine de paisprezece ani, sau cam așa ceva. Michael are deja doisprezece ani și John ...

– Taci! strigă Karen. N-am chef să aflu mai multe despre ... despre...

– ... despre frații vitregi, completă el, nemilos. Nu, bineînțeles. De ce să te intereseze dacă până acum i-ai ignorat?

Tăcu brusc și o privi cu multă atenție, de data asta fără ostilitate.

– Acum, nu mai ai nici un motiv să fii geloasă, spuse el în sfârșit.

– Karen se crispă ca sub arsura unui fier roșu. Cum de bănuise doctorul că se gândise adesea, cu o strângere de inimă îngrozitoare, la fiii pe care "cealaltă" îi dăruise tatălui său?

– Nu despre asta este vorba, replică ea sec. Vorbeam despre mama, pare-mi-se. Faptul că a pierdut parte din venituri nu înseamnă că ...

Se întrerupse. De ce o privea de parcă ar fi fost răspunzătoare de toate relele pământului?

– De altfel, nu înțeleg de ce îți povestesc toate astea, continuă ea. Dumneata ești genul de om pe care problemele celorlalți îl lasă indiferent.

– Exact. Ce sperai altceva? Că te voi lua în brațe și îți voi murmura la ureche cuvinte de consolare? Poate chiar ar fi trebuit să te sărut?

Karen tresări, jignită de această supoziție absurdă, care totuși o tulbură fără să îndrăznească totuși să recunoască.

– Liniștește-te, și lasă aerele acestea de mironosiță speriată, continuă el, zeflemitor. N-am de gând să fac asta.

– N-ai fi avut totuși această îndrăzneală!

– Bineînțeles că aș fi avut-o ... dacă ai fi fost o fată normală, adică într-adevăr tulburată de grave probleme familiale. De moartea unui tată, de exemplu ... Mătușa mea, Norma, a fost mult mai afectată de dispariția lui decât dumneata. Și, culmea, în ciuda suferinței, își mai făcea griji și pentru dumneata! Se pare însă că nu era cazul ... Acum înțeleg de ce între noi nu poate fi vorba de simpatie.

– Ascultă, doctore Kyle, îl întrerupse Karen pe un ton tăios. Avem amândoi foarte mult de lucru, încât să mai continuăm să ne pierdem timpul cu probleme de ordin strict personal.

– Dacă nu dorești să vorbești despre ele, atunci lasă-le la intrarea serviciului, îi replică el pe același ton. Doamna Labatsu este o femeie tolerantă, dar mă îndoiesc că ar aprecia faptul de a-i perturba întreg serviciul. Așa că ascultă-mi sfatul: rămâi aici până când vei fi absolut calmă.

Karen își strânse pumnii pentru a nu riposta. În calitatea lui de director, Nicholas Kyle avea dreptul să-i comande ... iar ea doar pe cel de a se supune.

– Am înțeles, doctore Kyle, răspunse ea stăpânindu-și de bine de rău furia.

Tensiunea dintre ei devenise insuportabilă. În încăpere, copiii nou-născuți dormeau liniștiți, sătui după ce supseseră, inconștienți de înfruntarea dintre cei doi. Norocul lor, pentru că altfel cu siguranță că această scenă i-ar fi tulburat.

În sfârșit, după un interminabil minut în care se înfruntară din priviri, doctorul îi întoarse spatele și ieși din salon. Karen rămase o clipă nemișcată privind ușa prin care ieșise cu un aer buimăcit. Avea

impresia că era singura supraviețuitoare în urma unui uragan care s-ar fi dezlănțuit asupra maternității.

Incapabilă să-și concentreze atenția asupra unui lucru precis, începu să se plimbe în sus și în jos prin salon. Doar teama de a-i trezi pe micuți o împiedica să dea frâu liber furiei. Omul acesta era odios, îl ura din tot sufletul.

Simți, la un moment dat, scrisoarea mamei sale foșnind în buzunar, și încetul cu încetul, acuzațiile lui nedrepte îi veniră în minte. Cum de îndrăznise să creadă că, înainte de toate, ea regreta pensia alimentară care i se cuvenea de la tatăl său? Doamna Raven, mama ei, moștenise de la părinți o avere considerabilă, care îi permitea să trăiască foarte îmbelșugat. De fapt, niciodată nu avusese nevoie de cecul pe care fostul ei soț i-l trimitea lună de lună. Fără îndoială însă că acest lucru nu era decât un mijloc ca oricare altul de a-i reaminti soțului ei infidel că exista. Chiar și după paisprezece ani...

Karen scuturǎ din cap și își alungă din minte amintirea acestei perioade de amărăciune și suferință. Era mai bine să se gândească acum doar la munca ei. Vizita ei la Old Katedi, de exemplu, avusese cel puțin meritul de a o stimula să învețe câteva cuvinte ale dialectului local pentru a putea comunica direct cu pacienții săi. Era atât de frustrant să lucrezi cu un traducător! "Sunt curioasă să știu ce ai zice de această hotărâre a mea, doctore Kyle", gândi ea cu o licărire provocatoare în ochi.

Când, câteva ore mai târziu, ieși din serviciu, era într-o dispoziție deplorabilă. Ah! De-ar putea doar câteva minute să-și descarce sufletul pe umărul unei prietene! Îi veni deodată în minte imaginea

Tessei. Da, de ce nu s-ar duce s-o vadă la universitate, unde lucra ea? Poate doar s-o întrebe dacă avea de făcut ceva cumpărături. Și apoi, cine știe, poate va avea ocazia să-l întâlnească pe Richard Cranshaw...

Nu-i trebuiră mai multe argumente ca să se îndrepte cu mașina spre campusul care se afla la celălalt capăt al orașului. Mutala nefiind însă un oraș prea mare, ajunse la destinație în mai puțin de zece minute. Universitatea semăna cu oricare astfel de instituție din lume, cu parcul ei în care creșteau cu greu câțiva copaci anemici, cu clădirile impersonale și cu terenul ei de sport.

Un portar în uniformă cu fireturi îi arătă unde se află laboratorul și biroul profesorului Cranshaw.

Cu inima bătându-i cu putere, Karen merse de-a lungul a două culoare interminabile care se sfârșeau într-un fel de coridor cu mai multe uși de o parte și de alta. Una dintre ele era întredeschisă și Karen aruncă o privire înăuntru. Așezat la o impunătoare masă de lucru, un bărbat era aplecat asupra unui dosar voluminos pe care părea să-l studieze cu mare atenție. Văzându-l, Karen se simți străbătută de un fior. Sprâncenele acestea negre ca pana corbului care-i cădea neglijent pe frunte ... Da, nu era nici o îndoială, era chiar Richard Cranshaw.

Firește, el n-o auzise, și Karen se pregăti să bată la ușă. Totuși, aproape imediat, își reținu gestul. Ce i se întâmpa? De ce această bruscă timiditate?

Doar Richard Cranshaw o invitase să treacă pe aici când dorește ... Și apoi, îl cunoștea bine și de multă vreme.

Totuși, dacă omul acesta din fața ei avea trăsăturile, înfățișarea și aerul serios al profesorului Cranshaw pe care-l cunoștea, nu reușea

să regăsească în el pe bărbatul care-i bântuise visele timp de aproape trei ani de zile ...

Deodată, el își ridică privirea de pe dosar și o aținti asupra lui Karen care tresări ca un copil prins că greșise.

– Sper că nu vă deranjez, domnule profesor, se grăbi ea să spună.

– Oh, Karen, dumneata ești! exclamă el. Cu siguranță, o cauți pe Tessa.

– Da ... adică ... în sfârșit ...

Apoi adăugă repede, văzându-l că se ridică și vine spre ea:

– Oh, vă rog, nu vă deranjați pentru mine!

– Dar nu mă deranjezi deloc. Dimpotrivă. Când te văd așa, în uniforma de asistentă, îmi amintesc de perioada când eram la "St.John"...

– Tocmai am ieșit din serviciu, îi explică ea, înduioșată de privirea lui visătoare, care-l făcea să pară un copil rătăcit.

– Ei bine, Karen, îți place în Lanbwe? Nu regreți prea mult că ai plecat din Londra? Aici, totul este atât de diferit, nu-i așa? Totuși, ce extraordinară coincidență să ne întâlnim toți trei în inima Africii!

– Da, într-adevăr, răspunse ea, roșie în obraji de emoție.

Discuția deveni curând stânjenitoare, și Karen nu știa cum să scape. Deodată, atenția îi fu atrasă de o serie de fotografii prinse pe perete care reprezentau africani ... cu fața aproape albă și părul blond ca spicul grâului. Erau niște imagini atât de insolite, încât rămase o clipă perplexă.

– Pun pariu că n-ai mai văzut niciodată "kwashiorkor", interveni profesorul Cranshaw cu ușoară ironie. Oamenii pe care-i vezi aici sunt în centrul cercetărilor mele actuale. Încerc să aflu dacă părul lor

și pigmentația provin din malnutriție sau dintr-un alt factor care rămâne să fie determinat.

Cu aceste cuvinte, își îndreptă degetul spre una din aceste fotografii și continuă încruntat, semn de mare concentrare:

– Acesta, care a fost descoperit în Ghana, are unele particularități foarte interesante ...

Karen urmări cu greu explicațiile savante ale profesorului Cranshaw. Și, deși un număr de explicații tehnice îi scăpau, îl asculta cu plăcere pe interlocutorul său, măgulită de interesul pe care părea să i-l arate.

– Mai am și alte fotografii, care ilustrează mult mai bine teoria mea, continuă el. Ți le-aș fi arătat cu plăcere, dar acum îmi este imposibil să le găsesc.

Am avut proasta inspirație să-i trimit doctorului Harvey din Londra rezultatele cercetărilor fostei mele colaboratoare. Era vorba despre reconstruirea lanțului biologic al populațiilor pe care le-am studiat, cu tot felul de grafice și fotografii. Când colegul meu mi-a trimis înapoi dosarul, a adăugat o scrisoare în care îmi explica faptul că și-a permis să pună toate informațiile noastre pe calculator. Până aici, n-ar fi fost nici o problemă. Numai că, a fost nevoie să arunc doar o privire ca să-mi dau seama că toate paginile fuseseră amestecate. Și iată că trebuie să refacem o muncă de care ne-am fi lipsit, oftă el.

În timp ce vorbea, privea cu un aer descurajat un voluminos pachet de documente și de hârtii care umpleau o parte a biroului. Acum înțelegea Karen de ce avea Tessa atât de puțin timp liber.

– Dar mă gândesc ... exclamă ea cu o inspirație subită.

Este complicat ca toate astea să fie puse în ordine? În fine, vreau să spun ... este necesar să ai cunoștințe tehnice deosebite?

– Nu. Ar fi la îndemâna unei simple secretare ... dacă universitatea ar vrea să ne angajeze una. Ceea ce mă îndoiesc că se va întâmpla. La ultima ședință a consiliului de administrație au fost chiar niște reduceri de fonduri. Cât o privește pe biata Tessa, este un pic depășită de volumul de muncă.

– În cazul acesta, dacă aveți nevoie de ajutor ... sugeră Karen cu inima-n gât. Tocmai am ... două zile libere ...

– Poftim? Chiar ai fi dispusă să ne ajuți să punem aceste documente în ordine?

În privirea lui Richard Cranshaw licări o scânteie. Ghicise oare că în fond Karen se folosea de acest pretext ca să-l revadă? Nu, era imposibil! Savantul avea o minte prea ordonată încât să bănuiască manevrele unei femei îndrăgostite.

– Ei bine, dacă ești gata să te sacrifici, accept cu plăcere, continuă el pe un ton ușor amuzant. Știu că dumneata ești o persoană demnă de încredere. Acestea fiind zise, n-aș vrea să-ți pierzi timpul pe drumuri. De ce n-ai lua dosarele la dumneata acasă?

Karen își mușcă buzele pentru a-și reține o exclamație de dezamăgire, și trebui să-și adune tot curajul pentru a schița un zâmbet timid.

– Perfect! exclamă profesorul adunând foile împrăștiate pe birou. Numai că ți-ar trebui un clasor. Nu poți totuși să duci toate astea grămadă. Cred că Tessa are unul în acest sertar.

– Ce am eu în sertar? întrebă Tessa deodată, intrând în încăpere. Oh! Bună, Karen! Ce surpriză plăcută! Și eu care mă întrebam cu cine

vorbești, Richard. Dar, Dumnezeule! Ce vrei să faci cu toate hârtiile astea?

Karen o privea stupefiată pe Tessa. De când prietena ei îi spunea pe nume profesorului? Este adevărat că după doi ani de muncă în comun, cu siguranță între ei s-au țesut niște legături de prietenie. Cum ar fi putut să fie altfel? "Nu-i vorba despre dragoste în nici un caz. Aparent, Tessa îl preferă pe Nicholas Kyle", gândi Karen.

– Prietena noastră Karen a avut extrema amabilitate de a-mi propune să trieze notele pe care doctorul Harvey ni le-a trimis în dezordine, îi explică profesorul Cranshaw asistentei sale. Când ai venit, tocmai căutam un clasor ca să le pun în el. Este într-adevăr foarte amabil din partea dumitale, Karen, și ...

În aceeași clipă, sună telefonul și-l împiedică să-și termine fraza.

– Oh, ce mai este? bombăni el ridicând receptorul.

Când se întoarse cu spatele la cele două tinere pentru a răspunde, Tessa profită de ocazie și o prinse pe Karen de braț, conducând-o aproape cu forța spre coridor.

– Nu mai este cazul să-l deranjezi pe profesor, spuse ea pe un ton pe care Karen nu i-l cunoștea. Vezi bine că este ocupat.

Karen făcu ochii mari, întrebându-se dacă nu visează. De unde această bruscă agresivitate la Tessa? Era pentru prima oară când prietena ei i se adresa pe un asemenea ton.

– Ce tiran! reluă Tessa de îndată ce profesorul nu le mai putea auzi. Nu înțeleg cum de a îndrăznit să-ți dea atâta de lucru. Lasă-mi mie toate hârtiile acestea, o să mă descurc. Tu ai destul de lucru ca să te mai "distrezi" și cu aceste documente, spuse ea cu o insistență suspectă.

– Haide, Tessa. Nu se face să le dau înapoi. De fapt, eu m-am oferit să le clasez ... Da, mi-a spus că voi sunteți depășiți de situație, așa că mi-am oferit imediat serviciile, se grăbi ea să precizeze, pentru a-și ascunde tulburarea care o cuprinsese. De ce îmi ceri să ți le înapoiez? Nu ești de acord?

– Ba da, firește că da, zise repede Tessa. Dar mă tem de reacțiile lui ulterioare. De o vreme încoace, este într-o dispoziție înfiorătoare. Nici nu-ți închipui cât este de cu capul în nori ...

– Nu-mi vine să cred! Mie, dimpotrivă, mi s-a părut absolut fermecător. Și-a dat chiar osteneala să-mi vorbească în amănunt despre "kwashiorkor".

– Ești norocoasă, atunci, replică Tessa fără chef.

Karen își privi prietena întrebător. De ce i se părea dintr-o dată atât de rece?

– Este atât de susceptibil, continuă ea, surprinzând privirea lui Karen. Din nimic se enervează, și ar fi în stare să-mi reproșeze că n-am triat eu toate aceste documente.

– Tessa! Nu crezi că exagerezi?

Aceasta zâmbi, încurcată.

– Da, poate. Scuză-mă, zise ea. Uneori îmi este atât de greu ... În sfârșit! Dacă nu te temi că te vei surmena, vino cu mine în laborator. Cred că am acolo un clasor gol.

– În ce constă de fapt, această muncă? întrebă Karen, urmând-o. Profesorul încă nu mi-a spus nimic.

– Oh, el! De îndată ce se pune problema să fie practic ... replică Tessa ridicând din umeri agasată. Este foarte simplu. Este vorba să pui aceste documente în ordine cronologică.

Karen dădu din cap că înțelege.

– Cu alte cuvinte, trebuie doar să descifrez data. Sinceră să fiu, cred că sunt în stare, glumi ea în speranța de a o face pe Tessa să se mai relaxeze. Cu condiția, firește, ca aceasta să fie lizibilă.

– Oh, din punctul acesta de vedere, nu-i nici un pericol. Fosta colaboratoare a lui Richard avea, printre alte calități, și un scris frumos.

Ce se întâmpla? Iată că Tessa își critica acum și colegele. Înainte, Karen n-o auzise vreodată vorbind ironic despre cineva. Mirată, o privi curioasă. Era oare obosită, sau ascundea vreun secret tulburător?

– Încetează să mă mai privești astfel! exclamă aceasta, în defensivă. Este adevărat, n-o prea iubeam. Cu atât mai puțin cu cât de la plecarea ei, Richard spera să găsească la mine nenumăratele ei calități, zise ea ironic. Din păcate, mă tem că nu voi fi la înălțime.

– Dumnezeule! Dar îmi faci aici portretul unui monstru.

– ... de virtute, mai exact, o completă Tessa oftând. Astea sunt cele mai rele. La ea, totul era mai bine. Nick chiar a poreclit-o "Venus", dacă asta te ajută să-ți faci o idee. Credeam că întoarcerea ei în Statele Unite o să-mi dea răgazul să mai răsuflu un pic. Dar a știut să se facă atât de indispensabilă, încât acum trebuie s-o înlocuiesc perfect.

Karen n-o mai asculta cu atenție. Tresărise când o auzise pe Tessa rostind numele lui Nick. Fără îndoială , acesta o trecuse pe frumoasa femeie printre cuceririle lui.

– Dar nu mi-ai spus motivul venirii tale aici, reluă Tessa intrând în laborator.

– Aveam de gând să plec la cumpărături și voiam să știu dacă aveai nevoie de ceva și ce trebuie să cumpăr pentru cină, răspunse ea pe un ton prefăcut indiferent.

În aceeași clipă, ușa se deschise în urma ei, și Richard Cranshaw intră ca o vijelie.

– Ah, încă mai ești aici, Karen! exclamă el. N-ai vrea să participi la balul anual al universității de luna viitoare? Tessa îți va procura un bilet. Mi-a venit ideea adineauri, vorbind la telefon. Ce zici?

– Oh, cu mare plăcere.

– Perfect, replică el cu evidentă satisfacție. Acum, scuză-mă că nu pot să mai rămân în compania voastră. Trebuie să mă duc la Facultatea de Medicină. Documentele sunt pe biroul meu. Nu trebuie decât să le iei când pleci.

Cu aceste cuvinte, plecă la fel de brusc pe cât venise, lăsând-o pe Karen să viseze ... În sfârșit, o remarcase! Ba mai mult, îi arătase un interes la care nu se așteptase.

Fericită, se întoarse spre Tessa pentru a-și împărtăși bucuria când remarcă faptul că, brusc, Tessa pălise. Ce i se întâmplase dintr-o dată? Îi era cumva rău?

Îi trecu prin minte că, probabil în seara aceea, Tessa ar fi vrut să vină cu Nick și prezența șefului ei la bal ar fi deranjat-o. Ce tristețe! De ce trebuia ca bucuria ei s-o umbrească pe cea a prietenei sale?

– Balul are loc peste patru săptămâni dacă vrei să știi, spuse aceasta cu o iritare evidentă care o răni pe Karen. Firește că va participa toată lumea. Sunt atât de puține distracții aici, adăugă ea cu amărăciune.

– Tessa! Ești sigură că totul este în ordine?

– Da, bineînțeles, răspunse aceasta repede. Iată clasorul, se mai îmbună ea. Eu ... nu vin la cină.

– N-are importanță. Ne vedem mâine, zise Karen, împăciuitoare.

Nu îndrăzni s-o întrebe ce planuri are pentru diseară. Tessa era extrem de rezervată și făcea un secret din tot ce ținea de viața ei privată.

Nu folosea la nimic s-o întrebe, și Karen îi purta prea multă afecțiune pentru a-i viola astfel intimitatea.

Când părăsi biroul profesorului, cu clasorul greu sub braț, Karen era împărțită între plăcerea de a se fi întâlnit cu Richard și remușcările de a-i fi provocat involuntar suferință Tessei. Mergea astfel, pierdută în gândurile ei când, la colțul unuia din culoarele lungi ale universității se ciocni violent cu un bărbat care venea din sens invers. Instinctiv, se agăță de clasorul pe care-l ținea sub braț contrar celor mai elementare legi ale echilibrului, și cu siguranță ar fi căzut dacă două brațe puternice n-ar fi reținut-o la timp.

– Nu crezi că ar trebui să încetăm să ne mai ciocnim astfel? întrebă o voce pe un ton zeflemitor.

Karen ridică privirea și-l recunoscu înfiorată pe Nicholas Kyle. Desprinzându-se imediat de el, se îndepărtă cât putu de repede.

– Ce cauți aici? îl întrebă ea, surprinsă.

– Vizitez locurile și în plus vin să schimb impresii și rezultate de cercetare cu unii dintre colegii mei. Mai ales cu Richard Cranshaw. Dar dumneata? Ai venit la Tessa, nu-i așa? Pari brusc atât de bine dispusă ...

– N-am de ce să-ți ...

– Mai ești supărată pe mine? Este și ăsta un progres!

Este pentru prima oară când mă consideri o ființă umană și nu ca și cum nici n-aș fi existat.

Cuvintele acestea avură efectul scontat și Karen afișă o tăcere ostentativă ceea ce provocă o licărire amuzantă în ochii cenușii ai doctorului.

– Tessa este cea care te-a împovărat astfel? o întrebă el arătându-i clasorul.

– Nu ...

Se abținu la timp să rostească numele lui Richard Cranshaw, și răspunse cu o voce nesigură:

– Eu m-am oferit s-o ajut un pic. Are atâta treabă de făcut acum. La revedere, doctore Kyle.

Se pregătea să treacă prin fața lui ca să ajungă la ușă când, spre stupoarea ei, el îi ținu calea, obligând-o să se oprească.

– Mai stai, spuse el pe un ton aproape rugător. Mă tem că nu te-am judecat corect, Karen.

– Poftim? se miră ea.

– Da, de ce n-am încheia un armistițiu între noi? Măcar pentru a salva liniștea prietenilor noștri. Și apoi, nu putem să continuăm să ne certăm ca pisica și câinele din cauza unei povești care aparține trecutului.

– Îți amintesc că dumneata ai început primul.

– Este adevărat, recunosc că m-ai enervat. Dar acum, n-ar fi mai bine să ne împăcăm, cel puțin aparent?

Karen îl privi nedumerită. Era evident că pleda pentru liniștea Tessei. Poate că s-ar fi și certat din cauza ei, și Nick Kyle se resemnase să se împace cu Karen pentru a nu-și supăra prietena.

– Trebuie să înțeleg că îți ceri scuze? întrebă ea.

– Ți-am spus, mărturisesc că te-am primit așa cum un Capulet ar întâmpina un Montaigu, replică el cu un zâmbet conciliant. Haide, relaxează-te, și acceptă ramura de măslin pe care ți-o întind.

Rostise aceste ultime cuvinte etalând un farmec care acționă asupra lui Karen ca un curent electric. Fără îndoială, se baza pe puterea lui de seducție pentru a o convinge. Cine știe, poate chiar pentru a-i intra în grații?

– De ce ar trebui să am încredere în dumneata? ripostă ea, crispându-se.

– Pentru că detest să lucrez într-o ambianță încordată, declară el, iritat.

– Așadar, mă faci pe mine vinovată pentru asta după cum se vede!

– Ascultă, când am ceva de reproșat cuiva, n-am obiceiul să țin secret asta. Cu siguranță că astăzi ți-ai dat seama de acest lucru. Dacă dumneata vrei să rămâi "demnă", n-ai decât. Cu atât mai rău dacă relația dintre noi va deveni imposibilă.

Cu aceste cuvinte grele de amenințare, o privi cu un zâmbet disprețuitor pe buze. Văzându-l atât de dominator și sigur pe el, un val de furie o cuprinse pe Karen care, agățată de clasorul ei ca de un talisman, reuși să forțeze trecerea. Richard măcar avea încredere în ea și acesta era singurul lucru care conta.

Abia apucă să facă vreo zece metri că Nick Kyle o strigă:

– Verișoară Karen!

Ea se întoarse imediat, cu ochii aruncând scântei.

– Nu te supăra! Să zicem că eu n-am spus nimic ... Karen, pronunță el răspicat cu o licărire amuzată în ochi. Este într-adevăr

imposibil să am o discuție cu ... tine. Te crispezi, imediat. Sper că-ți dai seama de asta! Nu mai ești fetița cu codițe și cu aparat dentar pe care o priveam adeseori în fotografii.

– Credeam că vrei să încheiem un armistițiu, replică ea provocator.

– Absolut. Aceasta este motivul pentru care mai insist. Și crede-mă că mă costă. Sunt aproape la fel de încăpățânat ca și tine, declară el cu un umor surprinzător.

Descumpănită pentru o clipă, Karen fu cât pe ce să izbucnească în râs. Slavă Domnului, se abținu la timp. Nici nu se punea problema ca Nick Kyle să-și imagineze că ea era sensibilă la farmecul lui.

– Înainte de toate, vreau să te asigur că deși Tessa m-a întrebat de ce nu ne înțelegem, nu i-am spus nimic despre problemele noastre familiare, contrar a ceea ce ai fi putut să presupui.

– Nu m-am gândit niciodată că ...

– Bine, o întrerupse el. Înțelegi deci că nu trebuie s-o implicăm în problemele noastre. În cazul acesta, accepți în sfârșit pacea pe care ți-o propun? Și în afară de asta, vom fi obligați să ne vedem adeseori la spital ...

– Și este vorba și despre liniștea prietenilor noștri comuni, firește, îl ironiză ea. Mai ai să-mi spui ceva?

– Nu, asta-i tot, răspunse el, politicos. Vom avea ocazia să ne întâlnim des la maternitate. Poate că nu prea curând, liniștește-te, pentru că plec pentru câteva zile să-l înlocuiesc pe un coleg la Williamstown. În felul acesta, nu te voi mai plictisi.

"Ești prea amabil" , gândi Karen, plecând de lângă el. Acum, regreta puțin că acceptase armistițiul. Chiar dacă acest lucru nu

însemna că este obligată să-l iubească pe doctor. Asta ar fi culmea! Nu, relațiile lor vor rămâne pe un plan strict profesional și atâta tot.

La urma urmei, puțin îi păsa de Nicholas Kyle și de părerile lui deplasate. "Prefer să visez la Richard", gândi ea strângând la piept voluminosul clasor pe care acesta i-l încredințase.

Capitolul 5

– Leah! Vrei să-i explici pacientei noastre că-i vom reda bebelușul de îndată ce infecția ei pulmonară va fi vindecată? întrebă Karen.

– Îi zâmbi liniștită femeii care era culcată pe canapeaua de examinare. Cunoștințele ei de limba lanbwena nu-i permiteau încă din păcate să-i vorbească.

Degeaba încercase de vreo trei săptămâni să-și noteze într-un carnețel toate frazele pe care i le șopteau stagiarele, dialectul acesta se dovedea a fi mult mai dificil de reținut decât și-l imaginase la început.

După ce Leah termină cu traducerea, Karen se hotărî s-o trimită să caute un doctor chiar dacă era trecut de miezul nopții. Starea pacientei se înrăutățise într-adevăr rapid și era urgent necesar să i se administreze antibiotice.

Se obișnuia greu cu programul de noapte. Cât de repede trecea timpul! Trecuseră deja trei săptămâni de la vizita ei la universitate. Trei săptămâni în decursul cărora nu se oprise din muncă o clipă.

Când nu era la spital, își petrecea timpul liber cu familia Carter, vecinii ei din Dendaa, care parcă o luaseră sub protecția lor.

Cât îl privește pe Nick Kyle, după voiajul la Williamstown nu mai apăruse decât o dată la spital pentru a pleca apoi din nou imediat. Karen, firește, nu se plângea de acest lucru. În ciuda situației dintre ei, cu cât îl vedea mai puțin pe doctor, cu atât era mai bine. Nu la fel stăteau însă lucrurile în privința lui Richard.

Așa cum îi promisese, îi dusese înapoi dosarele triate și ordonate cu grijă. Din păcate, în ziua aceea fusese ghinionistă. Profesorul ținea o conferință la universitate și trebuise să se mulțumească doar cu sincerele aprecieri și recunoștința pe care Tessa i le transmise din partea lui. Dar răbdare! Nu mai rămăsese decât o săptămână până la bal. Acolo, măcar, era sigură că-l va revedea. Și cine știe, poate îi va acorda chiar și un dans?

Când Leah se întoarse, Karen îi încredință bolnava până când ea va face un control prin secție ca să vadă dacă totul este în regulă. Și totul era perfect. Bebelușii hrăniți și înfășați, iar tinerele mame dormeau liniștite. De data asta, noaptea promitea să fie calmă. Singura îngrijorare pentru Karen era ca starea copilașului internat după-amiază împreună cu mama sa să nu se înrăutățească. Dar până acum nu se ivise nici un semnal alarmant și se întoarse la Leah, reproșându-și că este atât de fricoasă.

La apelul lor răspunsese doctorul Kani. Slavă Domnului că Nick nu putuse să se deplaseze, și lui Karen îi făcu plăcere să-l conducă pe doctor la patul bolnavei cu infecție pulmonară. Înainte să facă injecția cu antibioticul prescris, încercă să-i atragă atenția doctorului asupra unei alte femei internate, a cărei naștere o preocupa. Dar

medicul era evidnt grăbit să se ducă la culcare și răspunse solicitării ei printr-un "fii liniștită, nu-i nimic grav". Se gândi că atitudinea lui era incorectă și că Nick ar fi catadicsit măcar să vadă bolonava.

După ce mai făcu un ultim rond prin secție, se așeză la birou pentru a-și redacta raportul de gardă. Veioza, care arunca o lumină palidă peste registrul gros, o obligă să se aplece mai mult decât ar fi trebuit. În mintea ei se învălmășeau mii de gânduri. De ce acceptase asistenta-șefă ca stagiarele care lucrau cu ea să plece amândouă deodată la cină? Bineînțeles, își dădea seama că sala de mese era într-un loc destul de lugubru pentru a mânca singur la miezul nopții. Dar acesta era un motiv suficient pentru a o lăsa singură pe secție? Ce s-ar întâmpla dacă ar surveni două urgențe în același timp? Hotărât lucru, organizarea acestui spital nu va înceta s-o surprindă.

Oftă resemnată și își continuă redactarea raportului când auzi deodată în spatele ei o voce spunând pe un ton teatral:

– Ce spectacol emoționant să vezi o asistentă de noapte învăluită într-o aură luminoasă!

Karen se întoarse brusc, ca și cum ar fi străbătut-o un curent electric.

– Cum? Te-ai întors? exclamă ea.

Își mușcă imediat buzele. De ce nu putuse să spună pur și simplu "Bună seara, doctore Kyle?"

– Da, am hotărât în sfârșit să-mi închei peregrinările prin țară, răspunse el. Cel puțin, pentru o vreme.

O domina cu înălțimea lui și își ațintise privirea cenușie în ochii ei, trezindu-i o ciudată senzație de gol în stomac.

– Am trecut să văd dacă totul este în ordine.

Nu pentru că n-aș avea încredere în tine, firește, precizează el malițios. Dar m-am întâlnit cu doctorul Kani care mi-a spus că una din bolnavele voastre are o infecție pulmonară. Cum îi merge acum?

– Mai bine. Doarme liniștită.

– Mi-a mai spus că ești îngrijorată de starea unei noi internate.

– Da, am impresia că bebelușul are o prezentație proastă. De fapt, nu sunt prea sigură. Încă nu a avut contracții.

– Înțeleg, spuse el, citind deja peste umărul ei fișa pacientei. Probabil că a cerut să fie internată mai devreme decât era nevoie pentru a petrece măcar o noapte într-un pat confortabil.

Tulburată de apropierea doctorului, Karen privea fix foaia de observație. Când el se apropie și mai mult pentru a arăta cu degetul un detaliu de pe foaie, simți o căldură ciudată cuprinzând-o și tăindu-i respirația.

– Firește că n-a făcut controlul prenatal, remarcă el cu gravitate. Este al patrulea copil și n-a mai considerat necesară această formalitate. O voi examina imediat. Nu, nu te mișca. Este mai bine să vadă doar o singură persoană la căpătâiul ei. Dacă ne vede că suntem doi, se sperie.

– Karen îl privi ieșind din birou cu un amestec de ușurare și emoție. Avea brusc impulsul de a verifica toată secția, să vadă dacă totul este în regulă. Era stupid, ce voia să dovedească? Cu prețul unui efort imens, se concentră din nou asupra raportului. Unul dintre infirmierii de serviciu, Isaac, tocmai îi lăsase la contrasemnat raportul unei nașteri.

Dar cuvintele scrise dansau în fața ochilor ei, și abia reuși să înțeleagă ce citește.

În fine, Nick se întoarse. Se așeză pe un scaun de lângă ea, se întinse obosit și își întinse picioarele lungi.

– Ai avut dreptate, spuse el. Bebelușul se prezintă cu umerii. Este un caz delicat și din fericire ai remarcat că este ceva anormal. Oricum, nu cred că va naște până dimineață. Va trebui totuși supravegheată cu atenție.

– Bineînțeles. Mă voi duce s-o văd la fiecare sfert de oră.

– La fiecare jumătate de oră este de-ajuns. Sper că nu te deranjează dacă mai rămân un pic aici?

– Nu, firește.

– M-am liniștit. Aveam impresia că te deranjez.

– Nicidecum. Eu tocmai ...

Se întrerupse, văzându-i privirea malițioasă.

– Nu-i nevoie să te aperi. Știu că nu sunt o prezență prea agreabilă, continuă el. Mă ascund aici câteva clipe ca să nu mă găsească. La urma urmei intru în serviciu abia mâine-dimineață, precizează el cu un zâmbet irezistibil. Și apoi, am dreptul la puțină odihnă după o săptămână în care am făcut turul dispensarelor și a micilor spitale din sud.

– Acolo nu există medici?

– Numai asistenți și infirmieri. Din când în când, trebuie să-i ajutăm, și facem asta pe rând. Este o muncă dificilă, dar ca să fiu sincer, îmi permite să-mi continuu cercetările.

Karen îl asculta vorbind cu o simpatie crescândă. Conversația lui amabilă și relaxată îl făcea să pară altfel decât în discuțiile zeflemitoare. Aproape că îi venea să creadă că între ei încep să se țească niște legături de prietenie. Fără îndoială că și atmosfera, lumina

palidă din birou, liniștea ce domnea în secție, favorizau această caldă intimitate.

– Uneori, mă întreb dacă este într-adevăr necesar să-mi bat capul și să scriu articol după articol despre expansiunea unor boli. Cum ar fi rujeola la copiii malnutriți de exemplu, sau tuberculoza care face ravagii din cauza lipsei de igienă. Rezultatele sunt atât de nesemnificative ...

– Trebuie să fie cineva care să alerteze autoritățile, replică ea, emoționată de brusca lui descurajare.

– Oh, nu sunt singurul, să știi. Din păcate, însă, situația nu pare să se amelioreze.

– Poate că aceste cercetări te vor ajuta să obții un post mai important.

– Pentru asta ar fi fost mai bine să rămân în Anglia și să mă specializez, spuse el, fixându-și cu un aer posomorât mâinile lungi. Și în loc să fac asta, am venit aici să mă pierd în inima Africii ... unde în loc de orice recompensă primesc doar oboseală și dezamăgiri.

Se întrerupse brusc și, cufundându-și privirea în ochii înterlocutoarei sale, adăugă repede:

– Nu mă băga în seamă, sunt un pic obosit. M-au cam istovit kilometrii făcuți pe drumuri desfundate. Și apoi mi-aș reproșa dacă, după spusele mele, ți-ai face o idee greșită despre această țară.

– Nu, eu niciodată n-am ...

– Aseară am cinat cu Tessa, îi tăie el vorba, fără s-o asculte. Ei i se pare că ție îți place mult la Dendaa. Este adevărat?

Karen se străduí să-și ascundă stânjeneala. Așadar, bănuielile ei erau întemeiate: Nick Kyle se întâlnea cu Tessa.

– Da. Toată lumea este foarte drăguță cu mine, răspunse ea, sec. Acum, te rog să mă scuzi, aș vrea să verific dacă pacienta noastră care e pe cale să nască se simte bine, pretextă ea, cuprinsă brusc de dorința de a fugi.

– În cazul acesta, n-am să te mai reții, spuse el. Dacă tot sunt în acest pavilion, voi profita să fac o vizită a tuturor pacientelor.

Cu aceste cuvinte, se ridicară amândoi deodată și se treziră față în față, aproape lipiți unul de altul preț de o fracțiune de secundă. Trupurile lor nu mai erau decât la câțiva centimetri unul de altul. Erau gata să se atingă. Îngrozită de acestă idee, Karen se depărtă repede de el, când îl auzi spunându-i ironic:

– Karen, ai stofă de asistentă-șefă. Știi ca nimeni alta să pui oamenii la locul lor.

– Ce ... ce vrei să spui?

– Se vede bine că stagiul de la "St.John" ți-a dezvoltat simțul disciplinei și al convențiilor. Se pare că spitalul acela este ultimul bastion al tradițiilor, spuse el ironic.

– Sugerezi că este de modă veche?

– Nu pe plan medical. Din acest punct de vedere, nu se poate compara cu Mutala. Totuși, aici relațiile dintre oameni sunt mai relaxate, mai umane.

Așadar, de ce toate aceste formalisme? Mai ales la miezul nopții, zise el aruncându-i o privire învăluitoare. Trebuie să înțeleg că într-adevăr spitalul "St.John" este cuibul snobilor înfumurați care se mândresc cu asta?

Dar tu nu ești dintre aceștia, nu-i așa? Ești doar o fată cumsecade, atâta tot.

La aceste cuvinte, Karen simți o irezistibilă dorință de a-l pălmui, chiar dacă ar fi fost doar pentru a-i șterge licărirea disprețuitoare care-i întuneca privirea.

Din fericire, ușa biroului se deschise și intrară cele două stagiare care fuseseră la masă. Ocazia era nesperată, și Karen ieși ca o furtună din încăpere, sub privirea uimită a lui Leah. "Poate să creadă ce-o vrea", gândi ea furioasă. Aici ca oriunde în altă parte, bârfele circulau la cel mai mic incident. Curând, fără îndoială se va spune că asistenta Karen este îndrăgostită de doctorul Kyle ...

Orbită de furie, începu să se învârtă prin secție fără să reușească să-și concentreze atenția asupra unui scop precis. Exasperarea ei ajunse la culme când își dădu seama că doctorul rămăsese în birou și flecărea nepăsător cu cele două stagiare. Cum îndrăznea să rămână atât de liniștit după ce o ofensase?

Karen rămase departe de el atâta timp cât doctorul stătu de vorbă cu cele două fete. "Ce mai aștepta ca să plece?" gândi ea de fiecare dată când auzea vocile lor în liniștea nopții. Și totuși, înverșunarea ei se topi ca zăpada la soare în momentul când, plecând din secție, el îi adresă un mic salut cu mâna. Oare tot în zeflemea, sau revenise la sentimente mai bune față de ea? Dacă măcar s-ar fi putut ... Se surprinse că regreta faptul că fusese un pic cam aspră cu el. În fond, doctorul nu-i spusese nimic grav în afară de faptul că spitalul "St.John" era o instituție prea convențională. Și era nevoită să recunoască faptul că era chiar așa.

Toate aceste gânduri i se risipiră însă când trebui să asiste la nașterea bebelușului cu prezentație proastă. Sosea mai repede decât era prevăzut și, deși nașterea fu dificilă, nu necesită prezența unui medic.

Dimineață, Karen o încredință pe tânăra mamă și pe cel de al patrulea băiat al ei asistentei-șefe a turei de zi, și se întoarse la Dendaa cu conștiința împăcată care urmează de obicei aducerii pe lume a unui nou-născut. Hotărât lucru, nu exista pe lume meserie mai frumoasă ca a ei.

Dormi toată ziua cu un somn profund, fără vise ... pentru a se trezi cu puțin timp înainte de ora plecării la serviciu. Numai Dumnezeu știe când se va obișnui cu programul acesta special! Și culmea ghinionului, secția Maternitate era într-o agitație de nedescris. Într-adevăr, dispăruse un set de instrumente, ceea ce perturbase întreg serviciul. Asta mai lipsea! Și așa materialele erau destul de puține.

Dar momentul de a se lamenta era totuși prost ales. Erau deja două nașteri în curs. Străduindu-se să uite că n-avea instrumentele necesare, Karen se puse imediat pe treabă. În ciuda priceperii și a sângelui-rece, îi trebuiră mai multe ore ca să ducă la bun sfârșit cele două nașteri care se petrecură aproape simultan. Când în sfârșit crezu că se poate bucura de un pic de odihnă, îi aduseră în urgență o tânără al cărui travaliu era deosebit de dificil. Dintr-o privire, îți puteai da seama că era indispensabilă o intervenție chirurgicală. Din păcate nu există decât un singur doctor care se putea deplasa în mijlocul nopții ca să efectueze această operație delicată.

Când Nick Kyle apăru în secție, se vedea că se îmbrăcase în grabă, privirea îi era obosită, și obrajii supți. De cât timp nu mai dormise? Dar apucase să se culce?

– Scuză-mă că te deranjez dar pacienta se simte foarte rău și inima fătului bate foarte slab, îl informă ea pe un ton profesional.

– Ai pregătit blocul operator?

Karen încuviință.

– Bine. Anestezistul a fost anunțat?

– Firește.

– Poți să mă asiști?

Karen tresări, surprinsă de această propunere.

Se grăbi să accepte, fericită să-l vadă pe Nick cum lucrează. Spectacolul merita osteneala. Era o adevărată plăcere să admire degetele îndemânatice și gesturile precise ale doctorului în exercițiul meseriei. Când scoase copilul și i-l dădu în brațe, aceasta nu se putu abține să-i adreseze un zâmbet încântat înainte de a-l lua.

O ușoară palmă pe spate, câteva secunde de așteptare și în sfârșit nou-născutul începu să țipe. Era un țipăt de viață. Nick ridică privirea spre ea. Sub masca de chirurg se putea ghici că zâmbește. Pentru Karen nu exista un compliment mai frumos. Privirea lui fermecătoare părea să spună:" Bună treabă, fetițo". Poate că dacă i-ar fi spus altcineva asta, s-ar fi simțit ofensată, dar venind de la el, în mod ciudat nu avu ce să zică.

Se iveau zorile când două înfirmiere o transportară pe tânăra mamă în salonul comun. În timp ce Nick o examina, Karen rămase în sala de operație pentru a examina mai bine copilul. Aceasta, o fetiță, părea să fie într-o stare bună în ciuda ritmului cam rapid al inimii.

– Dar tu nu te odihnești niciodată? exclamă ea când în sfârșit Nick reapăru. Am citit în raportul de gardă că ai mai făcut o cezariană după-amiază.

– Oh! Este deja o rutină.

Cu aceste cuvinte rostite simplu, începu să palpeze trupul micuț al bebelușului. Ce degete albe avea pe această piele de abanos a micuțului! În plus, barba îi crescuse și-i dădea o vagă înfățișare de " băiat rău" care nu era lipsit de farmec. Karen îi urmărea cu atenție fiecare gest, și o cuprinse o caldă emoție când văzu mâna mare a lui Nick deschizând cu delicatețe palma minusculă a nou-născutului pentru a verifica tensiunea musculară.

– Iată o domnișorică într-o stare perfectă, concluzionă el punând copila pe cântar. Are o greutate ideală, trei kilograme și jumătate. Cât privește bătăile neregulate ale inimii, deja s-au stabilizat. Își revine încet după această naștere dificilă, atâta tot. Nu este nevoie să o pui într-un incubator. Va fi foarte bine în leagănul său.

– Slavă Domnului! Toate incubatoarele sunt deja ocupate. Într-un leagăn propriu, va fi măcar protejată de vreo epidemie.

– Da, trebuie evitat s-o pui în contact cu alți bebeluși. Apropo, Karen am remarcat adineauri că vorbeai cu mama ei în dialectul local. Se pare că ai reușit totuși, nu-i așa?

– Încă nu prea bine, din păcate ... Știu doar câteva cuvinte, și după spusele colegelor mele, accentul meu este cât se poate de comic. Trebuie să mărturisesc că limba aceasta este îngrozitor de grea și că u-am nici carte de gramatică, nici dicționar.

– N-are importanță. Vei învăța de o mie de ori mai repede după ureche, îi replică el, privind-o cu un oarecare interes.

Deodată, Karen își dădu seama că este foarte aproape de ea și că-i despărțea doar masa de consultație. O tulbura această apropiere și, fără să înțeleagă motivul, inima începu să-i bată cu putere. Ca să-și ascundă această emoție inexplicabilă, luă un scutec de bumbac

și înfășă cu grijă copilul. Simțea însă în permanență privirea lui Nick ațintită asupra ei. Se vedea bine că nu voia să plece. Poate că simțea chiar nevoia să se elibereze de teribila tensiune a operației, pentru că începu să-i vorbească la fel cum i-ar fi vorbit unei prietene înțelegătoare și atente.

– Eu am învățat limba străbătând țara în lung și-n lat. Ai intrat până acum în brusă.

– Am mers până la baraj și am avut ocazia să vizitez trei sate, fiind chemată la niște urgențe. Dar asta este cam tot ce-am văzut.

Se străduia să se exprime pe un ton neutru care ascundea de bine de rău emoția ce o cuprinsese.

– În fond, în afară de cactuși și de nori de praf, n-am văzut mare lucru, mărturisi ea. De când sunt aici, n-am avut ocazia să văd umbra unui animal.

– Sunt destul de rare prin zonă. Ca să le vezi, trebuie să mergi cam două sute de kilometri spre est. Acolo, este o rezervație. Te voi conduce eu odată, dacă te interesează.

– Dar este la celălalt capăt al țării! exclamă ea.

– Nici o problemă. Știu un refugiu la Kalepon, la vreo două zile de mers de aici.

– Două zile?!

– Dacă îți aduni zilele libere, am putea pleca pentru cel puțin o săptămână. Sunt sigur că stagiarele tale vor fi toate dispuse să te înlocuiască. Ce zici de idee?

Karen era atât de uluită de această invitație neașteptată, încât rămase o clipă fără glas înainte să bâiguie cu timiditate:

– Totul ... totul depinde de Tessa.

Doctorul făcu o mutră agasată.

– Ești totuși destul de mare ca să poți pleca fără aprobarea ei, spuse el cu umor. Și apoi, Tessa a fost acolo de mai multe ori cu profesorul Cranshaw, ca să facă niște recoltări de probe. Mă îndoiesc că ar vrea să se mai ducă prea curând.

– Totuși ...

– ... totuși, dacă nu vrei, uită de oferta mea. Era doar o sugestie ... ca de la văr la verișoară. Și fie-ți milă! Lasă copilul ăsta în pace!

Karen tresări și își dădu brusc seama că de vreo zece minute îl înfășa și-l desfășa pe bietul copil neîncetat. Îl luă imediat în brațe și-l strânse la piept în timp ce Nick își adună instrumentele cu intenția evidentă de a pleca. Indiferența pe care i-o arăta acum o rănea profund, și în mod reflex începu să legene trupul fragil al copilului. Unde era expresia prietenoasă pe care i se păruse că o citește în privirea lui Nick adineauri?

– Este timpul să mă duc la culcare, o anunță el. Am o consultație programată dimineață. Crezi că aici mai este nevoie de ajutorul meu?

– Nu. N-ar mai fi nimic, răspunse ea pe un ton ce se voia neutru. Voi încerca să nu te mai trezesc a doua oară. Trebuie să te odihnești puțin.

– Știi, m-am învățat să dorm iepurește. Dar înainte să plec o să mai arunc o privire la mamă și la bebeluș.

Totuși, contrar spuselor sale, rămase în fața ei, privind-o cu un aer zeflemitor.

– Ți-ai mai îmbunătățit atitudinea, Karen, o ironiză el! Ai renunțat deci să-mi mai vorbești stând cu mâinile veșnic împreunate în față, ca o călugăriță!

– Cu un copil în brațe, mi se pare cam dificil. Dar nu conta pe mine să uit atât de repede modul în care am fost învățată să mă adresez unui medic.

– Iată, aceasta este marca "St.John", zise el.

– Fără îndoială. Voi, când erați în stagiu, n-ați fost învățați regulile politeții?

– Cu siguranță nu ca pe voi. Noapte bună, verișoară Karen. Vom continua această discuție mâine, dacă ne vom mai întâlni cumva. Să sperăm doar că impulsul de a-mi arunca acest copil în față, ți-a trecut și că ...

– La revedere, doctore Kyle, îl întrerupse ea sec.

Departe de a se simți ofensat, doctorul ieși din blocul operator chicotind vesel. "Omul ăsta este imposibil!" gândi Karen, furioasă. Totul la el o tulbura. Ironiile, privirea cenușie care părea s-o străpungă dintr-o parte în alta, și această extraordinară energie masculină care radia din toată persoana lui... Și apoi, era prea seducător cu trăsăturile lui regulate, cu bărbia patrată, nasul drept și înfățișarea sportivă ...

În timp ce așeza copilul într-un leagăn, Karen își aminti brusc de Tessa. De ce îi propusese Nick să plece fără ea? Ca să le despartă? Doar dacă nu cumva are intenția s-o cucerească fără știrea prietenei sale. Semăna bine cu unchiul lui adoptiv, un Casanova fără scrupule! Trebuia neapărat să o avertizeze pe Tessa despre faptul că acela pe care-l iubea o înșela într-un mod mârșav.

La gândul acesta, inima lui Karen se strânse dureros. Ar avea ea vreodată curajul s-o facă pe biata Tessa să sufere? Alungându-și repede acest gând odios, se consolă de bine de rău amintindu-și că,

începând de astă-seară, va avea trei zile libere. Un pic de odihnă o va ajuta poate să vadă mai limpede lucrurile.

***

Cele trei zile trecură foarte repede. Karen și le petrecu în piscina de la Grand Hotel Internațional din Mutala, sau flecărind cu vecinii ei din Dendaa.

Și totuși, în ciuda acestor activități plăcute, se întoarse la serviciu cu multă bucurie. Era întotdeauna o adevărată fericire să vadă chipul noilor paciente și mai ales să descopere prezența miraculoasă a bebelușilor născuți în absența ei.

Abia reuși să ajungă în secție că asistenta-șefă o chemă.

– Repede, domnișoară Raven. Cheamă-l imediat pe doctorul Kyle sau pe doctorul Kani, dacă el nu este aici.

Dar Nick era aici. Când intră în maternitate, nu putu să-l evite. Tulburată, rămase câteva clipe fără nici o reacție, neștiind prea bine ce atitudine să adopte. Dar doctorul se îndreptă direct spre birou, fără să-i adreseze vreo privire. Ea îi cunoștea bine această indiferență pe care i-o arăta adesea și din cauza căreia nu se putea impiedica să sufere. Îi trecu prin minte chiar gândul că armistițiul lor se rupsese; cu el, niciodată nu puteai să știi ce gândește.

Karen nu-l mai văzu apoi toată ziua și se strădui din tot sufletul să uite chiar și de existența lui. Aproape că reușise când, a doua zi după ce își termină serviciul, se îndreptă în viteză spre Dendaa. Deodată,

observă o formă ciudată care traversa șoseaua chiar prin fața ei. Abia avu timp să tragă brusc de volan. Dar fără îndoială era prea târziu, pentru că după un șoc surd, mașina începu să-i derapeze periculos. Reuși totuși s-o oprească pe marginea șoselei.

O privire îi fu de-ajuns ca să-și dea seama de pagube. Una din roți era dezumflată. Ce ghinion! La doi pași de spital! În Anglia, problema ar fi fost repede rezolvată. S-ar fi întors pe jos la spital și ar fi cerut ajutorul unui mecanic. Dar aici, nici nu se punea problema. Dacă și-ar fi abandonat o clipă mașina, Dumnezeu știe în ce stare ar fi găsit-o la întoarcere. De ce nu făcuse pana la ieșirea din parcare? Ar fi avut măcar posibilitatea s-o lase în grija paznicului.

Acum ce să facă? Doar să se resemneze și să schimbe chiar ea roata ... La urma urmei, n-ar fi fost prima oară. Dar treaba se dovedi mult mai complicată decât prevăzuse. Pe dedesubt, un strat gros de praf acoperea burta mașinii. De fiecare dată când credea că fixase cricul, acesta aluneca scârțâind, făcând-o să scrâșnească din dinți. În disperare de cauză, îngenunche pentru a degaja orificiul cricului de praful întărit.

Deodată, zări două picioare plantate în mod deliberat lângă ea. Îndrăzni cu teamă să arunce o privire spre necunoscut. Ce dorea acesta? S-o jefuiască sau s-o depaneze?

Sângele îi îngheță în vene când îl descoperi pe Nick Kyle dominând-o cu înălțimea lui și fixând-o cu veșnica lui privire zeflemitoare.

– Aștepți să treacă vreo mașină peste tine? o ironiză el.

– Oh, te rog! replică ea ridicându-se. Vezi bine că vreau să-mi schimb roata.

– Da. De vreo zece minute te tot urmăresc ce faci, din casă.

– Din casă? exclamă ea, uluită.

– Nu-mi spune că nu știai că ești chiar în fața casei mele.

– M-am oprit și eu unde am putut, protestă ea.

Acum abia își dădea seama că se afla într-adevăr în cartierul doctorilor. Iată ce explica prezența inopinată a lui Nick, înfățișarea lui relaxată și părul ud care indica faptul că tocmai făcuse un duș.

– Dacă ai venit doar ca să stăm de vorbă, așază-te undeva până montez eu cricul, îi spuse ea ironic.

– Nu, mă gândeam doar că poate ai nevoie de ajutor. Acestea fiind zise, dacă te temi cumva că îți jignesc concepțiile feministe, am plecat.

– Fii liniștit, nu sunt chiar atât de sensibilă, spuse ea întinzându-i momeala.

Cu un zâmbet amuzat pe buze, doctorul acceptă și începu imediat să demonteze roata.

– Ce mașină aveai înainte? întrebă el.

– Un mini Austin. Întotdeauna reușeam să fac pană când eram chemată la spital pentru vreo urgență, glumi ea.

Nick râse ușor, fără însă a-și abandona munca. Karen se surprinse admirându-i mușchii puternici în timp ce el strângea cu o ușurință deconcertantă buloanele care fixau roata pe osie.

– Astfel de cavaleri nu sunt prea numeroși pe aici, continuă ea. Ai fost foarte amabil că ...

– Nu-i nevoie să-mi mulțumești. Nu puteam totuși să te las să te chinui tocmai în fața porții mele, îi replică el, examinând pneul pe care-l scosese. Este un spin lung.

Presupun că era deja înfipt în cauciuc de ceva vreme și că apoi s-a înfipt dintr-o dată.

– S-a întâmplat când am încercat să evit un fel de dragon care a traversat șoseaua chiar prin fața mea.

– Probabil o iguană. Le place să se învârtească prin preajma vilelor. În fine, n-are importanță. Esențialul este că n-ai făcut vreun accident și că n-am fost nevoit să te tratez.

– Eu știu să conduc perfect ...

– Îi voi da lui Selandi pneul tău, o întrerupse el. Este mecanicul din Mutala. O să-l rog să ți-l repare cât mai repede. Pe aici, nu este recomandat să umbli fără roată de rezervă.

– Mulțumesc, știam asta.

– Nu mai fi supărată și vino mai bine la mine, să te speli. Ești plină de unsoare pe față.

Reflex, Karen își duse mâna la față și simți grăsimea printre degete. De voie de nevoie, trebui să-l urmeze pe doctor până la o vilă cochetă, geamănă cu cea de alături, el ocupând o parte din ea.

– Baia este la capătul livingului, spuse el, deschizându-i ușa de la intrare. Eu mă duc în bucătărie.

Pereții băii erau încă aburiți după dușul pe care-l făcuse Nick. De un cuier era agățat un halat de baie și prosoapele erau așezate pe o măsuță lângă cadă. După ce șterse oglinda de deasupra chiuvetei, Karen își văzu fața murdară de dâre negre. "Ei bine, arăt minunat!" gândi ea luând o mănușă de baie și un săpun.

Îi trebui mai mult de un sfert de oră ca să scape de unsoarea de pe față și de praful de pe mâini și apoi să curețe sala de baie. În sfârșit, după o lungă clipă de ezitare, se întoarse în living.

Aranjat frumos în ciuda mobilierului funcțional și fără stil oferit de autorități împreună cu casa, degaja totuși o impresie primitoare, care-i amintea un pic de un interior englezesc. Doar măștile de lemn atârnate pe pereți aduceau o notă africană încăperii. Karen rămase nemișcată în mijlocul camerei neștiind ce să facă. Trebuia să plece sau să rămână?

– Ia loc, Karen. Vin imediat, lansă Nick scoțând și capul prin ușa bucătăriei. Vrei un suc de lămâie rece sau o oranjadă? Nu-ți recomand alcool, dacă vrei să-ți continui drumul.

– Mulțumesc, dar ... cred că o să plec.

– Deja? întrebă el.

O privea cu o asemenea insistență, încât Karen , tulburată de strălucirea ochilor lui, își întoarse instinctiv capul și se prefăcu interesată de gravurile care decorau pereții. Deodată, atenția îi fu atrasă de o fotografie care reprezenta un grup de persoane care zâmbeau fericite spre obiectiv. Era fără îndoială un portret de familie. Privirea ei întârzie mai ales asupra unui bărbat între două vârste ale cărui trăsături nu-i erau necunoscute.

Brusc, i se păru că un fulger sfâșie cerul senin. Nu, nu era cu putință! Trăsăturile acestea fine, părul blond, ochii albaștri ...

– Îmi pare rău, murmură Nick în spatele ei. Uitasem că fotografia aceasta este aici.

Dar Karen nu-l mai asculta și se îndrepta deja spre ușă.

– Ți-am spus că îmi pare rău, repetă el, prinzând-o de braț. Doar nu crezi că am lăsat special fotografia tatălui tău la vedere?

Apoi, prinzând-o fără menajamente de umeri, o așeză cu forța în fața fotografiei.

– Privește o dată pentru totdeauna, îi ordonă el. În fond, mori de dorința de a o vedea.

– În nici un caz, încercă ea să protesteze. Eu ... eu voiam doar să...

– Ei bine, dă-i drumul! o întrerupse el luând fotografia de pe perete și punându-i-o în fața ochilor.

Karen ar fi vrut s-o ia la fugă cât ar fi ținut-o picioarele. Totuși chipul acesta surâzător, care simboliza pentru ea atâția ani de abandon și de singurătate, o fascina.

Deodată, o hârtie care se aflase probabil în ramă, sub poză, căzu jos. Reflex, se aplecă s-o ridice și observă că nu era altceva decât un alt portret de mici dimensiuni care reprezenta o tanără de o excepțională frumusețe.

Avea un păr lung roșu ca focul, ochi verzi cu o strălucire vie, și o ținută admirabilă.

Dar Nick nu-i acordă răgazul să privească pe îndelete necunoscuta din poză, și îi smulse brusc fotografia din mâini.

– Nu, asta nu, spuse el pe un ton tăios, grăbindu-se să-o ascundă într-un sertar.

– Cine este? întrebă Karen, mirată. Nu este cumva colega doctorului Cranshaw din întâmplare?

– Cine? Gina? Bineînțeles că nu. De altfel ea avea părul blond venețian. Aceasta are o cu totul altă poveste, spuse el ca pentru sine. Și apoi, ajunge.

Nu încerca să schimbi subiectul și recunoaște în mod sincer că ai da orice ca să ai un portret al tatălui tău. Fotografia aceasta a fost făcută acum patru ani, la o nuntă. Iată o ocazie excelentă ca să faci cunoștință cu familia Kyle.

Spunând acestea, începu să-i numească pe toți participanții. Degeaba se prefăcea Karen că nu ascultă, că nu vede nimic, simți curând cuprinzând-o o imensă dorință de a ști.

– Părinții mei, cele două surori, enumeră el. Aici, este soțul surorii mele mai mari. Jane, logodnica fratelui meu făcea fotografia ... și aici, este Norma.

Făcu o pauză ca să vadă ce efect produce acest nume asupra ei. Karen o privea pe "cealaltă femeie" cu intensitate. Era brunetă, cu o privire deschisă, și degaja o impresie de simplitate și căldură care nu corespundea deloc cu imaginea pe care doamna Raven i-o făurise fiicei sale despre ea.

– La capătul rândului este David, tatăl tău și unchiul meu, continuă Nick.

– Mulțumesc, l-am cunoscut. Și sunt încă în stare să-l recunosc, îi replică ea cu ostilitate.

Deja lacrimile îi umeziseră pleoapele la gândul că singura amintire despre el era doar o fotografie veche și îngălbenită care data de la nașterea ei.

– Dacă dorești pot să-ți fac o copie, îi propuse Nick de parcă i-ar fi citit gândurile. Nimic mai simplu decât să lărgesc cadrul și să scot doar partea care te interesează. Unul dintre asistenții de la universitate are acasă un laborator fotografic și ...

– Nu, nu este nevoie, spuse ea înapoindu-i un pic cam brutal fotografia. Nu-l deranja. De altfel, n-am nici un chef să ...

– Când naiba te vei purta și tu ca o ființă umană? se enervă el. Cum de am fost atât de prost ca să-mi închipui că ești în stare să ai o emoție?

Cu aceste cuvinte, lăsă fotografia să cadă pe un fotoliu și se îndepărtă de Karen.

– Dar nu, firește, reluă el, sarcastic. N-ai nici un interes să-ți mintești de el. De ce să te mai gândești la un om care nu mai este aici ca să te ajute? În felul acesta gândești, nu-i așa? Nu te interesează faptul că ți-a păstrat întotdeauna fotografia la piept.

Tăcu și rămase câteva clipe cu privirea ațintită în gol. Apoi, întorcându-se brusc spre ea, se pregăti să-i arunce și alte acuzații când remarcă faptul că pleoapele ei erau umflate. Imediat se repezi spre ea și, pe neașteptate, o cuprinse în brațe și începu s-o legene ca pe un copil nefericit.

– Ce prost sunt! exclamă el. Ești geloasă, nu-i așa? Dar nu, liniștește-te. Mike și John nu erau unicul centru al vieții lui. Făceai și tu parte din el.

– Aș ... aș vrea să fiu sigură de asta ...

– Prostuțo, spuse el în timp ce buzele îi mângâiau încet fruntea. Cum crezi că aș fi putut altfel să te recunosc imediat? Auzisem atât de mult vorbindu-se despre ... Vrei o batistă?

Karen se crispă și încercă de bine de rău să-și rețină lacrimile care-i curgeau pe obraji.

– Mă simt bine mulțumesc ... mă simt perfect.

La evocarea dureroasă a acestui tată absent și atât de dorit se adăuga apropierea tulburătoare a lui Nick. Era prea mult. Copleșită de un val de impresii și contradictorii, simțea că o lasă puterile. Nu, nu trebuia să se prăbușească. Nu în fața lui Nick.

Adunându-și ce-i mai rămăsese din energie, îl respinse și scoase din buzunar o batistă cu care se șterse în grabă la ochi.

– Îmi dai voie să-ți mai folosesc o dată baia? întrebă ea cu o voce pe care și-o dorea sigură.

– Firește. Nu ești invitata mea? Ești sigură că te simți bine?

– Da, te asigur. Dar, te rog ... să nu mai vorbim despre toate astea.

– Bineînțeles. Te înțeleg perfect.

Privirea lui era atât de compătimitoare, încât Karen simți o dorință irezistibilă de a se cuibări la pieptul lui. Dar nu avea dreptul și, eschivându-se repede, se refugie imediat în sala de baie.

După ce își răcori obrajii răvășiți de lacrimi, aruncă o privire dezolată spre imaginea din oglindă. Avea ochii roșii și tenul palid. Unde era Karen Raven cea sigură pe ea și ponderată? În fața ei se afla doar o tânără nefericită care ezita să se întoarcă în living de teamă de a-l înfrunta pe Nick.

Deodată, atenția îi fu atrasă de un obiect aflat pe jos. Se aplecă și luă o brățară din pietre numite "ochi de tigru". Ce căuta o asemenea bijuterie în baia lui Nick?

Brusc, avu impresia că un voal aflat până acum în fața ochilor ei se sfâșie. Nick era prea seducător ca să fie singur. Pe deasupra, era celibatar. Nimic nu-l oprea deci să-și aducă acasă cuceririle de o zi.

Biata Tessa! În ce capcană căzuse? Cât timp va putea Karen să-i ascundă adevărul? Când va îndrăzni să-i spună că doctorul avea o amantă frumoasă care-și rătăcea lucrurile personale prin casă?

La acest gând avu o strângere de inimă și, cu tristețe în suflet, puse brățara pe măsuța de lângă chiuvetă. După ce-și controlă atitudinea, se întoarse în living unde Nick aștepta cu o schiță de zâmbet care o tulbură din nou. Într-adevăr, era frumos și plin de farmec ...

– Te simți mai bine? o întrebă el. Sper să nu te înfurii dacă îți propun să rămâi aici la cină.

Karen îl privi fără să înțeleagă. De ce îi bătea inima atât de tare?

– Nu, mulțumesc, găsi ea puterea să-l refuze. Trebuie să merg acasă. Îți sunt foarte recunoscătoare pentru că mi-ai schimbat roata.

– Cu plăcere ... Încearcă totuși să eviți iguanele și ține minte că n-o să ai roată de rezervă până mâine.

Cu aceste cuvinte, o conduse cu mersul lui felin până la mașină. Karen urcă ferindu-se cu grijă să-l privească.

– Încă o dată îți mulțumesc, spuse ea repede. Îți urez ... o seară plăcută.

– Cu condiția să nu fiu deranjat. Chiar și când nu sunt de serviciu, primesc mereu apeluri, răspunse el cu același zâmbet irezistibil. Ai grijă până când ajungi acasă. Pe curând.

Karen se îndepărtă repede. Nu rezistă însă tentației de a arunca o privire prin oglinda retrovizoare în speranța că va mai zări silueta înaltă la marginea drumului. Din păcate, el deja dispăruse! Nu considerase necesar să-mi urmărească plecarea. În fond, ce putea fi mai normal? La urma urmei, ce-i păsa că ea se prăbușise în brațele lui? Fără îndoială, prefera să-și consacre timpul și gândurile altor femei frumoase, asemenea acelei misterioase roșcate ...

Dar ce-o apucase să-l analizeze atât, doar nu era îndrăgostită de el. Venise aici pentru profesorul Cranshaw, nu-i așa? pe care urma de altfel să-l întâlnească în weekend, la balul universității. Poate că va și dansa cu el. Era bărbatul vieții ei. Cel pe care-l îndrăgea în secret de ani de zile. Cel pentru care venise aici, în inima Africii.

Dar atunci ... de ce imaginea lui îi trezea doar o ciudată indiferență amestecată cu plictiseală?

Capitolul 6

– Ți-ai recuperat roata de rezervă? întrebă Nick.

Karen, care nu-l auzise venind, tresări. Trecuseră deja două zile de când făcuse pana. Nu-l mai văzuse de atunci și brusca lui apariție o tulbură.

– Eu ... da. Selandi și-a ținut promisiunea, răspunse ea pe un ton cât se poate de neutru. Era gata chiar de a doua zi.

– Perfect. Apropo ... Karen.

Nu-și termină fraza. O stagiară ieșise ca o furtună dintr-o rezervă și chema de urgență un medic. Una dintre paciente făcuse o infecție pulmonară și trebuia acționat cât se poate de repede. Lăsând-o baltă pe Karen, Nick se repezi spre salonul respectiv.

Ea îl privi plecând, pradă unei profunde dezamăgiri. Ce vrusese oare să-i spună? Și de ce dintr-o dată acel aer prietenesc? Avea un pic de afecțiune pentru ea?

"Nu cumva să-și imaginezi cine știe ce, biata de tine", se mustră ea întorcându-se imediat la treabă.

"Doctorul Kyle preferă compania femeilor roșcate cu ochii verzi".

Încă se mai gândea la el când ajunse acasă, la Dendaa, pentru masa de prânz. Aici o aștepta o surpriză de proporții. Tessa, care o obișnuise deja cu "talentele" ei de a meșteri aparatura electrică sau orice altceva, stătea cuminte într-un fotoliu unde, cu un ac și ață în mână, își aranja cu dragoste o rochie de muselină.

– N-o am decât pe asta pentru balul de diseară, îi explică ea cu părere de rău.

– Dar este o toaletă elegantă! exclamă Karen. Vei fi superbă.

– Oh, te rog, nu-ți bate joc de mine. Știi bine că întotdeauna am detestat să mă îmbrac elegant.

– Un motiv în plus pentru a începe acum, îi răspunse Karen autoritar. Ești fermecătoare dacă te mai pui puțin în valoare. Apropo de bal ... vine și Nick?

– Da, bineînțeles, se însufleți Tessa. Mi-a jurat că nimic nu-l va împiedica să treacă măcar pe acolo. Și așa cum îl cunosc, își va ține promisiunea.

"Ce entuziasm!" gândi Karen, care o asculta cu o oarecare strângere de inimă. Trebuia oare să-i dezvăluie prietenei sale că Nick nu era decât un vulgar donjuan? Nu avu însă curajul și se grăbi să schimbe subiectul.

Când se despărțiră, Karen îi promise Tessei că se vor întâlni la începutul balului. Dar, ca un făcut, avu de lucru la spital mai mult decât de obicei. Asistenta-șefă lipsea și, în ciuda prezenței celor trei stagiare care o ajutară cât se putea de bine, îi fu destul de greu să asiste în timp util nașterea unui prematur și a altor doi bebeluși care urmară.

Când plecă în sfârșit de la Maternitate, era deja îngrozitor de târziu. Drumul spre Dendaa, unde se ducea să se schimbe, i se păru interminabil. Slavă Domnului că Tessa nu contase pe ea ca s-o ducă la Universitate. Era măcar asta o consolare.

După ce făcu în grabă un duș, își puse o rochie pe care și-o cumpărase cu o săptămână în urmă din Mutala. Era din mătase roșie ca focul, cu mâneci scurte, cu un decolteu sugestiv fără să fie prea adânc, cu talia înaltă și o fustă amplă. Contrasta în mod ciudat cu sobrietatea celorlalte haine ale ei. De fapt de ce să nu recunoască? Îi plăcuse din prima clipă această toaletă fantezistă la care cu câteva săptămâni în urmă probabil nici nu s-ar fi uitat.

Cuprinsă de o dorință bruscă de schimbare, își desfăcu buclele blonde care se risipiră ca un văl de mătase peste umerii goi, își dădu cu puțin rimel pe gene pentru a-și scoate în evidență limpezimea aproape transparentă a ochilor și își puse în sfârșit la gât un lănțișor fin de aur.

Era gata. Aruncă o ultimă privire în oglindă și amuți de stupefacție. Era absolut de nerecunoscut!

Pendula din salon care bătu ora zece o trezi brusc din uimire. Fără să mai aștepte, porni spre Mutala și, după vreo douăzeci de minute, își parcă Volkswagenul la vreo sută de metri de intrarea în universitate.

Petrecerea era deja în toi. O mulțime de oameni se înghesuiau pe ringul de dans improvizat, străduindu-se să păstreze ritmul îndrăcit pe care-l impunea orchestra africană. Mesele fuseseră impinse lângă pereți, în timp ce un bufet uriaș ocupa o întreagă latură a sălii. În mod ciudat, asistența era formată mai ales din salariați albi. Este

adevărat că într-o țară în care distracțiile sunt rare, europenii sunt mai dornici de aceste petreceri decât localnicii.

Karen aruncă o privire în jur. Cum s-o găsească pe Tessa în toată această mulțime? Recunoscuse o pereche de vecini din Dendaa care o salutară cu un gest amical, dar nici măcar o dată nu zări pata galbenă a rochiei de muselină a prietenei sale.

Deodată, privindu-i pe cei ce rămăseseră așezați la mese, îl zări pe Richard Cranshaw care vorbea liniștit cu un african.

Ce ciudat ... Vederea profesorului nu mai trezea în ea nici o emoție deosebită. De ce devenise într-un timp atât de scurt un străin pentru ea? Își punea această întrebare croindu-și drum prin mulțimea de dansatori, când deodată surprinse niște priviri admirative îndreptate spre ea. Era evident că rochia roșie ca focul avea un enorm succes. Dar oare Richard Cranshaw o va recunoaște în această ținută neobișnuită? Cine știe, poate va fi chiar șocat de îndrăzneala decolteului?

– Domnule profesor, spuse ea oprindu-se lângă el.

Profesorul îi zâmbi politicos și o privi cu o oarecare rezervă.

– Da, ce este? Dar ... pe cuvântul meu ... Karen! Chiar tu ești?

– Absolut! confirmă ea izbucnind în râs, încântată de efectul produs asupra interlocutorului său atât de serios.

– Ia loc, te rog.

Cu aceste cuvinte, se ridică și-i împinse un scaun. În timp ce se așeza, remarcă în treacăt că acel costum gri în care era îmbrăcat îi era prea larg. "Iarăși a încurcat măsura", își zise ea cu indulgență.

– Îmi pare rău că am întârziat atât, se scuză ea. Am fost reținută la spital mai mult decât prevăzusem.

– Ți se iartă totul, draga mea, o liniști el. Presupun că o cauți pe Tessa? Ai ghinion, era pe aici acum vreo cinci minute. Până se întoarce, dă-mi voie să ți-l prezint pe doctorul Dean Anji care este noul director al Școlii de Medicină din Mutala.

Karen îi adresă un salut grațios din cap doctorului, care fu încântat să lege o conversație cu ea. O supuse de altfel la un adevărat interogatoriu. Îi plăcea în Lanbwe? De cât timp era aici? Îi plăcea munca la spital?

– Vrei să mănânci ceva? Sau să bei ceva, Karen? îi întrerupse o clipă Richard Cranshaw care rămăsese tăcut până atunci.

– Aș bea cu plăcere un suc de portocale, răspunse ea, după care reluă discuția cu domnul Anji.

Îi făcea plăcere să discute cu acest om simpatic și curios să afle totul. În orice caz, mult mai mult decât o conversație cu Richard Cranshaw al cărui temperament taciturn ar fi descurajat și o armată de mori stricate.

Când muzica se opri, dansatorii se întoarseră la locurile lor într-o hărmălaie veselă. Unii dintre ei veniră să se așeze chiar la masa doctorului Cranshaw. Era un olandez cu părul mai alb ca zăpada care preda matematica la universitate, o pereche de africani cu un nume imposibil de rostit și care vorbeau cu accentul melodios al oamenilor din Lanbwe, și doamna Anji, soția doctorului care, se vedea bine, era însărcinată în câteva luni. Văzând-o atât de rotunjoară, Karen chiar se întrebă dacă n-ar fi cazul s-o interneze în Maternitate înainte de sfârșitul petrecerii.

– Karen! Ai venit totuși! exclamă Tessa alăturându-se la rândul ei grupului. Începeam să-mi pierd speranța.

– Îmi pare foarte rău că am întârziat, dar chiar am avut de lucru până peste cap.

– N-ai pierdut mare lucru! Discursul vicepreședintelui a fost cumplit de plictisitor. Nici nu-ți imaginezi de câtă ingeniozitate au dat dovadă unii spectatori ca să poată să se eclipseze, glumi ea. Apropo, Nick n-a venit? Credeam că este cu tine ... pe cale să rezolve o nouă ceartă între voi doi, adăugă ea privind-o cu înțeles.

– Nu, nu știu unde poate fi, răspunse ea prefăcându-se că nu pricepuse aluzia. N-am avut nevoie de el la spital.

Spre marea ei ușurare, orchestra reîncepu să cânte. Începea s-o enerveze discuția aceasta despre Nick și acceptă ușor invitația doctorului Anji. Dacă felul lui de a dansa, ținea mai mult de vals decât de disco, măcar nu va face nici o aluzie la Nick.

Degeaba încerca însă să se concentreze asupra ritmului antrenant al muzicii și asupra cuvintelor interesante ale cavalerului ei, pentru că involuntar îl căuta din priviri pe Nick. De ce trebuia ca el să-i ocupe toate gândurile? Nu venise aici pentru Richard?

Încetul cu încetul, o cuprinse un fel de oboseală apăsătoare. Se săturase de acest zgomot, de toți acești oameni care beau, mâncau și râdeau în hohote. Ah! Dacă ar putea să fugă! Să se întoarcă la Dendaa și să se refugieze în singurătatea camerei ei! ...

Deodată, sângele îi îngheță în vene. El era aici, vorbea cu Tessa la masa lui Richard. Semăna cu un zeu grec rătăcit pe pământ, îmbrăcat în cămașa de mătase verde care-i scotea în evidență părul castaniu, cu pantalonul de culoare deschisă și cu haina aruncată neglijent pe umeri. Incapabilă să-și desprindă privirea de el, Karen îl urma pe doctorul Anji ca un automat. Îi trecură prin minte imagini care

păreau decupate dintr-un film: Tessa care zâmbea fericită, Nick care-i șoptea cine știe ce secrete la ureche, cu mâna atingând tandru gâtul fetei ...

Deodată, Karen avu impresia că-i fuge pământul de sub picioare. Nick scosese din buzunar un obiect misterios și-l strecură în palma Tessei. Brățara! Brățara cu pietre "ochi de tigru"! Aparținea Tessei!

Cât curaj și câtă mândrie îi trebui ca să-și compună o expresie indiferentă și să-l salute pe Nick ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic! Dar cât timp va fi în stare să suporte această atitudine?

Din fericire, băiatul familiei Carter, vecinii ei din Dendaa, în vârstă de treisprezece ani, veni timid s-o invite la dans. Obrajii roșii și privirea strălucitoare arătau îndeajuns cât de mult îl costă această îndrăzneală. Karen îi zâmbi cu amabilitate și, din politețe, îl întrebă pe Richard:

– Vedeți vreun incovenient să ...?

– Bineînțeles că nu. Dimpotrivă, du-te, Karen. Trebuie să te distrezi și tu un pic.

Îi vorbea ca un unchi binevoitor care-i dă nepoatei sale permisiunea să danseze. Hotărât lucru, Richard nu avea nimic de-a face cu un îndrăgostit. Gândul că acasă la el purta probabil papuci și un halat gros de lână îi trecu brusc prin minte lui Karen, care se simți cuprinsă de o criză de râs pe care abia și-o înăbuși.

Bineînțeles, nu trebuia să-l rănească pe băiatul familiei Carter care părea atât de mândru să se afișeze la brațul ei, dar nu putea să scape de imaginea profesorului cu papuci în picioare care o făcea să râdă. Să râdă! În fond, nu-i mai rămânea altă soluție pentru a-și ascunde supărarea și a-i plăti pe măsură lui Nick.

La sfârșitul melodiei, era mai hotărâtă ca oricând să se distreze. După ce-l duse pe micul Carter la părinții lui, acceptă să mai danseze cu un inginer de la baraj și apoi cu un profesor de la universitate. Amândoi o copleșiră cu complimente. De altfel la fel ca ceilalți admiratori care începeau să se învârtă în jurul ei. Dacă lui Karen i-ar fi plăcut să fie cochetă, ar fi apreciat curtea care i se făcea. Dar laudele acestor admiratori începură s-o agaseze. I-ar fi expediat cu plăcere dacă privirea nu i-ar fi fost ațintită permanent spre Nick și Tessa care dansau, înlănțuiți tandru, la doi pași de ea. Spectacolul acesta o rănea ca un fier înroșit pus pe piele. Și, cuprinsă de un fel de vertij, izbucni în râs și acceptă invitația la dans a unuia dintre admiratorii ei.

Ce i se întâmpla? Niciodată nu se simțise într-o asemenea stare! Deși nu băuse nici o picătură de alcool, avea impresia că este amețită. Muzica sincopată, atmosfera zgomotoasă și plină de fum a sălii, toți acești oameni care se îmbulzeau, era prea mult pentru ea. Totul i se învârtea în cap ...

Deodată, întorcându-se, constată cu stupoare că Nick își schimbase partenera. Dansa acum cu o tânără africană foarte seducătoare, îmbrăcată sugestiv într-o rochie furou mulată din satin alb.

Cuprinsă brusc de o stare de indispoziție, Karen își abandonă admiratorii și se hotărî să se întoarcă la Richard. Acesta era singur. După felul în care își plimba privirea absentă peste mulțime, nu părea să sufere de această solitudine forțată. Când Karen se așeză în fața lui, o privi o clipă cu o expresie buimăcită după care îi zâmbi. Apoi continuă să privească detașat mulțimea care dansa.

Karen încercă disperată să găsească ceva să-i spună. Zadarnic. Mintea îi era absolut goală și starea proastă se accentua. De ce n-o invita Richard la dans? Tăcerea lui era insuportabilă.

– Frumoasă petrecere, nu-i așa? zise ea după ce își drese glasul.

Profesorul păru că se trezește brusc dintr-un somn adânc și o privi cu ochii mari, surprinși.

– Poftim? Ah, da! Foarte frumoasă. Închipuie-ți că mi-am pus doi pantofi stângi. Pe lângă faptul că este destul de dureros, asta îmi dă și o foarte bună scuză de a nu dansa, mărturisi el cu maliţiozitate. Mă tem că nu sunt o prezență prea veselă pentru tine.

– Nu-i adevărat, replică ea, amuzată de buimăceala profesorului.

Richard era mereu același. Distrat și lunatic. "Cine s-ar mai fi gândit să încalțe doi pantofi stângi", gândi ea cu duioșie. Iată de ce nu dansase nici măcar o dată. Ceea ce nu era cazul cu Nick, care acum o ținea din nou pe Tessa în brațe și-i șoptea secrete la ureche.

Un nou vertij o cuprinse pe Karen, care se întoarse brusc spre Richard.

– Lucrările dumneavoastră avansează? întrebă ea.

– Pas cu pas. Ca de obicei.

– "Kwashiorkor", pronunță ea îngândurată. Este un cuvânt destul de ciudat.

– În dialectul Africii de Vest înseamnă "cel ce este înlocuit". Mi-am dat seama într-adevăr că de îndată ce au un al doilea copil, femeile de aici își înțarcă următorul copil cu un amestec de apă și cereale, acesta devenind cu timpul un "kwashiorkor", adică înlocuitorul primului.

– În câte țări ați făcut cercetări?

– În șase sau șapte, cred. În ultimele luni, n-am încetat să străbatem toată regiunea ... Oh! Tessa!

Karen tresări și o văzu cu o strângere de inimă pe prietena ei venind spre ei la brațul lui Nick. "Firește, sunt nedespărțiți" își zise ea cu amărăciune. Evită cu grijă să-l privească pe doctor când fără să se aștepte, acesta se aplecă spre ea, o prinse de mână și o obligă să se ridice.

– Te răpesc de lângă Richard, o anunță el.

Apoi, fără alte complicații, o conduse spre ringul de dans. Ea era prea surprinsă pentru a-i rezista și-l urmă fără să protesteze. Când o îmbrățișă, se simți străbătută de un fior voluptuos care îi luă și ultimele puteri. Brațul lui era atât de puternic strâns în jurul taliei ei, încât părea în stare s-o frângă ca pe o trestie doar cu o mișcare. O cuprinse o nevoie irezistibilă de a i se abandona, de a-și sprijini capul pe umărul lui, de a se contopi cu el.

– I-ai tulburat pe toți bărbații însurați astă-seară, spuse el. Și cu aceeași ocazie, nevestele lor își doresc acum să-și decoloreze părul.

Își bătea joc de ea? Îi reproșa felul în care se purtase? Nu conta. Karen era prea tulburată ca să mai gândească sau să se mai simtă ofuscată de remarcele lui ironice.

– Dar orice ar încerca ele, părul tău va rămâne totuși cel mai mătăsos, continuă el, plimbându-și degetele lungi peste buclele ei blonde. Ar trebui să ți-l lași mai des așa, liber.

– N-ar fi o coafură prea potrivită pentru meseria mea, obiectă ea cu timiditate.

– Fără îndoială, totuși ești atât de minunată așa.

Aceste câteva cuvinte avură asupra lui Karen efectul unei descărcări electrice. Ce încerca el să facă? Nu era pe cale să-i debiteze

aceleași complimente insipide rezervate viitoarelor lui cuceriri? Și asta, sub ochii prietenei lui speciale ...

– Tessa ... începu ea cu o hotărâre care se topi imediat sub privirea pătrunzătoare a doctorului.

– Da, arată foarte bine astă-seară. Dar tu ești divină. Presupun că nu sunt primul care-ți spune asta, nu-i așa?

Un fior de plăcere o străbătu pe Karen. În ciuda firii ei bănuitoare, trebuia să recunoască faptul că aceste cuvinte ale lui Nick o încântau. Și totuși! Oare ce capcană ascundeau?

– Sunt aceeași Karen Raven, moașă la spitalul din Mutala, după cum știi, obiectă ea. Nu m-am schimbat.

– Cu excepția faptului că, de acum încolo, toți europenii din colonia albilor din Lanbwe își vor revendica onoarea de a te conduce până la spital.

Privirea lui gravă și îngândurată contrazicea bănuiala că ar fi glumit sau ar fi ironizat-o

– Știi că îți prieste Africa, verișoară Karen? întrebă el cu voce răgușită.

– Oh! Și în Anglia poți să te bronzezi, replică ea roșind în obraji.

Dar încercarea ei de a bagateliza subiectul dădu greș în fața privirii intense pe care interlocutorul ei o ațintise spre ea. Oare tot așa își fixa viitoarele victime?

– Cine ... cine era acea tânără africană foarte elegantă cu care dansai adineauri? îndrăzni ea.

– Este soția unui consilier tehnic sud-african care locuiește la Williamstown. Soțul ei și cu ea mi-au făcut un serviciu când am sosit aici. Pot să ți-i prezint, dacă vrei.

Karen nu știu ce să răspundă. Cuvintele și gândurile i se învălmășeau în minte în timp ce simțea mâinile lui Nick alunecând ușor de-a lungul cefei și umerilor, și aventurându-se sub țesătura ușoară a rochiei. Totul devenea confuz. Oare ce-și dorea? Aceste mângâieri? Sau să fugă de ele? Sau să-l roage să-i explice de ce acea misterioasă tânără roșcată nu-l însoțea astă-seară? Sau ce căuta brățara Tessei în baia lui?

– Ce onoare pentru mine să dansez cu un bărbat atât de ocupat ca tine, spuse ea, cuprinsă brusc de un acces de ciudă.

– Fie-ți milă, retrage-ți ghearele! Nu-mi place când îmi vorbești pe acest ton mieros ca să-mi trimiți săgeți. Ba nu-ți convine deloc, continuă el, cufundându-și privirea în ochii ei.

Tulburată, Karen se înfioră și nu protestă când o strânse mai tare la piept. Dansară astfel înlănțuiți îndelung, parcă o veșnicie. Parcă timpul se oprise în loc și nimic nu mai avea importanță.

Deodată, Karen îl zări la celălalt capăt al sălii pe Richard care însoțit de niște prieteni se îndrepta spre ieșire. Cum, deja pleca? Dar și mai uimitor era faptul că Tessa era cu el și părea și ea că vrea să plece de la bal.

– Privește! exclamă Karen atrăgându-i atenția lui Nick asupra micului grup care deja se îndepărta, ei pleacă. Ar trebui și noi să ...

– Haide, Karen, petrecerea nu s-a terminat pentru că Richard pleacă! După cum îl cunosc eu, probabil că s-a folosit de primul pretext ivit ca să plece acasă. Detestă tot ceea ce seamănă mai mult sau mai puțin cu o petrecere.

– Dar ...

– ... dar nimic, replică el strângând-o mai tare.

Admițând faptul că i-ar fi invitat pe ceilalți să bea cafeaua la el, asta nu înseamnă că trebuie să-i urmăm și noi. Și apoi, ce te face să crezi că și-ar dori să ne vadă? N-a trimis pe nimeni după noi. Așa că n-ai ce regreta. Ne simțim mai bine aici decât în apartamentul său, nevoiți să suportăm discuțiile lor interminabile.

– Totuși ... Și Tessa era cu ei, insistă ea.

– N-are decât. Chiar dacă probabil că n-a avut de ales. Richard este un manipulator de geniu. Când vrea ceva, obține întotdeauna. De data aceasta, cu siguranță avea nevoie de Tessa, ca să prepare cafeaua.

Involuntar, Karen aruncă o privire îngândurată spre masa lor, care acum era goală. Dar, cu o mișcare fermă, Nick o obligă să privească spre el.

– N-o să îndrăznești totuși să pleci după ei, spuse el, cu maxilarele încleștate. Este chiar atât de important pentru tine că au plecat fără să te cheme?

– Nu, bineînțeles că nu. De ce această întrebare?

– Dacă tu crezi că n-am remarcat felul în care îl învăluiai cu privirile zilele trecute în parcarea spitalului ...

– Ce ... ce vrei să spui?

– Haide, nu-mi mai spune povești. Dacă ți-ar fi complet indiferent, n-ai insista să pleci cu ei.

Karen se crispă. Cum de ghicise ce sentiment de tandrețe resimțise ea pentru profesorul Cranshaw?

– Știi măcar cine este în realitate? continuă el.

– Da, este un om demn de toată considerația din toate punctele de vedere, afirmă ea apăsat.

Este cultivat, strălucitor, inteligent și ... și extrem de bine crescut. Mai mult chiar, este curtenitor.

Nick ascultase pledoaria ei cu sprâncenele ridicate.

– Așadar, nu m-am înșelat, murmură el ca pentru sine. Karen, dacă ești o remarcabilă moașă pe plan profesional, din alte puncte de vedere n-ai nici un simț al realității. Este adevărat că e mai ușor să visezi la marea dragoste decât s-o trăiești cu adevărat.

– Ce te privește pe tine? se înfurie ea.

– Pot să particip și eu la cearta voastră? se auzi deodată o voce subțire în spatele lor.

Nick și Karen se întoarseră amândoi deodată ca împinși de un resort. În fața lor se afla tânăra soție a consilierului sud-african, cu un zâmbet vag pe buze, cu privirea tulbure și cu mersul șovăitor. Era evident că depășise primul pahar de alcool. În aceeași clipă, apăru un bărbat care vru s-o ia de braț. Zadarnic însă, pentru că ea se eliberă repede și izbucni într-un râs isteric. Era un spectacol jalnic. Karen ar fi dat orice pentru a fugi departe de aici, dar Nick, pe care această scenă dezolantă părea dimpotrivă să-l amuze, o ținea ferm lângă el și o împiedica să plece.

– Îmi pare rău că îți refuz această plăcere, Sarah, dar discuția noastră este privată. Aș zice chiar familială, spuse el pe un ton zeflemitor. V-o prezint pe Karen Raven, verișoara mea prin alianță. O tânără fermecătoare și dotată cu un temperament foarte certăreț. Așa că dacă nu vă supărați, aș vrea s– o conduc afară pentru a ne rezolva divergențele de vederi.

– Pot să vă însoțesc și eu, dragul meu Nick, insistă Sarah împleticindu-se.

În timp ce vorbea, încerca să se agațe de gâtul doctorului. Dacă necunoscutul, probabil soțul ei, n-ar fi intervenit, cine știe cum s-ar mai fi debarasat Nick de ea.

– Duceți-vă, mă ocup eu de ea, zise bărbatul luându-și soția în brațe. Și să aveți o seară plăcută, adăugă el, făcându-le complice cu ochiul.

Aluzia era grosolană, și Karen fierbea de furie. Drept cine o credea măgarul ăsta? Și Nick? De ce nu protesta? I se părea atât de nostim să fie insultată în public?

El însă nu-i acordă timp s-o lase să explodeze pentru că deja o conducea fără menajamente spre ieșire. Ajunși afară, ea frisonă, surprinsă de răcoarea brizei care sufla în permanență de îndată ce apunea soarele. Se strădui să-l urmeze de bine de rău pe Nick, care înconjură în grabă clădirea universității. Unde alerga așa? Spre parcare?

Deodată, se opri pe neașteptate, o prinse de umeri și o lipi cu brutalitate de perete. Preț de o secundă, Karen fu cuprinsă de panică. El o fixa cu o intensitate tulburătoare pe care întunericul o făcea să pară și mai îngrijorătoare.

– Acum că suntem singuri, dă-mi voie să-ți spun că detest să fiu pus la punct atunci când am dreptate, declară el pe un ton amenințător. Când spun că ai jucat tot acest teatru din cauza lui Richard, sunt sigur ce spun. Dar tu refuzi să recunoști, nu-i așa? Continui să te agăți de visul tău de midinetă.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, el își lipi violent buzele de ale ei. Mai întâi surprinsă, găsi totuși repede forța să se zbată până când toată ființa ei luă foc sub mângâierile senzuale ale lui Nick.

I se părea dintr-o dată că un torent de lavă îi curge prin vene.

Purtată asemenea unei păpuși de paie într-un vârtej periculos, se abandonă curând voluptății sărutărilor înflăcărate ale doctorului.

Deodată, însă, el izbucni într-un râs sinistru care o readuse cu brutalitate la realitate.

Îl privi descumpănită, fără să înțeleagă, și nu întâlni decât strălucirea ironică a ochilor lui cenușii.

– Îmi pare rău că mi-am pierdut controlul, se scuză el. Dar nici un bărbat normal n-ar fi rezistat ispitei de a strânge în brațe o persoană atât de atrăgătoare, verișoară Karen. Mai ales când aceasta nu este atât de glacială pe cât mi-o imaginasem.

La aceste cuvinte, Karen tresări.

– Nu-ți permit să ... se indignă ea. Oh, și apoi puțin îmi pasă de părerea ta! Am avut o zi istovitoare azi și, dacă n-ai nici o obiecție, aș vrea să plec acasă.

– Vrei să te însoțesc?

– Nu este nevoie, răspunse ea sec. Sunt cu mașina. Mai bine întoarce-te la bal. Cu siguranță că sunt destule fete tinere și frumoase care așteaptă să danseze cu tine.

Cu aceste cuvinte sarcastice, îl părăsi fără alte comentarii și se îndreptă cu un pas hotărât spre parcarea unde-și lăsase mașina. Hotărârea ei nu era de fapt decât fațada destinată să-i mascheze extrema confuzie în care se afla. O sfâșiau o mulțime de sentimente contradictorii. Îi era rușine că o trădase pe Tessa și că se abandonase îmbrățișării unui bărbat pe care-l disprețuia. Și totuși cum să uite senzațiile minunate pe care sărutările și mângâierile lui le treziseră în ea?

Câteva minute mai târziu, ieșea din parcarea universității într-un scrâșnet de pneuri. Aflată încă sub imperiul emoției, abia dacă își dădu seama că rula cu o viteză nebună.

Deodată, realiză că trecuse de drumul spre Dendaa. Cu o totală imprudență, trase de volan ca să întoarcă mașina. Roțile scrâșniră pe șosea în timp ce mașina începu să derapeze imposibil de controlat. După câteva răsuciri, se opri în sfârșit.

Karen scăpase ca prin urechile acului. Inima îi bătea cu putere, și își lăsă fruntea să cadă pe volan. Era epuizată, ca golită de orice energie.

De ce ajunsese în starea asta? Din cauza lui Nick mai ales ... Acest personaj grosolan! Aproape era sigură că Tessa se va duce la el după ce va pleca de la Richard. Richard! De ce acesta nu-i trezea aceleași emoții? El măcar era demn de încredere ... chiar dacă se vedea bine că n-o iubește.

Era deja foarte târziu când, întoarsă la Dendaa, Karen auzi mașina Tessei. Fata coborî fredonând o melodie, semn că plutea pe un ocean de fericire. Nu era nici o îndoială, fusese la Nick după plecarea de la Richard.

Tulburată de acest gând, Karen își înfundă capul în pernă ca să-și înăbușe plânsul și să uite de îngrozitoarea impresie de singurătate care o cufunda în disperare.

Capitolul 7

Karen își reluă serviciul de noapte două zile mai târziu. Dacă în aparență rămăsese tânăra asistentă englezoaică distinsă și competentă care era la sosirea în Lanbwe, în adâncul sufletului ei ceva se frânsese. De la bal încoace, totul părea să se fi prăbușit în jurul ei.

Era mai întâi dragostea pe care crezuse multă vreme că i-o nutrește lui Richard și care se dovedise a fi doar o iluzie. În această privință, probabil că Nick avea dreptate. Nick! El devenise principala ei grijă. Și totuși! Ce putea să creadă despre el? Nu scăpa nici o ocazie să-și bată joc de ea și s-o umilească. Îi auzea și acum râsul îngrozitor răsunându-i în cap. Dar în același timp, era incapabilă să uite înflăcărarea îmbrățișării și a sărutărilor lui. Îl iubea? Îl ura? Numai Dumnezeu știa asta ... Și apoi, comportamentul Tessei făcea să-i crească dezamăgirea. Din acea faimoasă seară de bal, prietena ei nu mai contenea să cânte prin casa din Dendaa, afișând o fericire neobișnuită despre care nu-i spunea nimic lui Karen, dar aceasta îi

cunoștea prea bine originea. Nick ... Tot Nick! Nick care se juca mereu cu sentimentele altora, cum o pisică se joacă neobosit cu un ghem de lână.

În următoarele patru nopți când lucră, nu-l văzu decât rar și doar de departe. Era mai bine așa, chiar dacă păstra în suflet speranța unei înfruntări chiar violente. În dimineața ce urmă ultimei nopți de lucru, se îndrepta spre parcarea spitalului încântată de perspectiva celor trei zile libere, când deodată, inima îi tresări în piept. El se afla aici, la intrare, căscând de mama focului. Poate că își aștepta ultima cucerire, își zise ea.

Străduindu-se să fie calmă și demnă, Karen îi adresă un zâmbet care se voia doar politicos.

– Bună dimineața, doctore Kyle, spuse ea. Este pentru prima oară când te văd inactiv.

– Da, am profitat de puțin timp liber ca să vin să te aștept. Mă gândeam că dacă tot suntem liberi amândoi, am putea merge undeva să bem ceva.

– Oh, îmi pare rău, i-am promis unei vecine că îmi voi petrece seara cu ea, după ce mă odihnesc.

Era aproape adevărat. Elisabeth Carters îi propusese într-adevăr să vină pe la ei dacă nu avea altceva mai bun de făcut.

– Nu sunt liberă nici mâine, nici poimâine, crezu ea potrivit să precizeze scurt.

Doctorul ridică sprâncenele și o privi malițios.

– Constat că odată cu uniforma de spital și cu părul strâns în coc ți-ai regăsit aerul înțepat. Chiar n-ai altă față să-mi arăți?

– Ba da, cu condiția să-ți placă fețele obosite.

Îți mărturisesc sincer că nu-mi doresc altceva decât să mă duc să mă culc.

– Foarte bine, am înțeles. Liniștește-te, n-am să te reții prea mult. Mai ales dacă ai nevoie de somn ... sau poate că ai vreo întâlnire. La universitate, de exemplu, insinuă el fixând-o cu intensitate.

– De ce tocmai acolo? exclamă Karen în defensivă. De unde ți-a venit ideea asta?

– Este doar o idee? Dar n-are nici o importanță. O să bem în altă zi ceva împreună. Somn ușor, verișoară Karen!

Cu aceste cuvinte lipsite de agresivitate, îi întoarse spatele și plecă. Pradă unei dezamăgiri îngrozitoare, Karen îl văzu îndepărtându-se.

De ce nu striga după el, să-i spună că murea de dorința de a-l urma, de a-i vorbi, de a-i savura prezența ... Dar nu, n-avea dreptul. Ce ar spune biata Tessa dacă ar descoperi că bărbatul pe care-l iubește iese cu alte femei?

Hotărât lucru, situația devenea mai complicată și mai penibilă ca oricând. În zilele următoare, Karen făcu tot ce-i stătea în putere ca să-l evite pe Nick. Renunță să mai mănânce la cantină, schimbă locul de parcare al mașinii și își modifică traseul, pentru a nu mai fi nevoită să treacă prin fața casei lui. Dar în ciuda acestor precauții, continuau să se întâlnească la serviciu. La început, Nick părea s-o privească întrebător, dar în fața tăcerii ei încăpățânate, sfârși prin a-i arăta aceeași indiferență.

Săptămânile treceau, monotone și obositoare. Părea că totul încremenise dintr-o dată. Nick și Karen continuau să se observe unul pe altul pe furiș. Richard devenise mai invizibil ca niciodată, în timp

ce Tessa cânta și râdea fără încetare la orice cuvânt, fără ca totuși să se decidă să anunțe logodna ei cu Nick.

Într-o seară, când Karen era de serviciu, avu surpriza să-l audă pe Nick interpelând-o.

– Karen! Poți să-mi acorzi o clipă? întrebă el, rupând astfel tăcerea dintre ei.

– Nu, îmi pare rău. Am foarte mult de lucru.

– Nu-i nimic. În cazul acesta, îți las asta, spuse el întinzându-i un plic. Nu-l deschide mai înainte să-ți termini treaba.

Karen privi scrisoarea cu stupefacție. Ce era oare? O invitație la nunta Tessei? De ce nu voia el s-o deschidă imediat? Era ridicol ...

Profitând de un scurt răgaz, se închise în biroul care era gol la ora aceea, și deschise plicul.

Abia reuși să zărească ce conținea și-l puse repede pe masă, cu inima bătându-i nebunește. "A îndrăznit ... ", gândi ea, cu lacrimi în ochi. Trebui să respire de câteva ori adânc pentru a nu izbucni în plâns și a avea curajul să scoată din plic fotografia mărită a tatălui său. Nu era însoțită de nici un cuvânt de explicație. Nick scrisese doar pe spatele fotografiei "David Raven" și data la care fusese făcută. Atâta tot.

Pentru Karen, era deja prea mult. Tâmplele îi pulsau și urechile începuseră să-i vâjâie. Un fel de buimăceală dureroasă o împiedica să-și adune gândurile, și mai rămase multă vreme în starea asta până când o stagiară intră în birou.

– Oh, scuzați-mă, nu știam că sunteți aici, domnișoară Raven.

Instinctiv, Karen se ridică și ascunse repede fotografia în buzunar.

– Nu, nu-i nimic, replică ea calm. Tocmai plecam.

Sosirea inopinată a colegei sale o ajută să-și regăsească prezența de spirit. Începea să ghicească intențiile lui Nick. Fără îndoială, că încerca s-o supună la cine știe ce probă misterioasă. Doar dacă nu cumva voise s-o lovească în ce avea mai drag.

A doua zi seara, avu confirmarea bănuielilor ei când Nick, care examina nou-născuții, o întrebă pe neașteptate:

– Ai desfăcut plicul? Ai rupt-o?

– Oh, fotografia ... Nu, n-am rupt-o, firește, răspunse ea pe un ton leger. Tocmai voiam să-ți mulțumesc pentru cadou. Trebuie să opresc perfuzia?

– Da, încuviință el, scriind recomandările pe foaia de observație pe care i-o dădu Karen.

De îndată ce termină, ridică o privire întrebătoare spre interlocutoarea sa și-i zâmbi cu amabilitate.

– Ei bine, verișoară Karen? Rămânem prieteni? întrebă el împăciuitor.

– Bineînțeles replică ea cu răceală.

– Adevărat? În cazul acesta, de ce este atât de greu să te văd?

– Mă uimești. Eu nu mă mișc practic din serviciu ...

Venirea unei stagiare o împiedică să continue. Nick era chemat de urgență la blocul operator. Acesta plecă fără să mai aștepte, spre ușurarea Karenei. Era peste puterile ei să se controleze. De fiecare dată când doctorul îi vorbea, se crispa, incapabilă să-i suporte vocea, privirea pătrunzătoare și cuvintele ipocrite. Ce-o fi având în cap? Își dorea oare să se alăture mulțimii lui de cuceriri feminine? Sau încerca s-o lingușească pentru a nu-i dezvălui Tessei existența acelei tinere roșcate?

Zilele trecură apoi repede. Karen se obișnuise de acum cu chemările pe teren, cu lipsa cronică de materiale, cu nașterile dificile, precum și cu praful care se infiltra peste tot și cerul prea albastru. Printre altele, vorbea destul de bine limba locală, fără să mai aibă nevoie de traducător. Peste puțină vreme, va fi complet adaptată ritmului de viață din Lanbwe.

Cu Nick nu mai avea decât relații strict profesionale, și dacă n-ar fi fost Tessa care să repete tot timpul "Nick a spus" sau "Nick a făcut", poate că ar fi reușit să uite ce sentimente contradictorii și puternice îi trezea doctorul. Dar dragostea este oarbă și egoistă, și Tessa nu-și dădea seama că își rănea prietena. Karen nu era supărată pe ea. Dimpotrivă, prezența ei veselă îi făcea bine.

Astfel că fu dezamăgită când află că Tessa pleca pentru zece zile într-o excursie cu profesorul Cranshaw. Zece zile în care Karen se va simți cu siguranță singură.

Se gândea la toate astea cu o oarecare tristețe în timp ce-l asista pe Nick la o cezariană. Biata Tessa! Era evident că plecarea ei nu părea să-l afecteze prea mult pe doctor. Fără îndoială, prevăzuse să se consoleze cu alta ...

Deodată, văzu ușa blocului operator întredeschizându-se și apărând capul lui Isaac. Infirmierul îi făcu imediat semn să vină afară. Judecând după expresia lui îngrijorată, era vorba despre vreo urgență. Plecând discret de lângă masa de operație, se strecură afară.

– Ce este? întrebă ea.

– A venit un bărbat pentru soția lui. Se pare că travaliul durează de câteva ore și femeia este din ce în ce mai slăbită. Trebuie să vă duceți, domnișoară Raven. Nefericita nu este transportabilă.

– Foarte bine, mă ocup de asta, hotărî ea. Du-te și te schimbă și treci în locul meu lângă doctorul Kyle.

Fără să mai piardă o clipă, Karen anunță o ambulanță să fie pregătită, încredință serviciul unei stagiare demne de încredere și, după ce adună materialele necesare și o luă pe Leah, se repezi la intrare unde soțul bolnavei le aștepta nerăbdător.

Ajunsă afară, fu brusc surprinsă de frigul intens al nopții. "Dumnezeule! Am uitat să-mi scot echipamentul de chirurgie", își dădu ea seama dintr-o dată. Ce ghinion! De ce nu-și luase măcar un halat gros sau o pătură? Era stupid! Risca să facă vreo pneumonie. Dar bărbatul își suise deja bicicleta pe acoperișul ambulanței și le implora să se grăbească. Îngrijorarea de pe fața lui o făcu pe Karen să renunțe să se mai schimbe și, de voie de nevoie, se așeză tremurând în mașină.

Șoferul porni imediat spre Old Katedi unde locuia pacienta. Karen păstra o amintire neplăcută despre această mahala sordidă, cu casele făcute din scânduri crăpate, fără apă curentă sau instalații sanitare.

Cine știe ce va găsi acolo.

Deodată, motorul furgunetei începu să tușească și după câteva tresăriri, mașina se opri brusc. Șoferul încercă disperat să demareze din nou mai bine de cinci minute, apoi ieși și aruncă o privire sub capotă.

– Îmi pare rău, domnișoară. Suntem în pană, anunță el în sfârșit. Nu se mai alimentează. Mă tem că nu este nimic de făcut.

– Suntem încă departe? întrebă Karen.

– Nu, la vreo doi kilometri, răspunse el cu un gest vag al mâinii.

– Perfect. Leah și cu mine vom merge pe jos, în timp ce tu vei încerca să găsești un garaj.

– Imposibil, spuse interlocutorul său. N-am dreptul să-mi părăsesc ambulanța.

– Ah, așa este, oftă ea. Vom încerca atunci să găsim un telefon în drum.

Cu aceste cuvinte, Karen începu să adune materialele în timp ce Leah îi explica soțului pacientei că trebuie să-și continue drumul pe jos.

Parcursul drumului fu aproape ireal. Încovoiați sub greutatea instrumentarului, merseră pe o potecă de pământ luminată ici-colo, de o parte și de alta, de lămpi cu petrol a căror lumină palidă marca intrarea în niște colibe mizerabile.

Tremurând de frig, Karen mergea ca o somnambulă. La fiecare pas, picioarele înghețate păreau că vor să se prăbușească sub ea, și își impuse să privească țintă spre calota albă a lui Leah care mergea în fața ei, pentru a găsi puterea să-și continue drumul.

După ce trecură printr-un labirint de străduțe întortocheate, ajunseră în sfârșit la o "stradă" mai largă și se opriră în fața unei colibe din tablă ondulată. Pe fereastră se zărea lumina tremurândă a unui felinar.

– Am ajuns, spuse Leah, dându-se la o parte pentru a o lăsa pe Karen să treacă.

Clănțănind din dinți de frig, aceasta impinse o ușă veche de lemn cu oarecare teamă. Numai Dumnezeu știa ce vor găsi în spatele ei!

Temerile ei fură zadarnice. Interiorul era curat și plăcut. În ciuda mobilelor desperecheate și pardoselii de pământ, aranjarea lor

dovedea un real efort de a înfrumuseța locul. Karen zări într-un colț al încăperii principale, un fel de pat izolat prin niște perdele colorate, în care dormeau îmbrățișați trei copilași.

Auzindu-le intrând, o femeie în vârstă, cu fața ridată ca un măr stafidit, se întoarse repede spre ele făcându-le semn să tacă ținând un deget ja gură. De îndată însă ce înțelese cine erau nou-venitele, se ridică, le zâmbi cu o gură fără dinți și începu să vorbească încet și grăbit.

– Spune că bebelușul s-a născut acum o jumătate de oră, explică Leah.

Karen dădu din cap privind-o cu atenție pe tânăra mamă, care părea să doarmă întinsă pe o rogojină, cu copilul înfășat cu grijă alături. Aflară că bunica fusese cea care asistase nașterea și fură nevoite să recunoască faptul că făcuse o treabă bună. Cordonul ombilical fusese tăiat după toate regulile artei și bebelușul, o fetiță aparent sănătoasă, fusese spălată cu grijă. În plus, placenta fusese evacuată într-un mod satisfăcător.

După ce o examină, Karen constată că tânăra mămică nu necesita nici o îngrijire deosebită, în afara unei injecții cu syntometrin pentru a preveni orice risc de hemoragie. Mai rămânea de rezolvat acum problema transportului la spital.

Ceilalți copii, tulburați de acest tărăboi neobișnuit, se treziră și începeau să fie prea turbulenți în ciuda bunicii care, cu autoritatea ei calmă, încerca să-i ducă înapoi în pat cu forța. Karen privea această scenă de familie în timp ce își consemna în scris observațiile. Simplitatea gesturilor, tandrețea acestei bătrâne, aveau un aspect cu totul particular în acest decor sărăcăcios, și o mișca până-n adâncul sufletului.

– Să ne întoarcem să vedeam dacă șoferul a depanat mașina, îi propuse ea lui Leah când își termină de scris raportul. Explică-le că ne vom întoarce s-o luăm pe mamă și pe copil. Oh! Spune-i tatălui să ne conducă înapoi la ambulanță. Mă tem că fără el nu vom găsi niciodată drumul.

Traseul de întoarcere i se păru lui Karen mai scurt, deși suferea cumplit de frig. Când ajunseră la ambulanță, îi fu îngrozitor de greu să-și stăpânească tremuratul care o stăpânea, și fu cât pe ce să-și piardă răbdarea când șoferul le anunță cu un calm teribil că nu reușise să repare motorul, că după părerea lui nu exista nici un post telefonic în Old Kadeti și, în sfârșit, că nici nu se punea problema să-și părăsească mașina. Situația era cât se poate de strălucită!

Din fericire, ghidul lor își aminti că parcă ar exista un telefon la abator, în apropiere. Dar refuză categoric să meargă acolo, preferând să rămână să discute cu șoferul, și se mărgini să le arate în ce direcție s-o ia.

Cele două porniră cu curaj la drum. Noroc că abatorul se afla doar la vreo două grupuri de case de locul unde se afla ambulanța. Și oricum, Karen era mult prea înfrigurată ca să fi putut merge mai mult.

Ajunseră curând în fața unei clădiri lungi, protejată de un zid înalt de ciment și sârmă ghimpată. Priveliștea nu era deloc primitoare, și bătură într-o poartă vreo zece minute bune înainte ca paznicul să catadicsească în sfârșit să vină, cu ochii încețoșați de somn și cu un mers nesigur. "Iată un om care își ia sarcina în serios" gândi cu ironie Karen privindu-l. Și-o lua atât de în serios încât trebuiră să discute cu el un interminabil sfert de oră până când acesta să consimtă în sfârșit să le deschidă și să le lase să intre.

Trecând prin fața camerei lui, Karen aruncă o privire invidioasă spre radiatorul electric și păturile îngrămădite pe un pat de campanie. Dar paznicul le îndemnă să treacă mai departe. Le conduse direct la aparatul telefonic agățat pe perete ... afară, în aer liber. Înainte să se retragă în cuibușorul lui călduț, paznicul bombăni că dacă, "din întâmplare "le este frig, le dă voie să se adăpostească sub hangarul de alături. "Maiestasea sa este prea bună", gândi Karen clănțănind din dinți.

Din fericire, aparatul funcționa, și obținură fără dificultate spitalul. De îndată ce-l avu pe Isaac la celălalt capăt al firului, îi povesti pe scurt aventura lor și-l rugă să trimită o altă ambulanță.

– Bolnava a avut vreo complicație? se auzi deodată vocea lui Nick în receptor.

Surprinsă, Karen tresări, dar își regăsi repede sângele-rece.

– Nu, nici una. Când am ajuns noi, copilul se născuse. Se pare că nașterea a decurs fără probleme. În schimb, avem alte probleme. Ambulanța a făcut pană, și suntem blocați în Old Katedi, așa că vă rog, grăbiți-vă și trimiteți alta. Altfel, s-ar putea să mor de frig dacă mai întârziați mult. Halatul cu care am fost în sala de operație nu-mi ține de cald.

– Cum? Ai plecat fără să te schimbi?! exclamă Nick ... N-ai fost prea isteață. În fine, o să încercăm cumva să venim ca să te salvăm de la o moarte îngrozitoare cât mai repede posibil, glumi el. Și unde să vă găsim, mai exact?

– La abator, răspunse ea fără să-și dea seama cât de caraghioasă era situația.

Doctorul chicoti vesel.

– Nici nu bănuiam câtă dreptate aveam când vorbeam despre o moarte îngrozitoare, spuse el râzând. Ține-te tare, adăugă el înainte să închidă.

Acum, nu le mai rămânea decât să aștepte ajutoare. Karen se simți ciudat de reconfortată după ce vorbise cu Nick la telefon. Abia acum, după ce urmărise conversația telefonică, Leah remarcă brusc ținuta lejeră a colegei sale și se oferi să împartă amândouă halatul ei gros. Karen acceptă bucuroasă, și cele două fete se înveliră imediat în el.

Stăteau deja de câteva minute lângă telefon când ușa camerei pazniculuI se deschise. Omul apăru în prag și aruncă o privire fugară spre ele. După expresia lui contrariată, se vedea că sperase ca fetele să fi dispărut. Supărat, fără să-i pese deloc că le vedea tremurând, reintră repede în bârlogul lui.

– Se teme probabil că ne vom duce în magazie și ne vom tăia niște fripturi, spuse Karen ridicând din umeri.

– Dacă nu cumva se teme că vom fura un bou, sugeră Leah.

Izbucniră amândouă într-un râs nebun și nu se opriră decât când auziră bătăi în poartă. În sfârșit, sosise cealaltă ambulanță. Dar amabilului paznic îi trebuiră iarăși vreo zece minute ca să coboare din patul lui cald și să se ducă să deschidă. Fericite că pot pleca din acest loc atât de neospitalier, Karen și Leah se repeziră în urma lui. Care nu le fu mirarea când îl descoperiră alături de șofer pe Nick în persoană ...

Doctorul se îndreptă direct spre Karen și-i dădu puloverul lui.

– Pune-l pe tine, îi ordonă el ajutând-o să-l îmbrace.

– Dar tu ...

– Fii liniștită. Mie nu-mi este frig, spuse el fricționând-o energic.

– Nici nu-ți imaginezi cât îți sunt de recunoscătoare, oftă ea.

Ce plăcut este să simt din nou lâna caldă. Acum, simt că am curajul să mă duc după pacienta noastră.

– În nici un caz, ești vânătă de frig. Te duc acasă. Leah se va ocupa de spitalizarea femeii. Nu-i așa, Leah?

Aceasta îi zâmbi larg.

– Da, domnule doctor, replică ea, încântată de responsabilitatea care i se încredința.

Nu vă faceți griji, mă voi ocupa de tot. Și apoi, îmi amintesc foarte bine unde locuiește.

Într-adevăr, nu aveau de ce să-și facă griji, Leah era pe deplin demnă de încredere.

De îndată ce aceasta plecă, Nick o invită pe Karen să urce în Range Rover, după care ajunseră lângă ambulanța în pană. După o examinare rapidă a motorului, doctorul îi ordonă șoferului să-și petreacă noaptea acolo până când, în zori, îi va fi trimis un mecanic. Plecară apoi spre spital.

Era deja ora trei și jumătate noaptea. Nick părea obosit. Se vedea bine că nu dormise mult. De când era în activitate?

Deodată, Karen avu o teribilă teamă. De ce se mai afla Nick la ora aceasta la Maternitate?

– S-a întâmplat vreun accident în serviciu? întrebă ea neliniștită. Am lăsat în locul meu o stagiară, dar tot eu sunt răspunzătoare.

– Nu-ți face griji. Știi, sunt încă în stare să mă descurc fără tine, o ironiză el. Fii liniștită. Înlocuitoarea ta s-a comportat foarte bine, și nici un uragan n-a devastat serviciul.

În alte circumstanțe, Karen probabil s-ar fi simțit ofuscată de tonul lui ironic, dar după această interminabilă noapte petrecută în

frig și cu toate aceste emoții, era nevoită să recunoască faptul că sosirea lui Nick fusese o binecuvântare.

– Este chiar drăguț din partea ta că ai venit, spuse ea cu timiditate.

– N-am obiceiul să las niște fete să fie congelate în abator, glumi el. Pe de altă parte, este un loc ideal pentru a trăi clipe romantice... Nu crezi?

Îi pusese această întrebare fixând-o cu o intensitate tulburătoare, care făcu să-i bată cu putere inima.

– Nu-mi răspunzi? insistă el.

– Păi ... mi-ar plăcea să fie încălzită mai întâi atmosfera, îi replică ea cu umor.

La aceste cuvinte, doctorul izbucni în râs, risipind stânjeneala care se instalase brusc între ei. Restul drumului decurse într-o atmosferă relaxată și, după părerea lui Karen, se termină prea repede.

– Iată, am ajuns, spuse ea un pic dezamăgită. Dar, așteaptă, trebuie să-ți înapoiez puloverul ...

– Nu, păstrează-l. S-ar putea să răcești dacă ți-l scoți acum, o sfătui el parcând mașina lângă intrare. Te-ai mai încălzit?

– Mă decongelez progresiv, glumi ea. Ar trebui să te duci și tu să te culci. Pari foarte obosit.

– Atunci, ajută-mă să-mi recapăt forțele.

Cu aceste cuvinte misterioase, o prinse brusc de umeri și o trase violent spre el. Înainte să aibă timp să reacționeze, el deja își pecetluise buzele peste ale ei. Karen nu rezistă nici o clipă. Foarte repede, toată ființa ei se aprinse și-i răspunse cu aceeași ardoare lui Nick.

– Karen, murmură el în timp ce mâinile îi rătăceau peste trupul ei. Ești minunată, draga mea.

– Dă-mi drumul, bâigui ea.

Rosti aceste cuvinte fără să le fi gândit. Fără îndoială pentru că se temea de valul de senzații pe care el i-l trezea. Și apoi, exista mereu această teamă difuză că după dragoste va urma inevitabil despărțirea și umilința.

– Trebuie să mă întorc în serviciu, pretextă ea eliberându-se.

Ca să-și ascundă lacrimile care-i umezeau deja pleoapele, se prefăcu că-și adună materialele. Ce greu îi era să se desprindă din brațele lui Nick! Dar el o avea pe Tessa. Trebuia să se gândească la ea, să salveze fericirea prietenei sale, chiar cu prețul fericirii ei.

– Ce te-a apucat? întrebă el, mirat.

– Nimic. Mă pregătesc să intru în serviciu, replică ea cât se poate de firesc.

– Ai dreptate, încuviință el cu o oarecare duritate. Șterge-o, fugi, aleargă unde vrei!

După care, coborî vijelios din mașină și deschizând cu brutalitate portiera, o scoase din vehicul. Înainte ca ea să aibă prezența de spirit să protesteze, el se urcase deja în Range Rover și demarase în scrâșnet de roți.

Complet terminată, Karen, îl văzu îndepărtându-se. Îi era rușine, că se abandonase mângâierilor lui. Rușine că-i făcuse plăcere. Rușine că nu se gândise la Tessa decât în momentul în care o cuprinsese panica. Și în sfârșit, rușine că era îndrăgostită nebunește de Nick.

Capitolul 8

Acum, nu mai exista nici o îndoială. Dacă ar fi putut, Karen ar fi dat orice ca să poată spune că nu este îndrăgostită până la disperare de Nick. Dar nu exista nici o ieșire din acest impas. Orice ar fi făcut, gândurile i se întorceau inexorabil spre Nick și o făceau să-și dorească nebunește prezența lui fermecătoare.

După acea scenă stupidă, de ce nu-l chemase înapoi? Poate că s-ar fi explicat ... Dar nu, orgoliul ei fusese mai puternic decât dorința.

La spital, situația devenise insuportabilă. Nick încerca prin orice mijloace s-o evite ostentativ și când se întâlneau din întâmplare, nici n-o mai privea sau schimba brusc direcția. Degeaba încerca ea să se convingă că în fond era mai bine așa pentru amândoi, indiferența lui o cufunda într-o profundă tristețe. Crezuse la un moment dat că găsise mijlocul de a se detașa de el trimițându-i puloverul înapoi. Dar tot degeaba. Silueta lui înaltă, părul aproape blond și ochii cenușii îi bântuiau în continuare visele ...

Cu nervii la pământ, era din ce în ce mai nerăbdătoare și mai intransigentă la serviciu. Cea mai mică întârziere, cel mai mic incident o scotea din sărite. Este adevărat că nici furtunile calde care se dezlănțuiau din ce în ce mai des în acest sezon n-o ajutau să se simtă mai bine. Poate că vreo câteva zile libere sau, dacă nu, un pic de distracție îi vor reda seninătatea care-i lipsea acum ...

Tessa se întoarse tocmai la timp din expediția ei în brusă pentru a-i mai schimba gândurile. Cele zece zile petrecute acolo o schimbaseră complet. Ochii îi străluceau, chipul îi radia de fericire și vorbea cu o înflăcărare veselă care nu semăna deloc cu agitația ei obișnuită.

– Karen! Cât mă bucur să te revăd! exclamă ea. Ți-am spus vestea? Plec peste vreo două ore la Johannesburg. N-o să ghicești niciodată de ce ... Ca să mă mărit! aruncă ea izbucnind în râs.

– Poftim? întrebă Karen, simțind brusc un nod în gât.

– Ai auzit bine. Richard m-a cerut de soție. Oh, Karen, continuă ea, îmbujorată de plăcere. Și eu care-l acuzam că mă tratează ca pe o mobilă. Credeam că ... nu, eram sigură că este îndrăgostit de Gina, fosta lui colaboratoare.

Mi-o descria mereu foarte elogios și entuziasmat. Mi-a mărturisit că s-a folosit de ea ca să păstreze distanța între mine și el. Se temea de fapt ca viața lui privată să nu-i afecteze negativ cercetările, pufni ea în râs.

Karen o asculta, cu ochii măriți de stupefacție. Era un deznodământ atât de neașteptat! Cine ar fi crezut că Tessa este îndrăgostită de austerul profesor Cranshaw?

– Tessa ... îndrăzni ea.

– Și eu care-l credeam prea chițibușar, chiar un pic plictisitor, continuă Tessa fericită, fără s-o ia în seamă.

– Tessa, insistă Karen. Tu ... nu-l iubeai pe Nick?

Fu rândul prietenei sale să pară uluită.

– Ce idee caraghioasă! Ah! Pentru că am dansat cu el la bal? Închipuiește-ți că același lucru la care te-ai gândit tu l-a făcut pe Richard să-și declare intențiile. Dar de ce mă privești astfel?

– Nu, nu-i nimic, te asigur, răspunse Karen plecându-și pleoapele. Felicitările mele, Tessa. Mă bucur mult pentru tine, chiar dacă ai fost atât de secretoasă. De ce nu mi-ai spus nimic?

– Eram ... eram convinsă că ... ei bine ... că este îndrăgostit de tine, mărturisi ea, încurcată. Ca și de Gina, de altfel. Știu că este ridicol ce spun. Totuși, mi-a fost greu să nu fiu geloasă, oftă ea. Apropo, trebuie neapărat să am o discuție cu Nick. Sper că în seara balului nu s-a înșelat în privința mea.

– Era ... ceva între voi? întrebă Karen cu inima în gât.

– Da. Nu, în sfârșit, nu pot spune asta. De fapt, la puțin timp după ce ne-am cunoscut, am început să plâng pe umărul lui. Din cauza lui Richard, firește, care părea să nu-mi acorde nici o atenție. Nick a fost formidabil. Mi-a mărturisit că avusese o experiență similară.

Într-adevăr, fata pe care o iubise ani de zile îl părăsise pentru a se căsători cu cel mai bun prieten al lui. Atunci, s-a străduit să mă convingă că situația mea nu era atât de dramatică pe cât pare, că nimic nu este pierdut și că la nevoie ar fi gata să iasă cu Gina ca să-mi lase mie cale liberă.

La aceste cuvinte, Tessa zâmbi, înduioșată.

– Dragul de Nick! Care femeie ar rezista farmecului său dacă el s-ar folosi de asta?

– Și Gina a căzut în plasă? întrebă Karen.

– Nu, i-am spus lui Nick să se abțină. Totuși, m-a asigurat că oricând îmi stă la dispoziție ca să mă ajute. A fost minunat! Dumnezeule! Vorbesc întruna când ar trebui să-mi fac deja valizele, exclamă Tessa repezindu-se în camera ei. Vino cu mine. Vom continua discuția.

– Din păcate, am promis familiei Rouse să am grijă de copiii lor astă-seară, spuse Karen, dezolată că trebuie să-și părăsească prietena atât de repede. Îți doresc numai fericire, Tessa. Chiar dacă mă îndoiesc că ai nevoie de sfaturile mele pentru asta.

În loc de răspuns, Tessa izbucni într-un râs sonor și, folosindu-se de geanta de voiaj ca de un partener, începu să valseze prin încăpere cântând cât o ținea gura, sub privirea jumătate dezaprobatoare, jumătate amuzată a lui Karen, care se retrase în apartamentul ei ca să se schimbe.

Restul serii fu destul de posomorâtă. Karen și-o petrecu în salonul familiei Rouse, răsfoind distrată niște reviste. Slavă Domnului, cei doi băieți de care avea grijă dormeau buștean și nu trebui să se ocupe de ei. De altfel, cum ar mai fi avut răbdare? Mintea îi era prea ocupată de vestea căsătoriei Tessei pentru a se mai gândi la altceva. Firește că se bucura pentru prietena ei și, chiar dacă Richard îi apărea acum într-o altă lumină, nu simțea nici o gelozie văzându-l că se căsătorește cu alta.

Nu la fel stăteau lucrurile cu Nick. Dezvăluirile Tessei o tulburaseră pe Karen în foarte mare măsură. Oferta lui de a o seduce

pe Gina pentru a-și scăpa prietena de o rivală jenantă era cât se poate de șocantă. Cât cinism! Ce credit acorda el sentimentelor altora? Nici unul, probabil. Și mai îndrăznise să-i propună și ei prietenia! Fără îndoială, încercase s-o neutralizeze și pe ea pentru a nu fi un obstacol între Richard și Tessa. Asta explica de ce o impiedicase să-i urmeze în seara balului ... și de ce o sărutase ...

La acestă amintire, inima lui Karen se strânse dureros. Monstrul! Dacă așa stăteau lucrurile, va ști ce să-i spună și-i va arăta disprețul ei.

Nici până se întoarse acasă nu-i trecuse furia. Și, culmea, o aștepta și o surpriză neplăcută. Tessa plecase și-i lăsase un bilet în care scria:

"N-am putut să dau de Nick. Te rog să nu-i spui despre căsătoria mea. Vreau s-o fac chiar eu. Să păstrăm secretul până când mă întorc, peste trei săptămâni. Te sărut. Tessa".

Karen oftă. Acum se simțea într-adevăr singură. Și numai Dumnezeu știa câtă nevoie ar fi avut acum de un umăr compătimitor pe care să se odihnească o clipă.

Această impresie de singurătate era cu atât mai greu de suportat cu cât își relua serviciul abia peste două zile.

Așa cum se temuse, își petrecu ziua următoare ascuțindu-și ghearele împotriva lui Nick. La naiba cu soarele acesta copleșitor care-i ardea pielea! La naiba cu praful prezent peste tot, cu mizeria în stare endemică și condițiile precare de muncă ...!

Deodată, soneria telefonului o trezi la timp din reverie. Era Sally Barker, vecina sa, care o invita diseară la cină. Un prieten al soțului ei tocmai venise pe neașteptate și avea nevoie neapărat de o a patra persoană la masă.

Karen se grăbi să accepte. Ocazia era prea bună pentru a scăpa de depresia care amenința s-o cuprindă. Abia dacă o mai asculta pe Sally, care îi explica amănunțit că invitatul lor era avocat, că se afla aici la cererea guvernului pentru a rezolva niște probleme de ordin juridic și că pe deasupra, era și celibator, adăugase ea cu o voce mieroasă. Lui Karen nu-i păsa de asta. Voia doar să-și mai schimbe gândurile, nu să-și găsească un soț.

Prietenul lui James Baker era un bărbat de vreo patruzeci de ani, înalt, elegant, cu o privire sigură, cu tâmplele grizonante. Când ea intrase în salon, îi aruncase o privire admirativă care o făcuse să se simtă stânjenită. Era totuși hotărâtă să fie sociabilă și răspunse complimentelor lui zâmbind amabil.

Se numea Philip Hickley. Era simpatic și spiritual, dar avea prostul obicei de a spune niște povești interminabile de la tribunal, care trebuia să demonstrze că era omul cel mai inteligent din lume. Karen îl asculta politicoasă. Cum ar fi putut de altfel să vorbească? El nu-i lăsa nimănui dreptul de a scoate un cuvânt.

La sfârșitul mesei, viu impresionat de tăcerea ei, o invită să vină să cineze cu el a doua seară la hotelul "Holiday Inn", unde trăsese. Karen era liberă. Și apoi, la ce bun să stea la Dendaa și să-și macine mintea cu fel de fel de gânduri? Mai bine ieșea în oraș, chiar dacă era vorba despre un străin ...

El veni s-o ia la ora stabilită. Karen avusese buna inspirație să îmbrace o rochie lungă din satin negru peste care își pusese o jachetă albă cu mâneci scurte și largi. Fericită alegere, pentru că însoțitorul ei era îmbrăcat în smoching. Cum ar fi arătat alături de el, îmbrăcată în blugi și tricou?

De îndată ce o văzu, privirea i se aprinse și o măsură din cap până-n picioare cu un ochi de expert. Apoi, fără să mai aștepte, o conduse la mașina pe care familia Barker i-o împrumutase cu plăcere și porni spre restaurantul cel mai șic din Mutala.

– Locuiești singură aici? întrebă el aruncându-i o privire catifelată.

– Nu, împart apartamentul cu o prietenă care tocmai a plecat să ... a plecat la serviciu.

– Nu este prea trist să stai singură într-un apartament atât de mare? întrebă el cu o voce suavă.

– Este puțin, răspunse ea imprudent.

Nu remarcă privirea piezișă pe care i-o aruncase Philip, nici chiar zâmbetul ușor de pe buzele lui, și când ajunseră la hotel, îl urmă docilă până la bar.

Ușile de sticlă care rămâneau deschise în timpul zilei, erau acum închise și acoperite cu draperii grele de catifea bordo care dădeau încăperii un aspect de club privat. Clientela era constituită mai ales din bărbați în cea mai mare parte albi, care discutau la un pahar de scotch fumând țigări fine. Probabil că erau oameni de afaceri în trecere prin partea locului.

Philip o conduse pe Karen la o masă izolată și, după ce atrase autoritar atenție chelnerului, comandă două cocteiluri cu șampanie.

– Este singura băutură demnă de frumusețea dumitale, precizează el.

Restaurantul era plin la ora asta, și Philip hotărî fără s-o întrebe să rămână aici până se va elibera o masă. Firește, tot el întreținu și conversația, mai bine-zis monologul care scotea în evidență în special calitățile și inteligența lui ...

Karen îl aculta distrată privindu-l totuși cu îngrijorare cum dădea pe gât pahar după pahar. Băuse deja patru whiskyuri la rând. "Dumnezeule! Dacă va continua în ritmul ăsta, în ce stare va sfârși seara?" gândi ea, întrebându-se dacă va mai putea s-o conducă acasă.

– Se pare că este și un cazinou pe aici. Obișnuiești să joci? întrebă el brusc.

– Nu, nici măcar n-am încercat.

– Oh, în cazul acesta este timpul să te învețe cineva. O să mergem după ce mâncăm. Știi cumva dacă se gătește bine aici?

– Drept să-ți spun, încă n-am mâncat aici, mărturisi ea, un pic stânjenită că fusese nevoită să recunoască indirect că nu-și permitea să frecventeze un astfel de restaurant. Sunt aici de foarte puțin timp.

– N-ai nostalgia Londrei? Chiar dacă judecând după numărul de bărbați singuri care se află aici, nu cred că duci lipsă de companie, spuse el cu o privire învăluitoare.

Karen se crispă, șocată de remarca deplasată a interlocutorului său.

– În calitatea mea de asistentă medicală, n-am nici timpul nici curajul să ies prea mult.

– Ei bine, trebuie să remediem asta imediat. Pentru început, trebuie să mai umplem paharul acesta.

– Nu, mulțumesc. Am băut deja destul, obiectă ea.

– Haide, haide, seara abia începe.

Cu această constatare doctă, se ridică și se îndreptă clătinându-se spre barman. Ce ușurare să scape câteva clipe de prezența lui! Pentru că trebuia să recunoască faptul că bărbatul acesta o plictisea profund. De ce naiba acceptase această invitație?

Tocmai se gândea la asta când privirea i se îndreptă în mod reflex spre intrare. Sângele îi îngheță imediat în vene. Nick! "Fără îndoială, are vreo întâlnire galantă", gândi ea cu strângere de inimă.

Din fericire, el n-o văzuse și se duse direct spre un grup de patru persoane care stăteau de vorbă la vreo câțiva metri de ea. În aceeași clipă veni Philip și puse în fața ei încă o cupă de șampanie. Karen tresări și-i zâmbi cu aerul unui copil vinovat prins cu greșeala.

Această primire i se păru avocatului foarte mulțumitoare și evident își închipui că însoțitoarea lui îl consideră irezistibil. Încurajat de perspectiva unui succes facil, își reluă monologul, fără să remarce faptul că ea se uita tot timpul la cineva de la altă masă. Nick discuta cu un cuplu de europeni și doi profesori de la universitate. Probabil că prietena lui nu venise încă.

La acest gând, simți o oarecare iritare. Trebuia să-l uite, să nu-l mai privească, să se gândească la altceva. Cuprinsă brusc de o ușoară amețeală, izbucni în râs la o glumă a lui Philip și se prefăcu a fi foarte interesată de vorbele lui insipide. În sfârșit, unul dintre chelneri veni să le spună că locurile lor în restaurant erau disponibile. "Slavă Domnului", gândi ea urmându-l ușurată pe chelner.

Din păcate, acest răgaz fu de scurtă durată. Abia se așezaseră când îl văzu pe Nick și prietenii lui așezându-se și ei nu prea departe. Asta mai lipsea! Cu un nod în gât, își ațintи privirea în farfurie. Mâncarea era extraordinară dar ei îi fu imposibil să guste cât de puțin nici din cocteilul de creveți, nici din suculentul mușchi de vacă Rossini, nici din înghețata pe care Philip o îndemna s-o mănânce.

Era limpede că seara ei era stricată. Cu atât mai mult cu cât însoțitorul ei continua să bea prea mult. Băuse deja singur o sticlă de

vin și mai comandă câteva pahare de whisky. Karen regreta enorm că-i acceptase invitația. Dar din păcate, era prea târziu. Nu-i mai rămânea decât să aibă răbdare până când acest bădăran va catadicsi s-o ducă acasă.

– De ce nu ne-am duce acum să dăm o raită pe la cazinou? sugeră el după ce li se aduse cafeaua și nota de plată.

– Cu plăcere, se grăbi ea să accepte, fericită că poate pleca din restaurant și că scapă de ... prezența obsedantă a lui Nick.

– Ei bine! N-aș zice că lumea se plictisește aici cu astfel de prețuri! exclamă Philip privind cu o mutră jalnică nota de plată.

"Ce bărbat delicat!" gândi Karen, pe care manierele lui Philip începeau s-o enerveze. Și, culmea bădărăniei, începu să verifice în fața ei prețurile trecute pe notă și suma cu ajutorul unui calculator, înainte de a-i întinde chelnerului, fără tragere de inimă, o carte de credit.

– În fine! Presupun că merită, murmură el ca pentru sine.

Apoi, fără să mai stea pe gânduri, o prinse pe Karen de braț și o conduse spre cazinou. Grosolănia are totuși o limită și, preț de o clipă, Karen fu ispitită să-l lase baltă în mijlocul restaurantului. Dar teama de a atrage atenția lui Nick o reținu, și-l urmă docilă pe avocat.

Din prudență, Karen refuză ferm să joace la ruletă. Își câștiga și așa destul de greu existența ca să-și risipească prostește banii. Dar nu aceasta era și părerea lui Philip, care începu să joace sume mari ... și să piardă mult. Se părea că alcoolul la care se adăuga febra jocului îi luase mințile. Nu se oprea nici o clipă și, după ce își arunca jetoanele pe masa verde, se uita țintă, cu un aer de nebun.

– Philip, eu îmi încep serviciul foarte devreme mâine dimineață și aș vrea să plec acasă, zise în sfârșit Karen, care era un pachet de nervi.

– Deja? Haide, seara abia începe ...

– Scuză-mă dar sunt obosită.

În mod curios, el nu insistă, spre ușurarea lui Karen, care se temuse de o discuție penibilă. Acum, nu mai rămânea decât să plece ... cu condiția ca întoarcerea să se desfășoare fără probleme, pentru că Philip era într-o stare avansată de ebrietate. Pentru început, fu cât pe ce să bușească două mașini când vru să iasă din parcare. După aceea, începu să ruleze cu viteză, fără să-i pese de gropile care deformau șoseaua.

– Nu ... n-ai prefera să conduc eu? întrebă Karen temându-se că își trăiește ultimele clipe.

– Mă crezi un incapabil, fetițo? replică el punându-și o mână umedă pe genunchiul ei.

Aceasta se feri repede, scârbită de această atingere nedorită.

– Liniștește-te. Nu ne vede nimeni aici ... ca și la tine acasă, de altfel, spuse el aruncându-i o privire cu subînțeles.

La aceste cuvinte, pe Karen o cuprinse panica. Ce proastă fusese! De ce făcuse imprudența să-i spună lui Philip că Tessa plecase în călătorie?

Probabil că își închipuise că era o invitație mascată de a-și petrece noaptea cu ea. Dumnezeule! Ce va face dacă această brută se va arunca asupra ei?

În aceeași clipă, orbit de farurile unei mașini care venea din față, Philip fu cât pe ce să intre direct în ea. Karen țipă.

– Imbecilul! Încă unul care nu știe să țină volanul! exclamă el privind în spate cu riscul de a ieși de pe drum.

Slavă Domnului că se întoarse exact la timp pentru a redresa mașina gata să iasă de pe șosea. "Dacă ajungem cumva teferi și nevătămați la Dendaa, va fi o minune", gândi Karen cu teamă.

Philip reuși totuși această performanță.

– Iată-ne ajunși! anunță el oprind atât de brusc, încât Karen fu cât pe ce să dea cu capul de parbriz.

Profitând de faptul că alcoolul îi încetinea mișcările, aceasta coborî și se repezi ca o săgeată spre ușă. Repede! Trebuia să găsească cheia. Firește că aceasta dispăruse prin fundul genții.

– Draga mea! Așteaptă-mă, strigă Philip venind spre ea.

– Ascultă, Philip, se bâlbâi Karen scotocind frenetic prin poșetă. Îți mulțumesc pentru această seară. Acum, aș vrea să ...

În aceeași clipă, ușa de la intrare se deschise și Nick apăru în prag.

– În sfârșit! exclamă el cu o voce tunătoare. La ora asta vii acasă?

Karen se înfioră, surprinsă de această prezență neașteptată. Lângă ea, Philip încremenise, vizibil impresionat de înfățișarea atletică a lui Nick.

– Nu ... nu știam că ... bâigui el. V-am adus-o, domnule. La revedere, Karen.

Apoi, fără să mai stea pe gânduri, urcă în mașină cât putu de repede și plecă scrâșnind din pneuri.

– Ai avut noroc că n-ați ajuns în șanț, spuse Nick prinzând-o ferm de braț și trăgând-o înăuntru.

– Dar cum ...?

– Tessa mi-a lăsat o cheie.

– Așadar, mi-ai salvat viața a doua oară ...

– Exact, răspunse el sec. Nu-i nevoie să-mi mulțumești. Nu vreau să te oblig să te umilești atât, o ironiză el.

Karen se crispă, atinsă de tonul tăios cu care-i vorbise. În același timp însă, era incapabilă să se miște, fascinată de prezența atât de senzuală a lui Nick ... Când, brusc, mâinile lui o traseră încet dar ferm spre el ...

Gândul că dacă o va săruta va fi pierdută, o lovi ca un fulger. Trebuia să reziste cu orice preț, trebuia să-și învingă această dorință care o cuprindea și o îndemna să se abandoneze brațelor lui.

– Încetează, avu ea curajul să rostească. N-am chef să te răzbuni pe mine pentru trădarea celei pe care o iubești. N-am nici o vină că s-a căsătorit cu cel mai bun prieten al tău.

La aceste cuvinte, Nick făcu ochii mici și o respinse brusc. Ce proastă! De ce spusese asta? Din păcate, era prea târziu să-și repare greșeala. Nick se îndepărtase deja de ea și, fără un cuvânt, evitând chiar s-o atingă, ieși trântind violent ușa în urma lui, în timp ce Karen izbucnea în hohote de plâns disperate.

Capitolul 9

Karen petrecu o noapte agitată. Acest nou incident o tulburase. Acum, era sigură, tocmai pierduse ultima șansă de a se împăca în sfârșit cu Nick. Dar în fond, ce putea să spere de la el? Niciodată familia Kyle n-ar fi acceptat în sânul ei pe nedemna fiică a generosului David Kyle ...

În zilele următoare, nu-l mai văzu pe Nick de parcă acesta ar fi dispărut în natură. Din fericire, nu mai avu nici ocazia să-l întâlnească pe Philip, despre care Sally îi spuse că se întorsese în Anglia. Asta măcar era o consolare. Slabă, este adevărat. Nick îi lipsea atât de mult încât îi trecu prin minte să se întoarcă și ea la Londra. Dar ar avea curajul să plece din Lanbwe? Se atașase de această țară unde se simțea într-adevăr utilă. Și apoi, contractul ei se termina abia peste opt luni și nu se știa dacă își va regăsi locul la spitalul "St.John".

Tocmai se gândea la toate astea în salonul de prematuri când apăru doamna Labatsu, înnebunită.

– Domnișoară Raven! Ai rău de avion?

Karen o privi stupefiată.

– Nu, nicidecum.

– Perfect. Am primit un apel de la clinica din Tiflak, din vestul țării. Au nevoie de o moașă cu experiență. Adună-ți repede echipamentul de urgență și fugi la aeroport. Te așteaptă acolo un bimotor.

Într-o clipă, Karen fu gata. Simțea o emoție la perspectiva unei noi provocări. Emoția care se schimbă în stupoare, apoi în teamă, când zări micul avion cu care trebuia să zboare. "Parcă ar fi o jucărie de copii", gândi ea privind cu îngrijorare micul aparat vopsit în verde și alb care staționa pe pistă.

– Nu-ți fie frică, această mică minune plutește în aer mai bine ca orice alt avion, se auzi deodată o voce în spatele ei.

Karen tresări și, răsucindu-se, îl zări pe pilot, un bărbat de vreo treizeci de ani, înalt, brunet, musculos și cu ochi albaștri. Vorbea cu un ușor accent slav, care lăsa să i se bănuiască originea probabil poloneză.

– Stas Nowak la dispoziția dumitale, continuă el cu un zâmbet simpatic.

– Bună ziua, îl salută Karen. Ești sigur că avionul acesta ne poate ține pe amândoi?

Stas Nowak izbucni în râs.

– Bineînțeles. Urcă și vei vedea că există loc și pentru o a treia persoană.

De fapt, avionul avea două scaune. Unul dintre ele era culisabil și Karen remarcă faptul că fuseseră montate niște șine de o parte și de alta a scaunului pentru a putea la nevoie să fie pusă și o targă. În timp ce Stas Nowak își verifica indicatoarele de bord, ea se grăbi să-și aranjeze materialele în spate.

– Pune-ți centura, o sfătui Stas după ce ea termină.

Vom pleca îndată ce va veni și celălalt pasager. Sper să nu întârzie prea mult pentru că aș vrea să mă întorc înainte de a se înnopta.

Cu aceste cuvinte, porni motorul. Acesta tuși de câteva ori înainte să pornească într-un vuiet infernal. Totul era în ordine. Nu mai rămânea decât să-l aștepte pe al doilea pasager.

Stas profită de acest răgaz pentru a comunica planul de zbor turnului de control, în timp ce Karen mai verifică o dată dacă are toate materialele necesare. Nu era momentul să uite ceva!

Deodată, ușa avionului se deschise și intră o siluetă de bărbat. Inima lui Karen tresări când văzu că necunoscutul era Nick. Foarte relaxat, îl bătu pe umăr pe pilot pentru a-l anunța că sosise și se așeză lângă Karen pe scaunul mobil.

– Ah! Tu ai fost aleasă pentru această urgență! exclamă el văzându-și vecina de scaun. Excelentă idee.

Nu avu ocazia să spună mai multe, pentru că pe măsură ce aparatul prindea viteză, carlinga vibra într-un mod sinistru. Karen închise ochii, își încrucișă degetele și se rugă la toți sfinții să nu lase ca avionul să se disloce în momentul decolării.

Nu se relaxă decât când ajunseră în sfârșit la înălțime.

Lângă ea, Nick părea impasibil. Abia dacă remarca prezența ei. De ce venise el? Doar nu-l puseseră s– o supravegheze?

– Te duci tot la Tiflak? întrebă ea.

– Nu, trebuie să mă duc la vreo sută de kilometri de Tiflak, la un accident în junglă. Fii liniștită, n-am să stau în spatele tău când îți vei face treaba, răspunse el cu o ironie rece.

O impresie de frig intens o cuprinse pe Karen dintr-o dată. Se întoarse cu fața spre hublou pentru a-și ascunde suferința. Jos, câmpia deșertică cedase deja locul unui peisaj înverzit care încadra

panglica argintie a unui râu. Îi atraseră atenția câteva puncte mișcătoare. Probabil erau hipopotami, sau poate antilope venite să bea apă înaintea sosirii celorlalte sălbăticiuni mari.

Karen se întoarse reflex spre Nick, ca să-l întrebe. Văzându-l însă atât de indiferent la tot ce era în jurul lui, își înghiți repede cuvintele și, așezându-se mai bine în scaun, se străduí să se gândească la altceva. Dar la ce? Toate gândurile ei reveneau invariabil la Nick. La el, căruia nu-i păsa de ea nici cât de un obiect. Unde era oare acea frumoasă prietenie pe care el i-o oferise nu cu mult timp în urmă? Se evaporase, asemeni unui miraj în deșert? În fond, n-avea importanță. Cât timp ar mai fi suportat ea această camaraderie când amintirea săruturilor lui o ardea ca un fier înroșit?

Avionul începea în sfârșit să coboare. Peste câteva minute vor ajunge la Tiflak, capătul călătoriei lor. În așteptarea aterizării, Karen se cramponă cu toată puterea de scaun și închise ochii. Deodată, în plină coborâre, Stas redresă brutal aparatul, ceea ce o făcu pe Karen și mai neliniștită.

– Ah, blestemații ăștia de măgari! Iarăși au intrat pe pista de aterizare. Mereu aceeași problemă.

Și efectuă un viraj larg pentru a le permite africanilor de la bază să alunge animalele.

– Ia te uită! Văd cele două Land Roveruri acolo, zise el adresându-se pasagerilor. Ah! Așa este, nu plecați în aceași misiune. Te întorci tot cu noi, Nick?

– Nu, mă voi întoarce la Mutala cu avionul poliției.

– Slavă Domnului, oftă Stas. Altfel, nu știu unde te-aș mai fi pus dacă luăm un bolnav de aici, zise el aterizând ușor.

În sfârșit, ajunsese.

Karen își desfăcu imediat centura de siguranță, evitând cu grijă să arunce vreo privire spre Nick care, fiind mai aproape de ușă, coborî primul. Dezacordurile dintre ei nu interziceau galanteria și doctorul, om bine educat, o aștepta ca s-o ajute să coboare. Mai întâi, ea ezită, dar până la urmă îi dădu voie s-o ia în brațe și s-o pună pe pământ. Totuși, i se păru că o ținuse în brațe mai mult decât era necesar. Dar, fără îndoială, era o simplă impresie datorată oboselii călătoriei.

– Aici ne despărțim, spuse el cu o licărire ciudată în ochi. Mai am de făcut, un drum foarte lung și trebuie să plec imediat. La revedere, Karen, și noroc cu pacienta ta.

Fără să-i asculte măcar răspunsul, se întoarse și porni cu un pas rapid spre Land Rover. Abia apucă să urce pe scaunul pasagerului și șoferul demară în trombă. Karen văzu mașina dispărând în câteva clipe, într-un nor de praf.

– Al dumitale este acolo, îi arătă Stas trezind-o din visare. O să te ajut să încarci materialele. Încearcă să te grăbești. După cum am spus, este mai bine să ne întoarcem pe lumină.

– Știi, asta nu depinde numai de mine, zâmbi ea. Totuși, îți promit că voi face tot posibilul. Apropo, ai oxigen în caz de nevoie?

– Da, voi pregăti o butelie, încuviință el cu amabilitate.

De îndată ce totul fu în ordine, Karen se așeză în mașina pe care o conducea un localnic bătrân, îmbrăcat într-un halat alb imaculat. Evident, era un infirmier format, ca atâția alții, la locul de muncă, unul dintre aceia care îndeplinesc tot felul de sarcini de mai mică importanță, care nu necesită prezența unui medic, în inima junglei, cum ar fi reducerea unei fracturi, sau să-i învețe pe localnici regulile elementare de igienă. Îi explică lui Karen că deși starea bolnavei era staționară, directorul dispensarului aștepta cu nerăbdare sosirea ei.

De altfel, când opriră în fața unui bungalou cu pereții văruiți în alb, o femeie bine făcută, de vreo patruzeci de ani și purtând pe pieptu-i generos ecusonul care arăta că este infirmieră, alergă imediat în întâmpinarea lor.

– Ce face pacienta noastră? întrebă Karen imediat ce se făcură prezentările.

– Deocamdată se odihnește, răspunse interlocutoarea ei conducând-o direct la patul bolnavei. Ne-a trimis-o dispensarul din satul său. Biata de ea, avea dureri de mai bine de douăzeci și patru de ore fără să facă vreun progres.

– Când a sosit la voi?

– Ieri. Este de neînțeles, venea foarte regulat la consultațiile prenatale, și n-am decelat nimic care ne-ar fi anunțat o naștere atât de dificilă.

– Câți ani are?

– Vreo șaisprezece. Ne gândeam că n-ar trebui să aibă nici o problemă, chiar la prima naștere. Oricum, este foarte curajoasă. Biata copilă nici măcar nu se vaită, chiar dacă suferă îngrozitor.

Cu aceste cuvinte, intrară într-o încăpere în care exista ca mobilier doar un pat și un scaun. O fată foarte tânără, acoperită doar cu un cearșaf, era culcată pe o saltea. Picături mari de sudoare îi acopereau fruntea în timp ce pleoapele îi tremurau.

– Nanda! o strigă încet infirmiera-șefă.

Fata deschise ochii și le privi întrebător pe cele două femei de lângă patul ei.

– Ea nu înțelege limba noastră și mărturisesc că eu știu foarte puține cuvinte din limba ei, explică infirmiera lui Karen. Este mai bine să încercăm să comunicăm prin gesturi.

– Ai zărit măcar capul copilului? întrebă Karen, descumpănită de acest caz complicat.

– Da, o dată. Din păcate, ea pare a nu fi în stare să-l expulzeze, răspunse ea luând cu compasiune mâna pacientei.

– Nanda, acum te voi examina, spuse Karen.

Bineînțeles că pacienta nu înțelegea o iotă din ce-i spunea Karen. Dar Karen era sigură că tonul vocii sale era suficient pentru a o liniști. Chiar dacă respira cu dificultate și pulsul era cam rapid, albul ochilor era limpede și pielea rămânea suplă. "Slavă Domnului că măcar este transportabilă", oftă Karen ușurată.

– Este totuși ciudat că nu văd copilul, spuse ea după examinare. Cum se prezenta când l-ai văzut?

– Absolut normal. Oh! Privește. Parcă reîncepe să împingă.

Nanda gemu ușor în timp ce își mușca violent buza inferioară. Karen se aplecă imediat și zări craniul copilului. Părea că începuse deja să se deformeze. Era timpul să grăbească nașterea.

– Mă tem că va trebui să recurg la forceps, spuse ea.

– Sper că ai adus unul cu dumneata, pentru că aici nu mai avem de mai bine de șase luni.

– Oh, Nu se poate! exclamă Karen.

Era o catastrofă! Nu numai că aici trusele de urgență nu ajunseseră niciodată, dar Karen crezuse că nu este nevoie să-i ceară și forceps doamnei Labatsu.

– Nu știu ce ...

Chiar în clipa aceea, Nanda începu iarăși să împingă. De data aceasta, bebelușul părea să iasă mai mult. Poate că exista o speranță ca nașterea să decurgă normal, fără a se interveni cu mijloace artificiale. Oare mai trebuia să aștepte un pic? Sau să plece imediat?

"De ce nu este Nick aici să mă sfătuiască?" se întreba Karen fără să reușească să se decidă.

Totuși, după un nou examen, când constată că inima copilului bate regulat, hotărî să mai aștepte o oră. În caz de eșec, va fi destul timp ca să transporte bolnava la spitalul din Mutala.

Cu ajutorul infirmierei, schimbă poziția Nandei. Culcată pe o parte, se va simți cu siguranță mai bine ... Zadarnic însă, pentru că ora fatidică trecu fără să se mai întâmple ceva pozitiv. Ba dimpotrivă, inima bebelușului dădea semne de slăbiciune. Nu mai era decât o soluție: să o ducă pe Nanda cât mai repede la spital.

Zece minute până la pista de aterizare, trei sferturi de oră de zbor, plus vreo cinci minute pentru internarea fetei în Maternitate ... Imediat, Karen îi ceru directorului să dea toate dispozițiile necesare pentru transferul Nandei în timp ce ea îi făcea o injecție pentru a o susține.

Câteva clipe mai târziu, biata Nanda era în sfârșit așezată pe o brancardă și suită în avion.

– Decolarea s-ar putea să fie un pic mai dură de pe această pistă proastă, se scuză Stas față de Karen. Îți promit totuși să fac imposibilul pentru a mai atenua șocurile.

– Mulțumesc. Ai putea să mă ajuți să pun butelia cu oxigen? îl rugă ea, prefăcându-se calmă, ceea ce era departe de a resimți.

Stas se achită de această sarcină cu măiestrie, ceea ce dovedea o lungă experiență, și se instală apoi la comanda avionului în timp ce Karen îi dădea oxigen Nandei și verifica starea copilului. Părea că totul merge bine.

De data aceasta, lui Karen nu se mai temu nici la decolare, nici la aterizare. Era mult prea ocupată să o supravegheze pe Nanda, și mai

ales să-i interzică să mai împingă. Gândul că ar putea asista o naștere în plin zbor nu o tenta deloc. "Chiar dacă ești un spirit aventuros, există totuși niște limite" gândi ea uitându-se mereu la ceas.

Deodată, cu puțin timp înainte de-a ajunge la Mutala, Stas îi întinse căștile.

– Este pentru dumneata, îi explică el. Spitalul vrea să aibă un raport medical. Microfonul este agățat de aparat. Ca să vorbești apasă pe butonul negru.

Karen făcu o rapidă descriere a simptomelor Nandei. Vocea care-i răspunse că o ambulanță era deja pregătită, ajungea până la ea deformată, bizară, aproape ireală. Dar asta nu mai conta, esențialul era că deznodământul era aproape de sfârșit.

Stas era într-adevăr un pilot priceput, pentru că execută o dublă performanță, aceea de a ateriza aproape fără nici un șoc pe pistă și de a opri doar la câțiva metri de ambulanța în care o echipă chirurgicală aștepta bolnava pentru a-i face cezariana.

Operația decurse foarte bine și, două ore mai târziu, doamna Labatsu o anunță mândră pe Karen, ca și cum ar fi fost o rudă apropiată a tinerei mame:

– Este o fetiță de toată frumusețea. Mama și copilul se simt foarte bine. Ai făcut treabă bună, domnișoară Raven. Cred că meriți să te odihnești mâine. Îți acord o zi liberă.

– Mulțumesc. A fost într-adevăr o încercare grea, zâmbi Karen.

– Ar fi fost și mai grea dacă ar fi trebuit să mergi la nord de Tiflak. Am auzit prin radioul poliției că acolo este o rebeliune.

– Da s-ar părea chiar că luptele sunt în toi, precizâ Rose Angkina care tocmai sosise.

– Să nu exagerăm, o corectă doamna Labatsu.

La urma urmei, sunt doar niște manifestații.

– La nord de Tiflak! exclamă deodată Karen dându-și seama că Nick plecase tocmai în acea direcție. Unde, mai exact?

– La vreo sută de kilometri de Tiflak, îi răspunse sigură pe ea Rose.

– Mai tăceți odată! le ordonă doamna Labatsu. Nimeni nu știe încă precis ce se întâmplă acolo. Rose, du-te și vezi-ți de treabă, iar dumneata, domnișoară Raven, du-te acasă și te odihnește. Ești livid㠄

Karen era copleșită de vestea primită. Nick! Nick era în pericol. Poate era chiar rănit sau luat prizonier ... poate chiar mai rău ... Nu. Refuza să creadă asta. Chiar mâine se va întoarce, teafăr și nevătămat, viu în orice caz ...

A doua zi dimineață, telefonă la prima oră la Maternitate sub pretextul că vrea să știe dacă Nanda și copilul se simt bine. De fapt, spera să afle ceva despre Nick Kyle. Din păcate, stagiara care-i răspunse abia dacă-l cunoștea pe doctor și nu-i putu da relații.

Toată dimineața se învârti prin casă ca un leu în cușcă. Oriunde s-ar fi dus, privirea i se oprea mereu pe telefon cu speranța nesăbuită că va suna. Era stupid. Cine s-ar fi gândit s-o sune ca să-i dea vești despre Nick? Începea să se înăbușe în casă. Mai bine ieșea la aer. De ce n-ar face o plimbare până la baraj? În timpul săptămânii, era pustiu pe acolo, și pe căldura asta ar fi fost plăcut să se plimbe pe malul apei.

Se duse imediat în camera ei și își puse un șort și un tricou. Își dădu de vreo două ori cu peria prin părul ciufulit și ... căutându-și în buzunarul halatului bentița pe care o purta de obicei, găsi ultima scrisoare a mamei sale pe care n-avusese curajul s-o deschidă. Astăzi, se simțea mai puțin ca niciodată în stare s-o citească.

Totuși, cuprinsă de remușcări, și-o strecură în buzunar și porni spre mașină.

– Bună ziua Karen, o salută vecina sa, doamna Rouse. Nu vrei să iei prânzul cu noi?

– Nu, mulțumesc, refuză politicos Karen. Vreau să merg să mă plimb la baraj și să profit puțin de apă, de aer și de soare.

– Ce idee bună! Dacă dorești, poți să ceri cheia bărcii noastre de la paznici, îi sugeră ea.

Karen îi mulțumi cu toate că știa dinainte că n-o va face. Simțea nevoia să meargă pe jos. Când ajunse în fața acelui frumos luciu de apă, se simți străbătută de un fior de plăcere. După toate aceste zile fără ploaie, ce fericire de nedescris să stea în fața acelui lac liniștit!

Liniștită de această priveliște calmă, se hotărî în sfârșit să citească scrisoarea doamnei Raven. Pe măsură ce-i descifra scrisul mărunt, pe chip îi apărea o expresie de stupoare. Era extraordinar! Mama sa o anunța că are intenția să se recăsătorească cu un colonel pe care-l întâlnise în timpul unei partide de bridge la niște prieteni. Era un bărbat fermecător, de vreo șaizeci de ani ... adăugă ea probabil pentru a-și pregăti fiica pentru un șoc.

Dar dimpotrivă, aceasta fu cât pe ce să scoată un strigăt de bucurie. În sfârșit! Mama ei va renunța să-și macine vechile ranchiune pentru a-și mai trăi viața un pic. Hotărât lucru, era vremea vestitor bune. După Tessa, acum doamna Raven ... Fiecare părea să-și fi găsit perechea ideală. Dar Karen rămânea îngrozitor de singură. Cu atât mai mult cu cât cel pe care-l iubea era probabil mort la ora asta.

La acest gând, inima i se strânse dureros. Puse repede scrisoarea în torpedoul mașinii, coborî și începu să meargă pe marginea lacului. Merse mult timp înainte de a se întoarce. Plimbarea aceasta

însă n-o liniști de tot. Așa că se întoarse la mașină, cu mintea preocupată mai mult ca oricând de Nick.

Deodată, zări lângă mașina ei o siluetă înaltă, atletică, evident un bărbat, care se pare că aștepta.

Era viu! Nick era viu. Totuși, acestui sentiment de ușurare îi urmă un val de furie. De ce venise aici? Avea de gând să-și bată joc iarăși de ea?

– Așadar, te-ai întors, spuse ea pe un ton de reproș.

– Da, dar te-aș ruga să-mi vorbești pe alt ton decât acesta, replică el iritat. Am constatat deja de multă vreme că ești bună de gură, verișoară Karen, și trebuie să fiu probabil îndrăgostit prostește de tine ca să mă aflu aici.

– Ești un mincinos nerușinat! exclamă Karen. Încerci să te răzbuni pe Tessa, pentru că ți-a rezistat și s-a măritat cu altul. Ești doar un ... un ...

– Ajunge, zise el, prinzându-i brutal mâinile. Încetează să spui cuvinte fără sens pe care s-ar putea să le regreți mai târziu.

– Îți interzic să-mi vorbești ca unui copil.

– Zău? Chiar și dacă spui prostii? Dumnezeule! Dacă aș fi știut unde ne va duce discuția aceea despre trecutul tău, n-aș fi deschis-o niciodată! Să încetăm să ne mai sfâșiem unul pe altul și să terminăm cu toate aceste neînțelegeri. Am vorbit cu Tessa la telefon. M-a anunțat despre căsătoria ei și am discutat mult amândoi. De îndată ce am înțeles că mă credeai îndrăgostit de prietena ta, am pornit să te caut și să clarificăm o dată pentru totdeauna situația. Pentru că așa credeai, îți închipuiai că sunt îndrăgostit de Tessa, recunoaște.

– Te purtai atât de frumos cu ea și atât de distant cu mine încât...

– Distant! Ce aș fi putut să fac altceva? Ești o specialistă în a servi celorlalți dușuri scoțiene. Pentru o clipă ești prietenoasă și caldă, în

clipa următoare devii rece ca gheața. Și toate astea pentru că n-ai încredere în bărbați. Așa este? întrebă el cu o subită tandrețe în glas.

– Este inutil să joci cartea amabilității cu mine, nu ține, protestă ea.

– N-am obiceiul să mă port amabil ce aceea pe care o iubesc, ripostă el strângându-și puternic pumnii.

– Dar ... fotografia aceea ...

– Este o poveste care s-a terminat cu mult înainte să te cunosc. Se numește Amy, dacă vrei să știi. Eram nedespărțiți de pe când aveam șaptesprezece ani. Când s-a căsătorit cu un altul, am lăsat totul baltă și m-am refugiat în Africa pentru a-mi vindeca în același timp inima frântă și orgoliul șifonat. Mi-a trebuit timp ca să-mi dau seama că avea dreptate când spunea că, pur și simplu, ne obișnuisem unul cu altul și nimic mai mult.

– În cazul acesta, de ce i-ai mai păstrat fotografia?

– Pentru că nu mai știam unde o pusesem. De fapt, acea fotografie nu mai era decât un spin în plus înfipt în orgoliul meu rănit.

– Oh, Nick ... exclamă Karen, tulburată de aceste dezvăluiri. Și eu te iubesc atât de mult!

Lacrimile îi umeziră pleoapele când el o îmbrățișă strâns. Cum să reziste unei asemenea fericiri?

– Dacă ai ști cât m-am temut să nu fi fost ucis când Rose a spus că în regiunea unde te duseseși erau niște revolte, spuse ea în continuare înăbușindu-și plânsul.

El îi zâmbi cu tandrețe.

– Haide, Karen, eu nu prea semăn a luptător. Și apoi, regiunea în care am fost era destul de îndepărtată de zona tulburărilor. Așadar, în ciuda urii pe care mi-o porți, îți făceai griji pentru mine? o tachină el.

– Îmi pare rău.

De fiecare dată, cuvintele o luau înaintea gândurilor.

– Și s-a întâmplat să fii și temperată, spuse el. Mai ales în seara în care te-am scăpat de însoțitorul tău amețit. Apropo, cine era?

– Nimeni. O relație întâmplătoare.

– Prefer să aud asta, pentru că dacă tu ești geloasă, și eu sunt. Așa că, pentru a uita de toate aceste experiențe supărătoare, nu ne rămâne decât o soluție: să ne căsătorim.

– Dar, Nick ... este imposibil. Familia ta nu mă va accepta niciodată.

– Nu fi stupidă. Părinții mei nu s-au amestecat niciodată în certurile altora. La fel ca și mine, de altfel. Cât despre Norma, i-am vorbit deja despre tine și n-are o dorință mai dragă decât să te primească la fel ca propria fiică. În ultimele scrisori, chiar mi-a recomandat să am grijă de tine. Să nu-ți închipui că m-am îndrăgostit de tine numai pentru a-i face pe plac mătușii mele.

Karen izbucni în râs, pentru că această ipoteză i se părea într-adevăr absurdă.

– Rămâne totuși o problemă, cea a mamei tale, continuă Nick. Sper că nu ne va obliga să facem ca Romeo și Julieta. Nu vreau să mor pe mormântul tău, spuse el cu o afectare caraghioasă.

– Nu, liniștește-te, pufni ea în râs. Mama a hotărât să se mărite cu un colonel, jucător de bridge.

– Minunat! Va fi deci prea ocupată ca să se mai intereseze și de noi. Ei bine? Da sau nu?

– Da ... dacă ești sigur că ...

– Karen! Cred că te-am convins că te iubesc! Atunci? Ai puțină încredere în mine ...

– Dacă așa stau lucrurile, te voi urma până la capătul lumii, exclamă ea cu înflăcărare.

– De ce n-am rămâne în Lanbwe? Mi s-a părut că am remarcat că îți place aici, că pământul acesta te fascinează, la fel ca pe mine.

– Este adevărat, mărturisi ea, ghemuindu-i-se la piept.

– Afacerea este deci încheiată, declară el cu umor. Și crede-mă, te voi supraveghea atent, ca să nu mai provoci și alte neînțelegeri. Pentru că dragostea noastră nu trebuie să fie amenințată de nimic. Nu-i așa, verișoară Karen?

– Îți promit, vere Nick, răspunse ea în timp ce buzele lui se apropiau irezistibil de ale ei.

Se sărutară îndelung, uitând de rarele păsări care trăiau pe lac și de câmpia pustie pe care nu creșteau decât cactuși spinoși. Dar nici un spin nu-i zgâria, așa cum erau acum, protejați de dragostea lor puternică.

Sfârșit